

ÚPLNÉ ZATMĚNÍ

RICHARD COX

RICHARD COX

ÚPLNÉ ZATMĚNÍ

Román navazuje na tradici skvělých románů Wilbura Smithe, které se u českých čtenářů setkaly s nadšeným ohlasem. Děj knihy je situován do Keni, jedné z mála afrických zemí, kde ještě stále volně žijí nosorožci a sloni. Keňskou divočinou postupuje gang somálských pytláků a zabíjí vše, co se mu připlete do cesty. Naštěstí se' však najde několik lidí, kterým není osud zvířat lhostejný: rodina britských starousedlíků vyhledá pomoc krásné diplomatky která pracuje na americké ambasádě v Nairobi, a společně se postaví profesionálním zabijákům na odpor. Situaci však komplikuje blížící se zatmění slunce, což je v africké kultuře velice silná a mystikou opředená událost, takže pytláci počítají se sníženou ostražitostí vycvičených strážců parku. Vražedný gang tedy rázně postupuje dál, veden vidinou obrovských zisků...

Čtenář je vtažen do strhujícího zápasu mezi barbarskou krutostí a snahami o zachování odvěkého koloritu africké přírody; poznává, jak snadno se nechají zkorumpovat představitelé státní moci takzvaných samostatných afrických států, a po celou dobu si klade otázku: zvítězí krvelačná honba za ziskem, nebo úsilí ochránců přírody?

A vzhledem k tomu, že Richard Cox prožil v Africe dlouhou řadu let, čtenář v této knize nachází opravdu zasvěcený pohled

Copyright © 1995 by Thornton Cox (1986) Ltd.
Translation © 1996 by Michal Švejda
Cover© 1996 by Radek Urbiš
Czech Edition © 1996 Středoevropské nakladatelství, s.r.o.

Toto dílo je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou výplodem autorovy fantazie nebo jsou nějak pozměněny. Jakákoliv podobnost skutečným událostem nebo osobám, živým či mrtvým, je čistě náhodná.

Z originálu TOTAL ECLIPSE
vydaného St. Martin's Press, New York
přeložil Michal Švejda
Obálku navrhl a graficky zpracoval Radek Urbiš
Odpovědná redaktorka: Jana Duží
Technický redaktor: Jaromír Horka
Sazba: Marek Adamus
Vydalo Středoevropské nakladatelství s.r.o., Ostrava 1996

ISBN 80-86004-16-3

**Tato kniha je věnována všem, kteří se snaží podporovat přežití divoké
zvěře v Africe, protože ta nemá hlas.**

Vcelku jednoduše by se dalo zaplnit několik stránek papíru nejenom názvy organizací, ale i jmény lidí, kteří mi s tímto příběhem pomáhali. Každopádně zvláštní díky získává Tony Archer, John Muhanga a Robert Lowis z Keni, společně s nimi i Ed Wilson z organizace WWF a Ann-Marie Swanbergová, bývalá členka Peace Corps. Nemohu opomenout ani ty další, mezi které patří astrofyzik dr. John Parkinson, oddělení styku s veřejností ministerstva zahraničí ve Washingtonu i různí američtí diplomaté. Další díky si zaslouží Anna Merzová, obdivuhodná dáma, která založila a podporovala Ngare Sergoi, útulek nosorožců v Keni. Kdokoliv by chtěl těmto nosorožcům pomoci, může poslat svůj dar na adresu: Ngare Sergoi Charitable Trust, La Landelle, Routes des Landes, St Ouen, Jersey, Channel Islands, United Kingdom -Velká Británie.

Jsem též nesmírně vděčný i mým nejbližším: nehynoucí slávu získává Jeremy Katz za vedení při redigování, Tom Dunne, Michael Carlisle a samozřejmě i má dcera Corna.

Otec Antonelli, mladý kněz z italské Verony, učil na misijní škole v Buna na severu Keni už téměř celý rok. Trpělivě se snažil dostat do svých žáků alespoň tu nejmenší znalost psaní a matematiky.

Rozednívalo se, a tak jako vždy společně s dvěma domorodými knězi zaklekl v misijní kapli k ranní modlitbě.

Potom se odešel převléknout do pracovních kalhot a košile. Z okna svého pokoje zahlédl půl tuctu mužů, kteří pomalu postupovali směrem k misi. Měli s sebou zbraně, a tak okamžitě pochopil, že je to obyčejná tlupa pytláků, které se říkalo *shifta*.

Místo aby dokončil převlékání, nechal si na sobě dlouhou bílou tuniku svého řeholního řádu a vyšel ven, aby se s nimi sešel u branky ve zdi. Mezi prsty nervózně propouštěl jednotlivá zrnka růžence.

* * *

Postupující skupina se při svítání také modlila. Otočili se tváří k severu, směrem k Mekce, poklekl a hlavou se dotýkali země. Přitom opakovali: „Alláh je velký.“ Tento rituál patřil mezi jedinou disciplinovanou akci, kterou jejich velitel dokázal prosadit.

Jmenoval se Osman Salah a vůbec nebyl pytlák. Měl hodnost poručíka - menší postavy, temné pleti - kterého vybral sám generál, protože se svými technickými znalostmi potřeboval někoho, kdo rozumí složitému vybavení celé výpravy.

Také akce vyžadovala tvrdost. A generál viděl na vlastní oči, jak Salah úplně klidně odstřelil amerického civilního pracovníka během občanské války. Proto si jeho jméno zapamatoval. Věděl, že ho v budoucnu může použít.

A teď se Osmanův čas naplnil. Celý jeho tým má projít národními keňskými parky, vystřílet nejlepší stáda, zorganizovat sklady slonoviny a splnit to nejdůležitější: poslouchat rozkazy dávané vysílačkou. Všichni z této akce sice velice zbohatnou, ale každý byl svou nedisciplinovaností sám sobě tím nejhorším nepřítelem.

Osman je už tři dny vedl přes kamennou, rozpálenou polopoušť na severovýchodě země. Většinou postupovali během chladné noci a přes den odpočívali ve skrytu koryt vyschlých řek.

Informoval je i o tom, že je vybaven tím nejmodernějším zařízením na světě. Pokrčili jenom rameny, odplivli si a čekali s fatalistickou odevzda-

ností na výsledek, zda ten jeho přístroj je třeba zázračně nepřesune o ty stovky kilometrů pouště až k cíli jejich postupu.

Jakmile se začalo rozednívat, zahlédli pár kilometrů před sebou plechové střechy staveb misie.

„Ten přístroj opravdu pracuje dobře,“ poznamenal Ibrahim. „Mohli bychom ale také normálně postupovat i podle hvězd.“

Ibrahim se stával neodbytnou bolestí, protože neustále rebeloval a stěžoval si. Zařadili ho do této expedice jedině proto, že jako jediný z nich měl poddůstojnickou hodnost a jako profesionální voják byl schopný i řídit auto, zatímco ostatní patřili mezi nevzdělané, avšak velice zkušené pytláky. Vybrali je pro jejich houževnatost, znalost zvířat i střeleckou pohotovost.

Nic z toho ale neusnadňovalo Osmanovo velení. Somálci byli už od přírody snad nejnedisciplinovanější lidé na světě. Každý věřil jenom sobě a nenechal si od nikoho poroučet. Jedině Ibrahim se s nimi dokázal podělit o vojenské zkušenosti, když na hranicích odkládali své vojenské hodnosti.

Díky zajímavému přístroji Salah přesně věděl, kudy se pohybují. Ironií osudu znalost jejich pohybu závisela na americkém satelitu. Jednalo se o obyčejný jachtařský navigační systém GPS, o trochu větší než mobilní telefon. Pomocí tohoto zázraku techniky se souřadnice jejich postavení vzhledem k zeměpisné délce a šířce daly odečítat s odchylkou neuvěřitelných pár metrů.

Na displeji tekutého krystalu si mohli také najít i souřadnice a vzdálenost od Mekky, či jakéhokoliv jiného bodu na zeměkouli. Přístroj mu visel na opasku a pokud nebude příliš používat náhradní baterie ze svítilny, tak mu zdroj proudu vydrží na celé tři týdny této jejich mise. Jednalo se vlastně o nejdůležitější součást organizace jejich nájezdu do Keni a měl hodnotu pouhých pěti set dolarů, ale praktická cena byla podstatně vyšší než veškeré zlato či slonovina.

„Napřed se pomodlíme a potom zaútočíme,“ vydal mužům, kteří stáli v půlkruhu kolem něho, rozkaz. Nejdřív si ale v nastávajícím rozednění zkontrolovali zbraně. „Není zapotřebí zabíjet. Potřebujeme jenom nějakou dodávku. Pokud někoho usmrtíme, půjdou po nás hned od začátku.“

Prohlédl si své muže v zaprášených vojenských kalhotách, v sandálech vyřezaných ze starých pneumatik a s neholenými tvářemi. Vypadalo to dobře. Přál si, aby vypadali jako jakákoliv jiná *shifta* v tomto kraji, i když on sám si nechal vojenské boty a vysílačku, kterou jeden z jeho mužů nosil na zádech. Věděl, že to prozrazuje jejich vojenský původ.

Muži poslouchali celkem bez zájmu. Plán jim nepřipadal nijak zajímavý. Jenom hlupák může vyprávět bláboly o tom, že potřebují transport, a navíc - co je vůbec špatného na tom pobít nějaké křesťany?

Následovali ho tedy liknavě po strmé stráni dolů k misii a vůbec se nerozdělili do dvou skupin, jak by velela vojenská strategie. Vždyť žádné nebezpečí nehrozilo.

Misii obklopovala vysoká bílá zeď, ve které byl na každé straně jeden vchod. Větší brána sloužila vjezdu vozidel a bylo skrz ni vidět dovnitř. V menší stál otec Antonelli v bílé tunice. Zdvíhal ruce v gestu, v němž se mísilo přivítání zároveň s kapitulací.

„Pokoj s vámi,“ promluvil italsky, takže mu všichni rozuměli. „Co potřebujete?“

„Vozidlo,“ ozval se Osman, zatímco se jeho muži shromáždili vedle něho s připravenými zbraněmi v rukou.

„Jedno vám dám.“

A tady se stala chyba. Otec Antonelli si myslel, že je tím uspokojí, a tak ustoupil zpět a chtěl za sebou zavřít branku.

Ibrahim ho okamžitě začal podezírat z nekalých úmyslů a proto vykřikl: „Stát!“

„Počkejte, prosím vás,“ uklidňoval ho otec Antonelli a chtěl branku za sebou zavřít. V tom okamžiku ale nervózní Ibrahim stiskl kohoutek samopalu a kulky začaly trhat nejenom plech branky, ale i hrud' otce Antonelliho, který se okamžitě sesul na zem.

Schoulil se do klubíčka, chroptěl a krev mu začala vytékat z úst. To už ale Salah kopl do branky a proběhl se svými muži okolo kněze, který v bílé tunice, zalévající se krví, ležel v prachu.

„Ty pitomče,“ vztekle řval Osman na Ibrahima. „Neposlechl jsi a ještě jsi nás přivedl do nebezpečí.“ Vytáhl pistoli z pouzdra, chytil ji za hlaveň a než Ibrahim pochopil, o co jde, udeřil ho pažbou vztekle do hlavy.

Desátník se od něho napůl plazil a napůl prchal, zatímco se Osman otočil k dalším čtyřem mužům.

„Kdokoliv se chce vrátit, ať to udělá teď. Pokud se mnou chcete zůstat a získat odměnu, musíte také přijímat rozkazy.“

Profesionální pytláci nerozhodně přešlapovali, dívali se jeden na druhého, potom pohlédli na umírajícího kněze a nakonec sledovali zaujatě Ibrahima, který si o kousek dál drbal kebuli. Nemohli se rozhodnout.

Salah chvíli uvažoval, jak jim v rozhodování pomoci. Možná uvažují o lékaři, který by kněze ještě zachránil. Ale pokud tu šanci probíral, nemělo to pro ně žádný smysl. Raději si tedy prohlédl zásobník pistole, velice nápadně ji odjistil, sehnul se ke knězi a prostřelil mu hlavu. Tělo sebou trhlo a zůstalo klidně ležet.

„To bylo za neposlušnost,“ utrousil tiše. „Tak si vyberte.“

„Jdeme s tebou,“ bleskově se rozhodli. Měli k tomu různé důvody. Samozřejmě že nejvíc potřebovali slíbené peníze, a pokud by se vrátili s prázdnýma rukama, čekal by je doma jenom výsměch. V případě nutnosti mohli Salaha klidně zabít ve spánku. A navíc se s ním nemohli nijak moc dohadovat. Osman přešel k Ibrahimovi, chytil ho pod krkem a postavil na nohy. „Jestli chceš, vrať se domů“ zavrčel. „Já řídit umím.“

Ibrahim přemýšlel podobně jako ti ostatní - zmáhal ho ale ještě jeden děs navíc. Pokud se vrátí, bude se muset skrývat, protože jinak by ho generál za nesplnění úkolu nechal okamžitě popravit.

„Ne,“ mumlal. „Zůstanu.“

„Tak běž a najdi nějaký vůz,“ přikázal mu Osman. Zatímco Ibrahim prohledával misii, Salah vešel do budovy, kde našel u vysílačky černého kněze. Okamžitě přístroj zničil a aby se předvedl ostatním, uhodil toho zbožného domorodce pistolí do zátylku tak, až ten padl v bezvědomí na betonovou podlahu.

Vyšel ven a hned uviděl, že Ibrahim našel bílou dodávku značky Toyota. Bílá barva byla podezřelá, ale moc času jim nezbývalo. Střelba mohla vzbudit pozornost v nedaleké osadě, a pokud se zrovna místní policisté cítí ve formě, mohli by se už hnát za nimi.

Jeho muži naskákali dozadu na ložnou plochu a on sám si sedl za volant. Rychle projel okolo několika zborcených domků hned u misie a hnal se po cestě vedoucí směrem na sever, do Etiopie.

Jakmile projeli kolem jediné policejní budky, na které vlála barevná keňská vlajka, zabušilo do zádě dodávky několik kulek.

Osman šlapal na plyn a vztekle proklínal Ibrahimovu neschopnost. Nyní se o jejich přítomnosti vědělo. A přitom jejich další cíl ležel vzdušnou čarou necelých dvě stě kilometrů za nimi - dělila je od něho divočina pouště a skalní plotny vyvřelé lávy.

Po cestě se ale vzdálenost zdvojnásobovala, a tak chtěl jízdou směrem k Etiopii zmást možné pronásledovatele. Potřeboval je udržet v domněnání, že ze země už odjeli, aby je nemohl napadnout cíl jejich nájezdu: samotné srdce celé Keni.

Tím neslavným začátkem akce ale zase vyřešil důležitý problém - nikdo se už s ním nebude dohadovat o tom, kdo celé skupině vlastně velí.

Fotografie pořízená satelitem byla dokonalá. Pytláci slonoviny na snímku vypadali, jako by je někdo vyfotografoval z výše tří metrů a ne z téměř sto padesáti kilometrů. Sally Facettiová si naprosto fascinována prohlížela fotografii a zdálo se, že tomu nemůže uvěřit. Každý detail improvizovaného úkrytu viděla osvětlený v ranním slunci na snímku naprosto jasně: pažby samopalů vyčuhovaly ze stínů v buši, muži seděli okolo zbytků dřeva skomírajícího ohně s nádobou, stojící v řeřavém uhlí. Jeden z nich dřepěl se staženými kalhotami opodál.

„Mohla bys klidně přečíst nejnovější zprávy v novinách, kterými by si utřel zadek, kdyby je používal,“ ozval se plukovník Keen. S úšklebkem se honem podíval na Sally, protože se jí nechtěl nijak dotknout. Jeho obličej měl při pousmání vždy velice podivný výraz - důvodem totiž bylo staré zranění na horním rtu.

Sally Facettiová patřila mezi obzvlášť pohledné ženy: ve svých jedenácti letech s nakrátko ostříhanými kudrnatými černými vlasy, plnými rty a jemnou olivovou pletí prozrazovala svůj italský původ.

V diplomatických službách už pracovala sedm let, a tak veškeré oficiální dění, intriky a vše ostatní, co s touto prací souviselo, jí dodalo mnohem více sebevědomí než jakékoli jiné ženě v jejích letech. Se svou štíhlou postavou a vrozenou italskou graciézností patřila mezi ženy, kterých si každý okamžitě všiml, jakmile se kdekoliv objevily.

V očích Toma Keena patřila právě Sally mezi jednu z nejkrásnějších, které kdy potkal. Dost mužů se ji muselo pokoušet zdolat. Navíc se jí i dařilo působit na okolí tak, že se všichni cítili najednou klidní a vyrovnaní. Patřila mezi těch pár lidí z personálu amerického zastupitelského úřadu v Nairobi, která byla správnou osobou na správném místě. Pokud nějakou malou chybičku měla, tak snad jedině v tom, že od italských předků zdědila i italský temperament.

„Promiň, možná to bylo trochu obhroublé,“ omlouval se honem, aby se ujistil, že ji neurazil. Zdálo se ale, že mu to u Sally projde, i když při jednání s lidmi z velvyslanectví se nikdy necítil moc jistý.

„Nic se neděje,“ zasmála se Sally nejenom proto, že se nic nestalo, ale i z toho důvodu, že jeho poznámka byla pro šéfa amerického vojenského tréninkového programu v Keni typická -vždy si všiml i toho nejmenšího detailu.

Tom se jí líbil, a to nejenom proto, že se tolik lišil od svých kolegů. Svým vzhledem - snědý a svalnatý - jí připomínal správný typ velitele, pod jehož ochranou by klidně vyrazila do boje.

Navíc musela ocenit, že jí ten snímek ukázal dřív než komukoliv jinému. Měl totiž vlastní armádní spojení přímo s Washingtonem, a tak získával skutečně velice zajímavé informace. Pokud se týkaly života divokých zvířat, tak si ji k sobě vždy zavolal.

„Myslíš si, že ta skupina je nebezpečná?“ ptala se a zadívala se na snímek, na kterém podle vržených stínů poznala, že celou scénérii kamera satelitu zachytila těsně po rozednění. Ale proč by vlastně Pentagon, či nějaká šedá eminence, nebo kdo měl prsty v řízení špiónážních satelitů, sledoval postup bandy pytláků?

„Hm - je to asi takhle,“ plukovník opět nasadil svůj podivný úsměv. „Tihle Somálci jsou velice houževnatí. V divočině překonají v padesátistupňových vedrech vzdálenost až padesáti kilometrů denně a vůbec jim to nevadí. Navíc každého, kdo se jim připlete do cesty, chladnokrevně zabijí, aniž by se nad tím vůbec zamysleli.“

„A po čem si myslíš, že jdou?“

Hlavní náplní pracovního zařazení Sally na velvyslanectví byla ochrana přírody, což se v Keni převážně vztahovalo na divokou zvěř. Navíc tato funkce svědčila o tom, jak důležitý význam tomu lidé ve vládě přikládají, když samotné ministerstvo zahraničí sem vyslalo člověka, jako byla ona. Musela sice dělat i nějakou práci za konzula, protože zastupitelský úřad měl nedostatek personálu, ale přesto otázka přežití afrických divokých zvířat ji fascinovala a poutala veškerou její pozornost. Obzvláště jí k srdci přirostli sloni a nosorožci, kteří vlastně žili pod neustálou hrozbou vybití.

„Mám o jejich posláních takové tušení,“ přiznával se Keen a velice opatrně vybíral svá slova. Podle pracovního zařazení patřila k jeho podřízeným, ale tady v zemi pracovala už celé dva roky. A ještě předtím v Tanzanii s organizací Peace Corps. Nikdy se nepouštěla do ničeho, pokud k tomu neměla opravdu jasné důvody. „Mám totiž dojem, že se jedná o somálské vojáky, kteří plní nějaký úkol.“

„Nezdá se ale, že by byli v uniformě.“

„Ale zcela jistě měli na sobě uniformy ještě den předtím,“ a Tom zalistroval v hromádce snímků ležících na stole. „Podívej se třeba na tohle.“

Sally nepotřebovala ani lupu, aby okamžitě rozeznala skupinu vojáků a navíc si povšimla i čehosi zvláštního vedle nich - připomínalo to obdélníkový kopeček.

„A to vedle nich je obrys nákladního vozu, vcelku dobře zamaskovaného. A navíc zakryli kamuflážní sítí i jeho stín. Jsou to profíci,“ a vytáhl další fotografii, pořízenou těsně před setměním. Půl tuctu mužů v zástupu postupovalo krajinou. „Takhle totiž operuje vojenská skupina. Musí být opatrní, protože přecházejí hranici, která samozřejmě nijak označená není. Museli pochodovat minimálně polovinu noci, než někde zalehli. A ještě tu mám něco dalšího.“

Sally nic nového s výjimkou té známé ozbrojené tlupy, která se pravděpodobně připravovala na další den, nerozeznala.

„Je tam vidět ještě něco jiného.“

Poslušně vzala snímek do rukou a přešla k oknu. Zahlédla tak život druhého světa venku.

Budova amerického zastupitelství připomínala nahnědlou betonovou kostku, ozdobenou kovovými okenními rámy, která zabírala v Nairobi celý městský blok. Tenhle malý ostrůvek americké suverenity se vlastně stal nevyhlášenou pevností. Brána přerušovala vysoké ocelové oplocení a silné železné sloupky podél obruby chodníku bránily jakémukoliv sebevrahovi, aby vjel s nákladem výbušnin přímo na území ambasády.

Domorodci venku se pohybovali na jako obvykle přeplněných chodnících a představovali neustálý proud černých tváří, zatímco u semaforu obstarožní a rozpadávající se osobní i nákladní vozy se snažily zaujmout co nejvýhodnější pozici než padne zelená. Venku vládlo vedro, prach, dav a pach. Venku byla Afrika.

Tady uvnitř se mohl každý, na chodbách zakrytých koberci, napít ledově vychlazené vody z automatů, výtahy tiše šuměly a všude vládla klimatizace. Kdokoliv mohl přijít zvenku po schodech a projít skleněnými vstupními dveřmi, kde v recepci našel dívku v modré uniformě.

I jakýkoliv terorista měl přístup až takhle daleko. Než se ale kdokoliv mohl dostat do mramorového foyeru, musel projít detekčním systémem mezi dvěma stoly ostrahy. Dokonce i návštěvníci s doporučením se museli posadit a čekat, až je zavolají. A pokud prošli, ještě tu stáli příslušníci americké námořní pěchoty, kteří jsou vlastně základním kamenem bezpečnosti všech amerických zastupitelských úřadů na celém světě.

Venku na chodníku se ale také vždy potuloval nějaký černoch a číhal na svou chvíli, kdy se objeví americký diplomat, jehož potom okamžitě sledoval. Pokaždé, když z podzemní garáže vyjelo nějaké vozidlo ambasády, tak za ním z řady zaparkovaných aut vyjel už trochu zastaralý vůz značky Peugeot nebo Toyota. Veškerý personál velvyslanectví věděl, že je pod neustálým dohledem.

Sally se probírala ze zamyšlení a pohlédla na snímek. Kamera satelitu ji opět šokovala perfektními detaily. Nikdy by ji ani ve snu nenapadlo, co se dá odtamtud poslat na zem.

„Takže, co vidíš?“ opakoval plukovník hádanku a radoval se jako malé dítě, které se těší na pochvalu. Věděl, že pokud bude Sally souhlasit, tak nad tím bude muset zauvažovat i jeho šéf Phil Mitchell.

„Asi bych potřebovala zvětšovací sklo.“

„Možná, pokud ale víš, co máš hledat...“ jásal Tom nad blížícím se vítězstvím. Přejel ukazováčkem obraz stromu, okolo kterého ta banda tábořila a ukázal na hranatou krabici u kmene. „Tady si totiž nesou spojení se světem,“ vysvětloval.

„Myslíš obyčejný tranzistorák? Na tom přece není nic zvláštního. Každý černoch si s sebou jeden nosí - a čím větší, tím lepší.“

„Ne, nemyslím tím ten jejich typický ohlušovač, Sally. Tady se jedná o profesionální vysílačku velkého rozsahu. Něco takového si v obchodě koupit nemohou. Hádám, že to v nedávné minulosti patřilo do vojenské výbavy Rusů. Jakmile vztyčí anténu, získají spojení až do vzdálenosti několika stovek kilometrů. Mohou vysílat zprávy a dostávat rozkazy.“

„Ale od koho?“ divila se Sally, protože si nedovedla představit, jak by si pytláci od někoho nechali poroučet. Maximálně tak od překupníků slonoviny.

„To je právě ten velký otazník. A to nám snímek říci nemůže. Rozhodně se ale nejedná o obyčejnou tlupu pytláků, tím jsem si jist. Jedná se totiž o vycvičené vojáky. Určitě však nejsou na úrovni našich chlapců, protože pro Somálce disciplína neexistuje - přesto však svého vůdce v tomhle případě poslechnou, A tahle skupina opravdu za svým určitým cílem jde.“

„A tím je?“

„Jenom odhaduji,“ a plukovník nemohl přijít na lepší vysvětlení... „Jedině si umím docela dobře představit, že jeden z těch somálských válčících generálů chce zaútočit na celý národní park. Tam by mohli zmasakrovat celé stádo slonů a všechny nosorožce, a potom by se měli bleskově vrátit. Určitě v tom jedou velké peníze.“

Sally přikývla. Krví poskvrněná slonovina a obchod s ní vždy nesl velké peníze. A celosvětové embargo na tento produkt nebrali v úvahu ani Číňané ani Jemenci. V osmdesátých letech se keňské protipytlácké oddíly zasloužily o záchranu zbylých stád v zemi.

Ale občanská válka v sousedním Somálsku zaplavila severní část Keni zbraněmi a pytláctví se opět rozrostlo. Nejednalo se o žádné obrovské akce, ale přesto byli pytláci úspěšní. Proto má plukovník zřejmě pravdu ve své

úvaze, že několik menších úspěchů navnadilo generály, aby sem poslali profesionální zabíjäcký oddíl. Cítila, jak jí začal běhat mráz po zádech.

„Dobře,“ přikývla. „Řekněme, že je to tak. Pokud ta vysílačka znamená, že je někdo řídí, potom je nad slunce jasnější i to, že je někdo chrání.“ A navíc - kdekoliv se v Africe objeví velké peníze, má to vždy souvislost s politikou.

„Neříkáš mi vůbec nic nového, Sally, a proto bychom měli všechny varovat.“ Téměř řekl „něco udělat“, když si včas uvědomil, že vlastně nemohou nijak reagovat - s výjimkou obvyklého varování.

Tady se přece nejednalo o jejich zemi. „Přesně jak říkám, tihle zabíjáci mohou zastřelit kohokoliv, kdo jim překříží cestu - ať při postupu do nitra země či při návratu. Nebudou rozlišovat mezi domorodcem a turistou. Musíme vydat varování pro turisty.“

„S tím já nemohu nic dělat, Tome. Musíš to napřed probrat s konzulem nebo tvým šéfem. Každopádně jsme ale před několika měsíci zrazovali návštěvníky od cestování do vzdálenějších oblastí.“

„Někdo to zaplatí životem, Sally,“ a Keen se jí podíval zpříma do očí. „Věř mi.“

Sally pochopila, že je to vážné. Navíc - starat se o bezpečnost amerických občanů v Keni nebylo jenom problematické, ale vlastně i nemožné.

Byly jich tu celé stovky roztroušeny v krajině po osadách a vesnicích jako misionáři, dobrovolníci, pracovníci organizace Peace Corps, zemědělstí experti či běžní poradci. Málokdo věděl, kolik Američanů takhle pracuje v zahraničí.

Navíc tu žili i Britové, Italové, Němci, Dánové, Holanďané - všude jich byly tisíce, a to nepočítala personál OSN. Další pomocné projekty uskutečňovali dobrovolníci ve velice vzdálených oblastech, protože mezinárodní pomoc patřila také do sféry velkého obchodu. Vše navíc záleželo i na návratu uprchlých občanů problematických afrických zemí, a proto se tito lidé běžně dostávali i do nebezpečných situací, obzvlášť při práci v uprchlických táborech. V tom případě nad nimi zastupitelský úřad kontrolu vůbec neměl. Mohl seje pokusit pouze informovat.

„Mám dojem, že skočíme rovnou za Philem,“ rozhodla se Sally. „Možná, že už ví něco víc.“

Vyrazili tedy do kanceláře nadřízeného. Ve čtyřiačtyřiceti letech Phil Mitchell převyšoval Keena nejenom věkem, ale i funkcí.

Přístup k životu se ale u něho v porovnání s Tomem diametrálně lišil. Všechno na něm prozrazovalo konzervativní postoj. Měl na sobě typické tmavé safari jako jediné vhodné oblečení do tropů a výraz ve tváři, který

měl prozrazovat právnické vzdělání, jež získal na proslulé Yale Law School. Snažil se prostě vypadat jako vhodný zástupce velvyslance, a neochvějně v to věřil.

Mitchell se podíval na snímky ze satelitu a veškeré teorie vyslechl bez jakéhokoliv zájmu. Ministerstvo zahraničí samozřejmě dohlíželo na dodržování lidských práv v zemi, ale ochrana divoké zvěře patřila až na druhé místo. Sally o tom věděla, a tak raději přešla z pozice ochránců přírody do svého konzulárního postavení.

„Jak Tom říká,“ podporovala plukovníkovo vysvětlení, „dříve nebo později se nějaký náš expert či turista dostane celému gangu do cesty a bude zabít. Tomu musíme předejít.“

„Veškeré důležité poradce jsme stáhli,“ připomněl jim Phil. „Totéž už učinili i Britové a Němci.“ Navíc byl poslední dobou přepaden a okraden dost velký počet turistů. A pokud se to stalo americkým občanům, velvyslanectví se dostalo do křížové palby ze všech stran: od rodin, kongresmanů, cestovních kanceláří a dokonce i sama keňská vláda potom Američany kritizovala.

Mitchell se tedy snažil udržet rovnováhu mezi klidem na ministerstvu zahraničí a postojem místní vlády. Hlavně, že se nejednalo o porušování lidských práv. Proto při pohledu na satelitní fotografie okamžitě pochopil, že by to mohlo způsobit velké nepříjemnosti. Osobně se přikláněl k názoru, že divoká zvěř v Africe je bohužel populační explozí odsouzena k zániku a proto nevyhnutelně musí docházet k pytlacení. „A pokud se turisté rozhodnou ignorovat naše upozornění, je to jejich problém.“

„Když se ale něco stane, tak to musíme napravovat my, Phile!“ zpražila ho Sally a uvnitř byla celá ve varu. „My se potom musíme setkávat s manželkami nebo rodiči. My potom posíláme ta mrtvá těla zpět do Států.“

„Vy tedy chcete, abychom poslali všechny domů jenom proto, že plukovník Keen má nějaké předtuchy?“ divil se nevěřicně Mitchell.

„Proč by tedy náš oblastní šéf ostrahy nemohl kontaktovat každého, kdo pracuje na severu země?“

„Možná by se to dalo takhle provést,“ ochotně souhlasil Mitchell, když zahlédl v jejích očích vztek. „Stačí ale pouhé diskrétní varování, zasláné všem americkým občanům žijícím mimo Nairobi.“

Tom Keen těžko trávil znevažování své důležité informace. Proto se okamžitě ozval, aby Mitchellovi znepříjemnil tak lehké vyklouznutí z problému. Navíc si uvědomil, že to perfektně zapadá i do jeho teorie.

„Asi jste zapomněl na tu přicházející velkou událost,“ nastražil past.

„Událost?“ podivil se Mitchell a díval se do svého diáře na stole. Velvyslanec má být přítomen v nemocnici u slavnostního předání dvou nových umělých ledvin. Prezident země pořádá zase nějaké politické oslavy a Velikonoce budou letos dřív.

„Myslím to úplné zatmění slunce,“ připomněl mu Keen. „Pokud bych takovýhle ozbrojený oddíl řídil já, byla by to pro celou akci ta největší výhoda.“

„Vždyť je to až za tři týdny! Bože můj, plukovníku,“ a Mitchell nasadil sarkastický tón. To zatracené zatmění slunce měl zaznamenáno přesně na úterý, 10. března, protože astronomii propadlý syn přítele samotného ministra zahraničí se na to přijede podívat. Pokud nechá Keena motat všechno dohromady, bude z toho jenom skandál. „To zatmění s tím přece nemá nic společného.“

„Vy to asi za žádnou významnou událost nepovažujete, pane. Ale pro domorodce je to tajuplná událost,“ upřesnil Keen, který dobře znal mentalitu černochů. Měl pochyby i o tom, že Mitchell by pochopil to mystické pojetí takového přírodního úkazu zdejšími obyvateli. Pohlédl na svého nadřízeného a jeho pochyby se okamžitě potvrdily.

Tma, jež nastane uprostřed dne v době, kdy Měsíc zastíní svit Slunce, u primitivních národů velice často dokáže vzbudit dojem konce světa. Ptáci ztichnou a zvířata jsou zmatená. V situaci, ve které astronomové vidí úžasnou příležitost pro svá bádání, domorodci pociťují většinou pouze strach a děs.

„Mám dojem, že ta banda může ze zatmění hodně vytěžít,“ nadhodil opět Keen.

„Proč?“

„Hodí se jim to k zahájení akce. Pokud bych já chtěl zaútočit na národní park, tak v čase zatmění by to byla ta nejvhodnější doba.“

„V tomhle má Tom pravdu,“ vložila se do hovoru Sally, jež se už pomalu začala uklidňovat. Chápala reakci domorodých obyvatel a tahle idea se jí zalíbila. Nechápala pouze, proč celá tlupa vnikla do země o tolik týdnů dřív.

„S tím nemohu souhlasit,“ překazil vše Mitchell a v duchu proklínal hloupé astronomy a plukovníkovy teorie. „Za těchto okolností se o tom každopádně musíme velvyslanci zmínit. Raději pojď se mnou, Sally, a vezmi ty snímky s sebou.“

„Mám tu na vás počkat?“ chtěl vědět Keen.

„To není nutné,“ a Mitchell mávl rukou. Chtěl totiž vysvětlit velvyslanci jenom to, co ho nijak nerozruší. A už vůbec by nechtěl, aby se k němu donesly ty hloupé plukovníkovy výmysly.

* * *

Ve skutečnosti zmínka o zatmění řála u Mitchella do živého. Jakákoliv připomínka toho, že 10. března se bude dít cosi nebezpečného, nebyla vůbec vítaná. Doktor Birnberg, syn přítele ministra zahraničí, který pracuje na Mount Kennedy Space Science Laboratory v Coloradu, se tu má objevit s celou skupinou dalších astronomů - amatérů. Budou ubytováni v kempu na farmě přímo v centru vrženého stínu zatmění. Velvyslanectví tam bude muset poslat někoho z ostrahy, aby to překontroloval.

Mitchell se cítil s časovou rezervou dalších tří týdnů naprosto klidný. Snímky ze satelitu ale vše náhle změnily. Pokud dojde ke střelbě a přítel ministra zahraničí se vyděsí, nastanou problémy. Rychle zavolal velvyslančově sekretářce a ptal se, zda je Greenslade volný. Byl, a tak Mitchell vzal Sally s sebou.

„Posaď se, Phile. Tebe také rád vidím, Sally.“

Velvyslanec Greenslade byl statný muž a působil otevřeným dojmem, protože nic nepředstíral. Jako majitel celého řetězu obchodů v Americe získal své postavení vlastně jako odměnu za to, že se mu podařilo v poslední prezidentské volební kampani posbírat částku, která se pohybovala ve výši miliónu dolarů.

Na stěně za ním visela americká vlajka a vedle ní obraz prezidenta USA. Kancelář byla prostorná, s gaučem a křesly na jedné straně, aby byla zachována pompéznost prostředí. Greenslade se o to ale nezajímal: rád pracoval jenom tak v košili a velice zřídka se účastnil různých ceremonií. Také ho ani nezajímal, jestli svým jednáním poškozují naděje starších úředníků, kteří snili o diplomatickém místě v Paříži, Římě nebo snad i jenom Nairobi. Právě kvůli tomu ho osobně Mitchell téměř nenáviděl, protože si byl vědom, že i kdyby se někdy na tuto pozici dostal, nebude mít takovou finanční podporu jako má Greenslade, ani ten jeho klidný přístup.

„No tak, jaký máme problém?“

„Plukovník Keen získal tyto snímky ze satelitu přímo z Pentagonu,“ řekl Mitchell a podal mu je.

„Copak bandité a pytláci nejsou téměř všude na severu této země?“

„Přesně tak, pane. Proto nemohu věřit tomu, že jedna takováhle skupina by měla ohrozit celou oblast. Každopádně jsem si ale myslel, že byste o tom měl vědět.“

Greenslade okamžitě zareagoval: „Kdy provádíme kontrolu na té farmě?“

„Uvažoval jsem i o tom, že by se tam mohla podívat Sally, pane. To místo už zná a navíc je to pořád ještě celé stovky kilometrů od místa, kde se gang objevil.“

„Nejlepší by bylo se tam podívat už tento týden,“ upřesnil Greenslade a nasadil ve tváři ostrý pohled číslo dvě, jako by chtěl říci: Nesnaž se mě nějak obalamutit. „Nechci brát na lehkou váhu bezpečí doktora Birnberga. Komu ta farma vlastně patří?“

„Žije tam rodina britských usedlíků - jmenují se Cawstonovi,“ informovala Sally.

Greenslade sraštil obočí: „Něco mi to říká.“

„V místní bělošské komunitě jsou velice známí. Pan Cawston býval profesionální lovec,“ a významně pohlédla na velvyslance. Nikdy nesnášela krveprolití, které k lovu vždy patřilo a už vůbec jí lezla krkem ta mužská pýcha, kdy lovec si stoupal na mrtvého buvola, medvěda nebo cokoliv jiného, aby se nechal vyfotografovat. Byla šťastná, že lovení zvířete se už v Keni zakázalo.

„Pokud tam spolehlivě dohlédnou na Birnberga, tak mě nějací pytláci vůbec nezajímají.“

„Zajistím vše, aby nevznikly žádné problémy,“ slibovala Sally. Náhle si uvědomila, že její předpojatost k té rodině byla nesmyslná. Vždyť ten lovec je už dávno v penzi a jeden z jeho synů, se kterým se krátce setkala, se přece stal dobrovolným správcem rezervace.

„Budete chtít vzhledem k těm fotografiím ještě něco jiného, pane?“ zajímal se Mitchell a úzkostlivě se snažil přenechat ten problém na velvyslanci.

„Stačí, když budete informovat našeho konzula. Sally by to měla nahlásit také svým ochráncům přírody ve Wildlife Service.“

„To by ale mohlo prozradit náš zdroj, pane,“ přerušil ho Mitchell. „Snímky ze satelitu patří do přísně tajného materiálu.“

„Už je někdo na stopě té skupině?“

„Ještě ne, pane,“ ozvala se Sally s radostí, že i ona může přispět k celému problému. „Ti muži už musí být docela hluboko na území Keni. A Wildlife Service by měl být opravdu varován.“

„Naznačte jim tedy něco,“ rozhodl se Greenslade, „aniž byste toho moc prozradili.“

„Tak to udělám, pane,“ a Sally se musela usmát, jak velvyslanec zvítězil nad byrokratickou Mitchellovou opatrností. Ten se asi děsil, že Keňané využijí tyto informace k obvinění Spojených států ze špionáže - což vlastně dělali neustále.

„Dobře,“ ozval se opět Greenslade. Interview skončilo. „Informujte mě o všem, Sally. Nesnažte se tomu ale věnovat moc času.“

Jakmile vyšli na chodbu, Sally se rozhodla si ještě jednou promluvit s Tomem o jeho předtuše. Možná jeho nápad byl až moc divoký, ale obchod se slonovinou patřil opravdu mezi krvavé kšefty.

U sekretářky zjistila, že plukovníkova manželka Estelle odjíždí. Proto dnes večer jakákoliv debata o tomto problému odpadla, když Tom veze ženu na letiště, aby chytla noční let. A ona zase zítra celý den nebude na velvyslanectví. Zamířila tedy do plukovníkovy kanceláře okamžitě.

Tom měl okolo sebe po stěnách samé mapy a všude stály nějaké fotografie či suvenýry, které vojáci běžně sbírali. Na jednom obrázku dokonce stál Keen v maskáčích při akci v operaci Pouštní bouře. Vedle měl barevnou fotografii své ženy - vysoké, ale baculatější blondýny, ve stříbrném rámečku. Sally si popotáhla sukni a dosedla na roh stolu, zatímco on stál před mapou na zdi.

„Už nejsme ve službě,“ připomněla mu. „Teď se už můžeš uklidnit a říci mi pravdu. Myslel jsi to vážně o tom zatmění, nebo ses snažil Mitchella jenom trochu vyprovokovat?“

„Samozřejmě, že to myslím vážně. Pokud by se jednalo o obyčejné střelce či bývalé vojáky ze Somálska, tak by se usadili u jednoho z mnoha uprchlických táborů u hranic. Tam by vydělávali peníze nabízením ochrany a občas by vyrazili do terénu, aby přepadli nějaký nákladní vůz s dodávkou zásob. Tihle však jdou za svým cílem. Nemohu to nijak dokázat, ale vím to zrovna tak, jako když policista rozezná na první pohled mezi obyčejnými lidmi kriminálníka.“

„Proč si tedy ale nevzali s sebou ten zamaskovaný nákladník?“

„Však jsem ti to vysvětloval - docela rádi se proběhnou. Později určitě nějaké vozidlo ukořistí. Teď ale ten, který je řídí, chce, aby se dostali na území Keni bez jakéhokoliv velkého rozruchu.“

„Co s tím ale můžeme dělat s výjimkou varování, které od nás dostane Wildlife Service? Vyrazí armáda nebo policie za nimi, když jim to prozradíme?“

„Záleží na tom, jak se budou cítit. Hlavně by to pro ně muselo vypadat velice jednoduše. A navíc by to musel nařídít nějaký ministr ve vládě.“

„Tak dobře, já se na to vrhnu už zítra. Wildlife Service se to dozví, ať se to tomu podivnému Mitchellovi líbí nebo ne. A za ministrem vyrazím sama. Paul Gitonga má docela dobrou pověst jako čestný muž - dokonce ho nazývají pan Čistý. A náš US AID pomáhá jejich národnímu parku.“ Vztekla opět pohodila hlavou nad úděsným chováním Phila Mitchella. „Řeknu to ministrovi rovnou, protože tuhle bandu chytit musí.“

„Výborně,“ zajásal Keen. „A teď se vrhneme trochu na zeměpis.“ Seskočila se stolu a všimla si, že už do mapy zapíchal červené špendlíky. „Za první noc urazili na území Keni už přes třicet kilometrů.“ Potom objel prstem půlkruh od posledního špendlíku: „Nyní už by jich za sebou mohli mít dalších třicet, možná i čtyřicet.“

„Budeš i nadále dostávat snímky ze satelitu?“

„Samozřejmě, ale budou pořád o den pozadu.“

„A Mitchell tě nemůže zastavit?“

„To tedy ne. Ale všechno se může změnit, jakmile to odskáče pár turistů. Phil však měl v jedné věci pravdu: nemůžeme místním prozradit, že máme celou jejich zemi neustále pod dohledem.“

„Aha,“ zamyslela se Sally. „V tomhle případě to tedy musím ministrovi vysvětlit jinak.“ Náhle pocítila odhodlání a téměř neuvěřitelné vzrušení: „Hlavním úkolem ale bude tu bandu zastavit!“

„A kašleme na byrokraty...“ zašklebil se Keen. „Teď už ale musím jít, nebo mě Estelle zabije. Uvidíme se za pár dní.“

Patty Cawstonová se tím hlukem probírala, i když měla dojem, že je to snad pokračování nějakého zlého snu. Chvilí ležela v klidu, než si uvědomila bučení a dupání v ohradě pro dobytek. Něco se tam dělo. Že by zloději dobytka? Nebo lev? Vteřinu či dvě se modlila, aby tu byl někdo jiný, kdo by měl tento problém řešit. Potom to vzdala. Musí se vzmužit, protože pokud nebude reagovat ona, tak těžko někdo jiný.

Nemohla si ani rozsvítit, protože generátor v noci nepracoval. Hrábla po baterce, která ležela na nočním stolku. Manžel se zavrtil vedle na posteli, zrovna když sahala pro pušku. Od doby, co Galbraitha ochromovala nemoc, spala s nabitou zbraní položenou na podlaze.

Proto ji hned popadla a vyběhla z místnosti na chodbu k zadním dveřím. Ještě než pohnula závěrem pušky, aby dostala náboj do hlavně, zaslechla, jak Galbraith něco volá. Nemohla ale čekat. Dobytek už panikařil naplno. Otevřela dveře a opatrně vyšla ven. První pravidlo znělo: zachovej chladnou hlavu a dívej se okolo sebe, co se děje.

V měsíčním světle viděla v ohradě, vzdálené asi padesát metrů, vyděšený dobytek. Telata nervózně poskakovala, krásy bučely. Rozsvítila baterku právě ve chvíli, kdy první kusy prorazily ohradu a hnaly se pryč.

Něco je děsilo, ale nevěděla, co to je. Náhle v kuželu světla zahlédla dvě žluté oči, zářící v temnotě stranou od ohrady. Okamžitě zasadila pušku do ramene a vypálila.

Cosí jako stín přeletělo ohradu - zahlédla pouhý záblesk pohybu v měsíčním svitu. Ve světle baterky uviděla skvrny vlnícího se těla a vlající leopardi ocas. Vystřelila ještě jednou. Leopard zmizel.

„*Piga, memsahib, piga tu!*“ vykřikoval ve svahilštině Moses, který se jí objevil po boku. Radil sice dobře, že má střílet, ale šelma tu už nebyla. Navíc si v tom spěchu nevzala ani žádné další náboje. Pokud měla štěstí, tak tu kočku zranila a za denního světla třeba vystopují. V noci je to nemožné. A navíc musí zastavit prchající dobytek.

„Musíme udržet dobytek uvnitř, Mosesi.“ Jakmile se dostane ven, zmizí daleko v buši.

Moses byl vládcem všeho farmářského personálu. K obraně se dostavil s dlouhou těžkou mačetou, se kterou se už hnál k proražené ohradě. Patty ho následovala, aby mu pomohla zastavit dobytek. Zbytek stáda pobíhal nervózně uvnitř, stále zděšený. Když konečně doběhlo pár dalších pomocníků a podařilo se od poškozené ohrady odtáhnout k útěku připravené další krásy, mohl konečně Moses nasekanými větvemi provizorně díru opravit.

Náhle se objevil napolo oblečený Galbraith s další puškou, kterou si vzal ze sejfu. „Máš toho vetřelce?“ ptal se.

„Ne - ale vím, že to byl leopard. Doufám jenom, že telata jsou v pořádku.“ Jejich kontrolu musela nechat až na ráno, kdy už bude dobytek klidný. Chytila manžela za ruku. „Můžeme jít už zase zpátky do postele, miláčku. Moses to zvládne a pro nás ještě zůstal kousek noci.“ Odvedla ho zpátky do ložnice a uložila do postele. Víc než kdy jindy si uvědomovala postup hrůzné choroby, která ho téměř paralyzovala.

Ona už asi spát nebude. A podobně na tom byl i Galbraith. Slyšela, jak všechno vrže, když se na matraci přetáčí. Budeme asi potřebovat nové postele, pomyslela si. Hned se jí ale zjevila otázka proč, když její manžel má tady na zemi už jen tak málo času. Zlobilo ji to. Tohle přece nebyl správný pohled na celou situaci. 1 když člověk musí být realistou, tak přece jen musí mít naději. Pokud to vzdá ona, co potom má dělat on?

„Škoda, že ti nemohu víc pomáhat,“ promluvil do tmy. „Je mi to líto, miláčku.“

„To přece není tvá vina,“ zarazila ho a posadila se k němu na okraj postele, chytila ho za ruku a sehnula se, aby ho políbila na tvář. V očích cítila slzy, ale pláč si nemohla dovolit. „Však my tu věc porazíme,“ tvrdila, i když chápala, že opak je pravdou. Specialisté ji ujistili, že nemá šanci. Žádný lék na ten poměrně rychlý proces ochromení neexistoval, i když se prý občas stávalo, že se choroba na chvíli mohla zastavit.

Život v buši lidem dodával na odolnosti. Veškeré projevy oslabení se přispiovaly chřipce či vlivu stárí, ale jednoho dne nebyl Galbraith schopný vylézt z vany. Nemohl se spolehnout na své nohy, nemohl zdvihnout ani ruce, a tak volal o pomoc. V té chvíli už věděli, že se jedná o něco vážného. Tentýž den je vzal Rory letadlem do Nairobi a tam se teprve dozvěděla tu hrůznou diagnózu - veškeré nervy i svaly vlastně degenerují, což je důsledek takové nemoci, o které nikdy v životě ani neslyšela.

Doktoři napřed odhadovali, že se jedná o nějakou poruchu běžných funkcí, ale o týden později, po mnoha testech byla diagnóza jasná. Zemřel na ni dokonce i slavný herec David Niven. A Galbraith už ji v sobě musel nosit alespoň šest měsíců.

Specialisté jí vysvětlili, co nejhoršího může očekávat a ona se rozhodla mu tajit vše tak dlouho, jak jen to půjde. A to se stalo před dvěma měsíci. Teď už ale zřetelně viděla, jak těžce chodí. Pokud měli doktoři pravdu, velice brzo se mají objevit problémy s ovládáním rukou.

Nakonec na to přijde sám, že je to velice vážné. Potom se dostaví problémy s mluvením a trávením. Na hlase se to vlastně může projevit už kaž-

dou chvíli. Před ní ale ležel úkol udržet v něm bojovného ducha. Nesnášel totiž nemocnice, a tak měla radost z toho, že mají okolo tolik personálu, který jí může pomoci při péči o něho tady doma.

„Zkus usnout, miláčku. Ráno je moudřejší večera.“ Opět ho, velice jemně, políbila na čelo.

Prešla ke své posteli, lehla si a zírala do tmy. Vadilo jí, že Galbraith má tímto nočním výstupem narušený noční odpočinek. Dřív by ve vteřině vyletěl z postele a leopard by pravděpodobně ležel venku zastřelený.

Jako mladý muž patřil mezi chladnokrevné profesionální lovce, kteří organizovali safari. Při tom se vlastně poprvé setkali, když tábořila v kempu u Lake Turkana při expedici, kterou organizovali jejich společní přátelé. Rybařili na břehu jezera, kde chytila téměř padesátikilového okouna, se kterým jí on pomáhal na břeh.

Tenkrát se v této zemi mísila naděje s předtuchou. Hnutí Mau Mau končilo svou zničující činnost a turismus se pomalu vracel.

A ten, kdo dokázal chápat znamení času, věděl dobře, že z kolonie se brzo stane samostatný africký stát.

Vzali se v září 1961 v kamenném kostelíku v Subukia, tam, kde farmařili její rodiče, ještě před dešťovou sezónou. Líbánky trávili na pobřeží Indického oceánu, nedaleko Mombasy. Potom si pronajali dům blízko Nairobi a Galbraith šťastně pokračoval ve svém prosperujícím safari.

Ležela a nemohla spát. Naslouchala opakovanému volání lelka. Snažila se vzpomínat na dobu, která se jí nyní zdála tak velice vzdálená. Na svačební fotografii její šaty vypadaly dnes už starobyle a Galbraithův oblek představoval opravdu poslední vzdech britské tradice: měl na sobě typický dopolední oblek správného gentlemana - pózoval na ní v žaketu a proužkovaných kalhotách. Byli spolu ale nesmírně šťastni.

Samostatnost přišla v prosinci 1963, rok po tom, co se narodil jejich syn Rory. Při zrození nového státu nedošlo k žádnému předpokládanému krveprolití či chaosu. V té době se Galbraithův otec Freddie musel rozhodnout, zda tu zůstanou či odejdou. Mnoho jeho přátel skončilo a odešlo dolů na jih do Rhodesie či Jižní Afriky. Freddie se zachoval opačně: požádal o keňské občanství a přesvědčil i svého staršího syna, aby udělal totéž. Když se v roce 1964 narodila jejich dcera Sophie, stala se vlastně Keňankou. Tenkrát se jim občanství zdálo naprosto nedůležité. Dnes ale na tom záviselo vše, protože bez občanství tu nemohl nikdo pracovat.

V roce 1965 se stalo něco nemyslitelného: Freddie zemřel relativně mladý a Galbraith tak náhle zdědil 110 tisíc akrů buše, kde už ale prosperovala zavedená farma. Celé území se jmenovalo Tulima, podle nedalekého kopce

a leželo vzdušnou čarou necelých dvě stě kilometrů od Nairobi - po silnici to bylo o padesát víc. Tahle událost zcela změnila jejich život.

Zatímco Patty si předtím žila poměrně bezstarostně a bez problémů, náhle se měla začít starat o rozpadající se starý dům a zároveň vychovávat obě jejich malé děti přímo uprostřed buše. Starost o běh farmy se pro Galbraitha stala celodenní záležitostí. A tím vlastně skončila jeho aktivita profesionálního lovce.

Veškerou svou přebytečnou životní energii ale zaměřil na ochranu života divoké zvěře. Vcelku se jednalo o velice šťastný tah, protože brzo došlo k vyhlášení zákazu lovu.

Společně tedy téměř čtvrt století usilovali o to, aby Tulima vzkvétala. A Galbraith, i když překročil padesátku, zůstával stále až neuvěřitelně energický a pořád aktivní.

A teď, když by měli vlastně během roku či dvou předat vedení farmy další generaci a užívat si ve stáří volného času, se objevila zhoubná nemoc, která jí ho bere.

Pokud byla Patty o samotě, plakala nad tou nesmyslnou zhoubou svého manžela, kterého milovala a obdivovala již dlouho před svatbou. Naslouchala zvukům noci za otevřeným oknem a strachy, aby ji neuslyšel, stěží potlačovala slzy. Tři hodiny ráno byl nejhorší čas, kdy plně pociťovala depresi i venkovní chlad.

Jak se jí ulevilo, když nástěnné hodiny venku v hale odbily šest. O půl hodiny později se už slunce začalo prokusovat záclonami, kůň zařehotal ve stáji, a tak se rychle oblékla, aby se vrhla do obvyklé ranní rutiny na farmě.

V sedm hodin probrala celou denní práci s předákem, kterým byl Lucas. Pokud nedala příkazy v tuto časnou hodinu, nic už by potom během dne v pomalém rytmu pracovního úsilí farmářských dělníků nezajistila. Vždyť musí ještě zkusit vystopovat toho leoparda. A navíc se tu má objevit nějaký Američan, který má zkontrolovat prostor vhodný pro kemp. Dnešek bude hrozný den, pomyslela si, když opět zápasila s vysílačkou.

Africkou buš milovala, ale mnohokrát by celou farmu s radostí vyměnila za selské stavení na anglickém venkově, i kdyby pozemků byla pouhá setina. To nejhorší, co se tam může stát, je vniknutí lišky do kurníku.

Na farmě pomalu začínal za obvyklého doprovodu cukrujících hrdlíček další běžný den. Do toho se mísilo cinkání až ze Švýcarska dovezených zvonců krav. Stádo právě vyrazelo ven na pastvu. Kouř hořícího dřeva pod bojlerem se spojil v chladném ranním vzduchu s ostatními pachy a vůněmi, jako bylo seno ve stodole, kožené postroje visící na hácích či koňský hnůj.

Za normálních okolností by v srdci přímo jákala, ale dnes před očima stále měla kulhajícího manžela, jenž se za měsíčního světla objevil na dvoře a

snažil se vybalancovat váhu pušky, se kterou vždy tak mistrovsky zacházel. Jak dlouho vydrží? Jak moc se změní, než se dostaví konec?

Lucas se díval, jak ve vybledlých modrých džínách a kostkované červené košili přichází přes prašný otevřený prostor. Blondaté vlasy stále zářily a v pronikavých modrých očích viděl starost. Tušil, že myslí na manžela, protože dobře věděl, aniž by ho o tom někdo informoval, že bwana brzo zemře. Tu hrozbu zahlédl v jeho očích už před mnoha týdny, a tak tomu musel přizpůsobit i svůj plán.

Lucas byl už od přírody kutil. Po příchodu na farmu, musel respektovat, že *wazungu* - běloši - vyžadují aby člověk pracoval samostatně. Naučil se tedy základy údržby traktoru, a tak získal majitelovu důvěru a vypracoval se až na předáka. Ovšem tímto způsobem nemohl zbohatnout, a to Lucas chtěl. Toužil být mnohem bohatší než jeho úspěšný starší bratr, ministr ochrany životního prostředí Paul Gitonga.

Pokud pracoval na farmě kohosi jiného, měl veškeré možnosti rozletu omezené. Lucas se ale vypracoval natolik, že mu bwana ve všem důvěřoval. Stal se zároveň oficiálním nákupčím pro farmu a vždy se snažil z toho něco vytěžit. Po čase se stal drzejší, postupoval téměř bez skrupulí a nakonec terorizoval farmářské pracovníky až tak, že mu museli platit *hongo* - bral si jisté procento z jejich výplat. Spolčil se i s úředníkem v účtárně a chytrými finančními tahy dokázali splácet i půjčku na starý nákladák.

Spolu už dokonce vlastnili i malou opravnu aut. Chápal, že memsahib o tom ví, ale mluvit o tom nemusí, protože byl k jejímu manželovi dostatečně loajální. Uvažoval, že za rok či dva, pokud ušetří ještě víc peněz, přestane pracovat a přes svého bratra v Nairobi si vydobude stálé vládní kontrakty.

Ted' si ale náhle všiml stínu smrti v očích bwany, a hned věděl, že svůj postup musí zrychlit. Udělal si tedy jeden velký plán a druhý menší. Ten velký si držel sám pro sebe a neřekl o něm ani své ženě. S tím menším si vše naplánoval naprosto jednoduše tak, aby ho propustili s maximálními výhodami - musí ale dokázat, aby ho memsahib propustila, ještě než bwana zemře a všechno převezme do rukou Rory. Plán tedy se svou vrozenou prohnalostí propracoval do všech detailů a bude-li to nutné, použije i násilí.

„*Habari, memsahib.*“ pozdravil ji běžnou formulí.

„*Mzuri sana, Asante, Lucas.* „ Velice dobře, díky - odpověděla obvyklou frází, která se používala, kdykoliv se to hodilo. Všechno ale dnes nebylo tak dobré - zdálo se to až zatraceně špatné. Podívala se na Lucase, který vypadal až neobvykle čistě. Byla v něm totiž somálská krev, která zapříči-

nila jeho malý nos, jenž se nepodobal těm širokým a rozpláclým, jako u ostatních příslušníků africké populace Bantu.

Somálci opravdu patřili mezi ty na pohled nejhezčí tvory v Africe - ale byli zároveň i ti nejnedůvěryhodnější. Věděla dobře, že ji nazývá *kali memsahib* - ostrá dáma - a vždycky uvažovala nad tím, jestli je opravdu tak dobrý herec, který svým výkonem oslabuje její podezření. Nikdy ho ale nechytla při něčem, čím by poškozoval ji nebo Galbraitha. Věřila mu tedy, ale s jistými výhradami.

„Začneme tedy, Lucasi. Musíme najít tu zatracenou skvrnitou kočku, protože si nemůžeme dovolit, aby se nám tu v noci zase objevila.“ Přešla k ohradě s telaty. Dva z jejich zaměstnanců je kontrolovali, i když na první pohled ani jedno z nich nebylo zraněné. Společně s Lucasem začali prohlížet místo, kde leoparda zahlédla.

„*Hapa, memsahib*,“ a Lucas ukázal po pár minutách na zem. Blízko trní-tého keře, pár metrů od ohrady, uviděla nádhernou leopardi stopu - centrální kruhovitý polštářek se čtyřmi menšími otisky.

Bez problémů sledovali stopu, až došli na prašnou příjezdovou cestu k farmě, kde se ale stopa smíchala s otisky dobytka, antilop či dalších menších zvířat - dokonce tu snad přeběhlo i malé mungo.

„Viděl jsi nějakou krev?“ chtěla vědět Patty.

Lucas zavrtěl hlavou. Věděl dobře, že pokud zvíře utíká, mohou být kapky krve od stopy docela daleko. Navíc jeho domek stál poměrně daleko od farmy, takže v noci žádné výstřely neslyšel. Ale pokud memsahib vystřelila několik ran, tak pravděpodobně netrefila. K její ostrostřelbě žádný respekt neměl.

„Bude lepší, když se nato podívá Lemaidok,“ navrhl. Lemaidok byl pas-tevec, který, když bylo zapotřebí, zaskakoval i jako stopař. Věděl dobře, že kdokoliv půjde po stopě raněného leoparda, skončí špatně. „To je správná osoba, která ho najde.“

Patty se na něho významně podívala, i když věděla, že za starých časů by se Galbraith už dávno hnal s nosičem zbraní a s Lemaidokem po stopě.

Měla však dojem, že Lucas se snaží pouze přehrát problém na někoho jiného. Ale souhlasila s ním, a tak se obrátili zpět. Alespoň je jasné, že nočním útočníkem byl opravdu leopard. Jistě se vrátí - pokud ne tuto noc, tak příští.

„Dnes dopoledne přiletí nějakí lidé,“ připomenula mu. „Zajisti, aby se žádná zvířata nepotulovala na přistávacím pruhu. Také bych chtěla, aby ses později objevil na území vybraném pro kemp. Za tři týdny sem přijede docela velká skupina turistů.“

„Už jsem to slyšel, memsahib.“

Pousmála se. „Společnost Safari East má ale vše pod kontrolou, takže máš smůlu.“ Jinými slovy naznačovala, že se v tomto případě k žádným finančním čachrům nedostane.

„Ale hosté mě určitě budou potřebovat,“ a Lucas našpulil rty, jako by chtěl říci: chcete se vsadit? Potom se otočil a klidně odešel. Cítil uspokojení, když viděl, jak tu ženu svým jednáním tlačí na samotnou hranici únosnosti. Však to nebude dlouho trvat a zmizí z Tulimy navždy.

Patty si náhle uvědomila, že už je čas na snídani. Na Tulimě to bylo nejdůležitější jídlo, které se konzumovalo hned po prvních ranních povinnostech. Patty a Galbraith sedávali společně u stolu na otevřené verandě obvykle okolo deváté, když už rovníkové slunce vysušilo ranní rosu a stíny stromů se zkrátily.

Dnes se u jejich snídaň objevil i manažer ze spodní části farmy, aby odvezl Roryho manželku. Sabina tu totiž častokrát přespávala. Rory, jako dobrovolný správce rezervace, velice často odjížděl. Včera právě jel na setkání do Tsavo National Parku. Sabi, jak jí říkali, nebyla ráda se svými dvěma dětmi o samotě v domě vzdáleném pět kilometrů od hlavní budovy farmy, a tak sem často přicházela na noc.

„Co se tu vlastně dělo?“ vyzvíдалa Sabi. V noci se sice vynořila ze svého pokoje, ale až dost pozdě, takže nijak pomoci nemohla. A navíc j i Patty zahнала dost bryskně zpátky do postele. Sabi přece jenom patřila mezi městské lidi - byla totiž dcerou jakéhosi ropného magnáta, který pobýval několik let v Nairobi.

Vypadala pohledně - měla příjemnou tvář orámovanou hustými tmavými vlasy, které si dnes ráno stáhla do koňského ohonu a převázala si je červeným puntíkatým kouskem látky. Takové aranžmá jí muselo trvat dost dlouho, uvažovala nakvašeně Patty.

Problém se Sabinou byl mimo jiné i v tom, že jakmile zůstala u rodičů svého manžela, považovala se za osvobozenou od běžné denní farmářské rutiny. A tohle její chování Patty velice rozčilovalo. Jako když manželky vojáků tvrdily, že si přece nevzaly za muže celou armádu. Jakmile se žena provdá, jde za svým manželem a musí akceptovat i část jeho zodpovědnosti. A když jsi s rodiči, musíš jim také pomáhat, držela se své zásady Patty. Sabina musela být jako dítě opravdu hrozně rozmazlená...

„Leopard se dostal mezi telata,“ oznamovala suše Patty, zatímco výraz v jejím obličejí tvrdil: doprčíc, proč jsi tak pomalá, když je potřeba pomoci?

„A nezabil? To je tedy zázrak,“ komentoval Ted Allen. Nevypadal jako typický manažer starající se o dobytek - ani štíhlý, ani svalnatý, ani opále-

ný. Naopak jeho bledá tvář ho nutila nosit klobouk se širokou obrubou a i když vypadal vysoký, přesto připomínal přerostlého mladíka. Mluvil pomalu, jako by si slova předem vybíral.

Galbraith přikývl: „Možná se vrátí v noci zpět. Ale nejsou tak strašní jako lvi.“

„Jakmile lev přijde na to, jak lehce se zabíjí kráva v ohradě, tak se z něho stane opravdová metla dobytka,“ poznamenala Patty.

„Rory minulý měsíc dokonce dva zastřelil,“ zapojila se do debaty Sabi a v hlase jí zněla téměř výčitka. Hrdelní zvuky lvích námluv ji v noci děsily. Občas se lvi objevili pouhou stovku metrů od domu a Rory na její stížnosti jenom nedbale mávl rukou. „Všechno to povídání o divokých zvířatech a jejich ochraně nemusí být tak úplně pravda,“ dodala. „Nechceme tu přece mít v blízkosti žádné krvelačné šelmy.“

„Bohužel turisté tvrdí opak,“ ozvala se Patty, znechucená hloupými poznámkami své snachy.

„Mnohem víc by se mi líbilo žít bez turistů a jenom tak si farmařit.“

Rozhovor přerušil Moses, kterého noční aktivita nijak nepoznamenala, a tak už servíroval kávu, papáju a grapefruit. „Dáte si vejce vařená natvrdo, volské oko nebo míchaná?“ zeptal se, a než si to každý rozmyslel, předmět hovoru se změnil.

„Kdy vlastně tenhle dům vybudovali?“ rafinovaně položil otázku Ted Allen, aby přešel problém turistů.

„Okolo roku 1922,“ odpověděla Patty. „Asi tak rok po tom, co Galbraithův otec ten pozemek koupil.“

„Napřed žili v domku z uplácené hlíny,“ upřesňoval Galbraith a podíval se na Sabinu. „Vy děti ani nevíte, jak je tu dnes život jednoduchý.“

„Můj tchán měl štěstí,“ začala vyprávět Patty. „Farma měla jenom pět tisíc akrů, ale byla tu voda.“

Freddie Cawston měl skutečně štěstí, protože osadníci zakoupili pozemek podle mapy rozložené na stole v kanceláři kdesi v Nairobi. A tohle místo bylo požehnáno malou, ale neustále proudící říčkou, která tekla z vyšších kopců za nimi, a tak mohli pěstovat i vojtěšku a zeleninu.

Voda potom zpomalila tok, takže se dokonce vytvořil i močál, kam vcházely z trnité buše antilopy, zebry a občas i stádo slonů a využívali tohoto daru jako přírodního napajedla. Nakonec tady na vyvýšenině vybudovali dům a přistavovali jeho další části neplánovaně podle momentální potřeby.

Farmu pokřtili Tulima a v třicátých letech převzali po jednom z méně šťastných sousedů další pozemek, a tak se farma zvětšila na čtyřnásobek. Ještě než v roce 1965 Freddie Cawston zemřel, zakoupil další pozemek od

osadníků, kteří si nemysleli, že farmařit v samostatném státě, kde vládnou černoši, bude nějaká zábava.

„Kdyby se Freddie nestal občanem této země, tak bychom toho měli o polovinu méně,“ pokračovala Patty. „Tehdy riskoval a teď jsme na tom všichni vydělali.“

Odměna za otcovu pevnou víru v tuto zem je neminula. Když se ve vládním seznamu objevila k dlouhodobému pronajmutí obrovská oblast suché a naprosto neobydlené buše na východě jejich pozemku, byli schopni ji získat. A tak dům, postavený na samotné hranici původní farmy, se stal vlastně přes noc jejím centrem.

„Tohle všechno jsem tedy nevěděl,“ podotkl spokojeně Ted Allen a podíval se na hodinky.

„A co ti Američané?“ zeptal se náhle Galbraith.

„Obávám se, že jsme přece jenom neměli dovolit těm astronomům, aby sem jeli. Je kolem toho mnoho rozruchu, obzvlášť okolo jejich bezpečnosti. Vždyť ani kemp není ještě připravený, ale velvyslanectví to nijak neodradilo. Nějaká žena, která se mnou mluvila ve vysílačce, na všem domluveném dokonce pevně trvala.“

Zarazila se a zdvihla ruku, aby všichni zmlkli. Zaslechla ve vysílačce uvnitř domu nějaký hlas. „Musím to vzít,“ vstala a odešla. Vrátila se s prvním úsměvem tohoto dne ve tváři. „Musela to být telepatie,“ řekla s úlevou. „Velvyslanectví právě sdělovalo, že jejich expert se opozdil, takže jsem jim hned doporučila, ať to nechají na zítra.“

Opět se usmála a hned se vrhla do toho, čemu se vyhnout už nedalo. „Tak pojď, Tede, musíme se podívat na tu závoru při staré příjezdové cestě.“

Milá mami,

tohle musí být to nejkrásnější místo na celém světě! Mám výčitky, že jsem ti o tom ještě nenapsal. Náš kemp je mezi palmovým hájem a řekou jménem Uaso Nyiro. Za řekou se zdvihají hory, kde má začínat ten vodní projekt. Krokodýli tu líně leží v písku na břehu a všude okolo jsou tisíce ptáků, od čápů až po vlaštovky, dokonce jsou tu holubi, kteří se podobají těm našim doma.

Právě teď se dívám na sloní rodinu, která se brodí přes řeku. Zdá se, že žijí v matriarchátě. Slonice zajišťují bezpečný přechod svých potomků a starý slon jen tak stojí a dívá se. Slonice se o něho nijak nezajímají. Je to docela velký chlapík s obrovskými a dlouhými kly - jeden má podivně vytvořený ven. Strážce parku odhaduje, že si s sebou nosí minimálně sto padesát kilo slonoviny. A navíc kly i používá. Klidně vyryje ze břehu hlínu, kterou smíchá s vodou, takže si připraví svou obvyklou bahenní lázeň. Navíc si tu směs ještě pomocí chobotu nastříká po celém těle. Možná tím zahání mouchy. Když přechod řeky skončí, tak teprve potom vyráží za svými ženami, které už naprosto neslyšně zmizely naproti v buši. Je fascinující, jak tiše se tak velká zvířata dokážou pohybovat.

Laura Bohlenová si při čtení toho typicky školáckého rukopisu svého syna s datem 3. února neměla vůbec žádný problém vše, co jí popisuje, představit. Sama totiž vyrazila na safari s manželem pár let předtím, než zemřel. Pořád před sebou měla obraz stanů i prosté vybavení celého kempu. Věděla dobře, jak je to těžké v noci usnout, když pulsující buš venku je plná nezvyklých zvuků. Znovu viděla před očima ty krásné zážitky tří týdnů při pozorování zvěře v národních parcích. To se vlastně stalo příčinou toho, že po manželově smrti zavolala do kanceláře organizace Ohrožené země a dobrovolně jim nabídla své služby. Nyní vedla jejich pobočku ve Washingtonu a navíc byla pyšná, že její Don je v Africe, kde pracuje pro Peace Corps. Navíc ji blažilo, že se mu tam tak líbí.

Celý projekt je už téměř hotový, a tak mám dojem, že už brzo půjdu zase někam jinam. Situace s vodou je tu ale všude katastrofální: třeba je tu vesnice na severní hranici rezervace, kde ženy musí nosit vodu na hlavě deset kilometrů od řeky. Rozhodně se nemůže stát, že bys při této činnosti nachytala domorodého muže.

Máme tu ale, tady přímo v rezervaci, i normální pramen hned pod kopcem, a tak jsme jim odtud zavedli potrubí až do vesnice. Obvykle zdejší obyvatelé z národních parků a rezervací nic nemají. To, co zaplatí turisté, se k nim vůbec nedostane. Tady se ale ukázalo, jak dokáže správné myšlení pomoci a navíc vše platil USAID. Proto nás strážci rezervace tady nechali se ubytovat zdarma. Když to slyšeli ostatní, tak zelenali závistí!

Na zadní straně obálky našla celou adresu: Správce rezervace, Uaso Nyiro National Reservě, Privátní Bag, Isiolo. Rozhodla se, že se podívá přesně na mapu, kde se to místo nachází.

Při pohledu na mapu Keni se jí vyrojily všechny ty krásné vzpomínky. Dívala se na to poměrně dlouhé pobřeží Indického oceánu a od něho nějakých pět set kilometrů do nitra země našla maličké Isiolo. Modrá nitka řeky Uaso Nyiro se vlnila v blízkosti tohoto místa. Ovšem jméno této rezervace nenašla, asi to bylo něco nového.

Oni byli tenkrát ubytováni v rezervaci Samburu, když tam s manželem trávili celé tři dny. To na mapě našla hned vedle a potěšilo ji, že téměř přesně ví, kde žije její Don, který se tam objevil jako čerstvě graduovaný inženýr, pracující u Peace Corps při vládou podporované akci. Starosti o něho neměla, protože už mu bylo dvacet čtyři let a na rozdíl od jiných dokázal i napsat domů.

Dopis končil obvyklými pozdravy, do kterých zahrnoval i svou mladší sestru, která ještě studovala na škole. Potom ještě pokračovalo P.S.

A můžeš zase hádat! Zaslechl jsem, že další projekt s vodou bude na nějakém soukromém území, přímo na farmě. Ohrožená země je jedním ze sponzorů. To je přece neuvěřitelné! Měl bych se tam objevit za týden. Adresu ještě neznám, ale vždycky mi můžeš napsat na centrálu Peace Corps v Nairobi.

Dokonce se dostane i na farmu? Musí se na to přece jenom přeptat. Opatrně složila dopis a položila ho na stůl. Začala uvažovat o tom, že jako vdova se musí svého jediného syna držet, a tak se pomodlila za jeho bezpečný návrat.

* * *

Felix Kelley seděl ve své kanceláři. Přátelé mu říkali Flix. Pracoval ve čtvrtém patře budovy ministerstva zahraničí. Když dnes ráno přijel, tak televizní štáby obsadily celý vchod. Sdělovací prostředky chtěly vyjádření ministra zahraničí ohledně situace na Středním východě. Z toho měl vcelku radost, protože to znamenalo trochu klidu na jeho vlastním pracovišti v oddělení afrických zemí - v jeho případě se jednalo přímo o Keňu.

Právě v té chvíli o pár kilometrů dál Laura Bohlenová otvírala svou poštu, když Kelley začal procházet a kontrolovat celou hromadu diplomatické pošty, kterou ho úředníci neustále zásobovali.

Informovali ho o uvěznění místního vydavatele novin v Keni bez řádného soudu. Velvyslanec Greenslade proti tomu výrazně protestoval. Většinou reagoval ještě dřív, než se poradil s Washingtonem. A proto mu tam vlastně poslali právníka. Phil Mitchell na něho měl dohlížet, ale Greenslade jeho radu odmítl.

A tak se stalo, že tohle nezodpovědné velvyslancovo jednání vzbudilo vlnu protestu keňské vlády, která okamžitě vykřikovala cosi o zasahování do vnitřních záležitostí své země. Osobně se Kelley domníval, že Keňané přece jenom trochu pravdu mají, a tak složku přeřadil do materiálů pro svého šéfa, ředitele oddělení pro východní Afriku, jímž byl Tom Gibbons.

Takhle to na ministerstvu chodilo: úředníci sloužili jako síta a jenom ty nejdůležitější záležitosti propouštěli do vyšších sfér.

Další zprávu poslal Phil Mitchell, kde uváděl vše o tom, co našel plukovník Keen - o snímcích ze satelitu a o starostech velvyslance o bezpečnost doktora Birnberga. To mělo přímý vztah k samotnému ministrovi, a tak se Kelley rozhodl tuto zprávu okamžitě předat svému nadřízenému.

„Zdá se, že ti chlapíci na snímcích jsou něco jiného než obyčejní pytláci,“ nadhodil. „Phil s tím samozřejmě nesouhlasí.“

„Phil má dojem, že plukovník je tak trochu podivín,“ poznamenal Gibbons, „přesto poslechnu Phila a nechám to na místní vládě.“

„Myslíš si, že nemůže dojít k žádnému ohrožení amerických občanů?“

„Samozřejmě, že může. K tomu dochází pořád. Máme misionáře a poradce i na severu země, ale to neznamená, že by někdo z nich musel být zraněn kvůli tomu zraněn.“ Přesto ho ale znepokojovalo pomyšlení, že misionáři i turisté předtím opravdu zabiti byli.

„A co ti astronomové?“ Gibbons se postavil a přešel k mapě na zdi. „Birnbergova skupina se objeví téměř pět set kilometrů od téhle tlupy, kterou tu máme na snímcích. A navíc je bude oddělovat ještě rozpálená kamenná poušť. Vždyť to tam znám,“ odfrkl si a zase se usadil. „Poslouchej, Phil toho má až nad hlavu.“

„Myslíš tím dohlížením na velvyslance?“ Gibbons na něho úkosem pohlédl: „Každý v jeho pozici musí dohlížet na velvyslance. A Greenslade není žádný hlupák, ať o něm jeho nepřátelé říkají cokoli. Občas to ale přežene.“

„Mám napsat odpověď?“

„Samozřejmě. Uved' náš souhlas s tím, že Sally Facettiová to zvládne. Zná Afriku dobře a ví, co dělá.“

Každá farma musí vypadat stejně jako ta druhá, uvažovala Sally Facettiová, když se dívala po sluncem zalité krajině ubíhající pod křídlem letadla. Výjimku tvořili Cawstonové, kteří také chránili divoká zvířata. Tulima tedy bude pravděpodobně obyčejnou farmou, kde každý bude mluvit jenom o dobytku.

Se synem majitele farmy se už setkala v kanceláři Wildlife Service. Rory se s ní docela dobře bavil, i když na konci si vzájemně odsouhlasili, že mají rozdílné názory.

Pamatovala si ale dobře jeho vzhled: vysoký a světlé kudrnaté vlasy mu padaly až na ramena. Z opáleného obličeje se dívaly modré oči, kterých by si každý hned všiml, kdyby je ze své pravidelné práce v sluneční oslepující záři uprostřed buše neměl přivřeně.

V jistém smyslu vypadal jako typický vzor těch opálených hezounů, které místní bílé osazenstvo ironicky nazývalo „keňskými kovboji“. To ale nebylo výstižné označení pro dobrovolného strážce rezervace, kterého navíc zatěžovala ještě zodpovědná denní práce na farmě. Nakonec ale přišla na to, že je to docela atraktivní muž, který vypadá naprosto upřímně.

Sally pochopila, že zbývající rodiny usedlíků jsou vlastně africkou zvláštností: nejenom, že to byli Angličané, ale teď už také i Keňané. A právě proto si domorodci jejich rad vážili víc než jiných poradců někde ze zámoří. Obzvlášť si toho všimla při jednání, kdy Rory vysvětloval své názory a všichni mu s respektem naslouchali.

Potom si spolu také probrali možnosti, jak by USAID mohl finančně podpořit projekt rezervace nosorožců v části pozemku jejich Tulimy o rozloze deset tisíc akrů.

Vysvětlil jí, že už získali finanční podporu přímo z Washingtonu od agentury Ohrožená země. Ale nesouhlasil s ní, když mu vysvětlovala, že USAID chce, aby vytipovaný prostor pro divokou zvěř byl využit k tomuto účelu napořád.

„Musíte se to snažit pochopit, slečno Facettiová,“ vysvětloval jí s tím krátkým, téměř jihoafrickým přízvukem své angličtiny. „Můj děda vyrval Tulimu z buše a na to jsme hrdi. Navíc se také staráme o divokou zvěř, chápete? Rozhodně se ale své půdy nechceme vzdát, protože musíme pokračovat v provozu farmy - jinak Tulimu zabere vláda a usadí tam domorodce, podle jejich přesídlovacího plánu. Takže naše ochrana divoké zvěře musí postupovat jenom podle našich pravidel.“

Sally jeho dlouhou řeč chápala, ale ve své kanceláři přece jenom podporu tohoto projektu nedoporučila.

A teď tam letěla, aby od jeho rodičů chtěla zase něco jiného. Nebude to asi snadné, obzvlášť, když se dozvěděla, že paní Cawstonová posunula návštěvu šéfa bezpečnostního oddělení z velvyslanectví. To bylo opravdu zvláštní. Když přece velvyslanec něco nařídí, ostatní se mu mají snažit vyhovět.

„Budeme tam za deset minut,“ ozval se pilot v interkomu. Určitě mu nebylo ještě ani třicet - světlé vlasy na krátko, ostříhané a vypadal na to, že je ze stejného druhu houževnatých usedlíků jako Rory.

„Tady asi není snadné farmařit,“ zkusila prozkoumat, jak bude reagovat.

„Mají štěstí, protože domorodci tu zemi nechťejí. Je tu moc sucho jak pro kukuřici tak pro fazole.“

Zdálo se jí, že pilot má pravdu. Kdokoliv by se tam dole pokoušel pěstovat tradiční africké plodiny, určitě by zemřel hladu. A začala trochu víc uvažovat nad tím, co je to za typ lidí, kteří se rozhodli zkrotit takovouhle divočinu a žít v ní.

„Kde vlastně přesně jsme?“ chtěla vědět. Už dávno pod nimi zmizely ty malé pozemky o třech či čtyřech akrech, které bohatě dostačovaly k pěstování plodin i dobytka. Letěli nad nimi celou dobu z Nairobi. Pod nimi a před nimi se rozprostírela nekonečná pláň, občas ozdobená nějakým trnitým keřem. Jak bezpečná taková farma vlastně může být?

„Tady,“ ozval se pilot a ukázal prstem na mapu.

Do této chvíle si nemyslela, že poloha Tulimy bude nějak důležitá. Paní Cawstonová je dokonce varovala, že cesta autem by nebyla vhodná, a tak si Sally raději pronajala tohle letadlo. Nyní ale nad tím vším začala pořádně přemýšlet.

Skupina vyfotografovaných banditů byla opravdu pět set kilometrů daleko na sever od tohoto místa. Navíc mezi nimi a touto farmou byla opravdová polopoušť a těžko by se našel člověk, který by mohl denně urazit padesát kilometrů.

Další přírodní bariéru tvořila největší keňská řeka, široká a bahnitá Tana, celá přeplněná krokodýly a hrochy. Stékala z farmářské vysočiny a pokračovala dál pustou a vyprahlou krajinou, dokud se nevlila do Indického oceánu. Sally opravdu nemohla najít jediný důvod, proč by ten zabijácký gang měl mířit přímo sem. Na druhé straně ale chápala, že celková situace Tulimy z bezpečnostního hlediska je téměř zoufalá.

Teprve když vedle sebe zahlédla suchou buš si uvědomila, že přistávají. Kola letadla zarachotila na hrbolatém přistávacím pruhu a po chvíli se leta-

dlo zastavilo. Za nimi visel ve vzduchu celý oblak zvířeného prachu. Pilot vypnul zapalování, potom vyskočil ven a otevřel jí dveře.

Všechno okolo nehnutě stálo. Kozy kdesi v dálce mečely, hmyz bzučel a skupina domorodých dělníků stála okolo auta vedle nějaké kůlny a o čemsi diskutovala. Zcela je nezajímal přílet obyčejného letadla.

V tom zaslechla motor vozidla, které se také hned objevilo u přistávacího pruhu. Zastrčila si bílou košili pořádně do džín a radovala se, že odmítla Philovo doporučení, aby se oblékla jako diplomat. Na hlavu si nasadila široký slaměný klobouk, na nějž si přivázala hedvábnou šálku. Toto elegantní řešení okopírovala od jedné ženy, již viděla takhle vystrojenou v Aberdare Country Clubu.

Podezřelý vehíkl se pomalu blížil, rachotil a zdvihal prach. Náhle si uvědomila, že se jedná o podstatně starší verzi vozidel pro safari, která vyzvedávala klienty u hotelů v Nairobi. Jednalo se vlastně o větší mikrobuses značky Toyota, natřený tmavozeleně, s dvěma otvory ve střeše pro zvědavé turisty. Na místě řidiče seděla nějaká mladá žena a vedle ní druhá, ale mnohem starší. Teprve až když zastavily si uvědomila, že řídila ta druhá, protože v téhle zemi jezdí z amerického hlediska po špatné straně. Další osobou uvnitř byl ještě muž s velkým kloboukem na hlavě, kterým jí hned připomněl Texas.

Řidičku vcelku bez problémů rozpoznala, protože to musela být Roryho matka. Měla na sobě bílou košili s vyhrnutými rukávy a modrou bavlněnou sukni s volány které jí pomáhaly zakrýt trošku kulatější postavu. Blondáté vlnité vlasy rámovaly tvář a v úsměvu se jí blýskaly krásné bílé zuby. Musela to být před lety opravdu přitažlivá dívka.

„Jsem Patricia Cawstonová, ale každý mi říká Patty,“ představovala se, ještě než k ní došla. Hned jí podala ruku.

„Já jsem Sally Facettiová, druhá tajemnice na velvyslanectví.“

„Vítám vás na Tulimě, slečno Facettiová. To jste určitě byla vy, kdo se tenkrát v Nairobi sešel s mým synem,“ pronesla zamyšleně.

„Řekl mi cosi o vaší farmě i o té plánované rezervaci,“ lehce nadhodila Sally.

„Alespoň uvidíte, jak to vypadá ve skutečnosti,“ zareagovala Patty a otočila se k pilotovi. „Ráda tě vidím, Andy. Jak se máš?“

„Jde to. Mám tu pro vás balíček od Cooper Motors.“

„Díky Bohu za to,“ a Patty se na svého hosta usmívala, takže Rory asi o ní musel říci něco hezkého. „Získávat náhradní součástky je tady opravdu jako zlý sen. Ještě že tu máme takhle šikovné piloty,“ a mrkla na Andyho,

který se radostně šklebil. „Myslím, že si budete chtít napřed prohlédnout kemp. Zůstanete na oběd?“

„To je od vás velice laskavé...“ zarazila se Sally. Měla tu sepsat jenom pravdivou zprávu a nechtěla se nechat nějak zatáhnout do jejich společenství. Na druhé straně by však odmítnutí mohlo vypadat neslušně. „Musím ale brzo letět zpátky.“

„Můžeme se tedy pustit do jídla o trochu dřív. Ještě jste neviděla mého manžela,“ a vedla Sally, aby jí představila Galbraitha. Stál u dveří vozu a opíral se o ně rukou.

„Doufám, že vám nebude vadit, když se potom zastavíme u nosorožců,“ přivítal ji. „Rádi bychom pozdravili naše strážce. Jsou tam dost osamoceni.“

„To by bylo úžasné,“ a opravdu ji potěšilo, že všechno uvidí na vlastní oči. Možná by přece jenom USAID mohl nějak pomoci.

„A tohle je manželka našeho syna, Sabina,“ pokračovala dál Patty. Ta ale zůstala sedět na sedačce a pozdravila ji jenom letmo přes okno.

Patty je vezla od přistávacího pruhu podél močálu, kde rostl papyrus a rákos. Dokonce na chvíli zastavila, aby ukázala na pár pasoucích se antilop.

„Zvěře tu máme dost,“ vysvětlovala Patty, když pokračovala opět v jízdě. „Tam, kam vás vezu, jsme měli stálý kemp, ale místní úředníci nám ho chtěli zavřít, pokud tam neinstalujeme splachovací záchody. Představte si to - tady v buši! Dokud nemůžeme postavit pořádnou budovu, tak pronajímáme naše místo cestovní kanceláři jménem Safari East. Ti se budou o vašeho astronoma a ty ostatní starat v zastoupení nějaké společnosti z New Yorku.“

Konečně dorazili na místo, které vypadalo víc než idylicky. Pokud tohle doktor Birnberg neocení, tak to je tupec. Okolo protékal čistý potůček a o kousek dál byl i vodopád. Poměrně vysoký trnitý strom stínil jednoduchý barový pult, který byl zbudován okolo jeho kmene. Všechno si prohlíželi, když se přihnala omláčená dodávka, ze který vyskočil usměvavý černoch.

„To je náš předák, Lucas,“ představila ho Patty.

Usmíval se na každého ze široka a vypadal velice inteligentně. Měl na sobě nějaké vojenské kalhoty a čistou bílou košili. Vyhrnuté rukávy odhalovaly svalnaté paže. Jeho věk Sally odhadovala na čtyřicet, i když u černochů se to těžko poznávalo.

„*Habari*, „ ozval se Lucas všeobecným pozdravem, protože si nebyl jistý, zda si s ním tito *wazungu* budou chtít potřásat rukou.

„Tohle je memsahib Facettiová z amerického velvyslanectví,“ představila ji Patty.

„Jsem ráda, že vás poznávám,“ a Sally mu podala ruku, aniž by o tom dvakrát přemýšlela.

„Lucasův bratr je ministrem ochrany životního prostředí,“ dodala ještě Patty. Sally okamžitě zauvažovala: zítra se má s Gitongou sejít a tenhle chlap je jeho bratr! A hned tušila komplikace.

„Vlastně jenom poloviční bratr,“ dodala Patty a podívala se na něho zachmuřeně. „Také je to mistr opravář na téhle farmě.“

Náhle se musela sama zamyslet. Možná to vlastně byl jediný důvod, proč odtud ještě neodešli. Lucasův bratr jako ministr byl vlastně jeden z mála politiků v této zemi, který si nenacpával kapsy penězi z každého kontraktu, který vláda zadala.

Jednalo se vlastně o velice podivný pár sourozenců - mistr Čistý a mistr Opravář. Ministrův otec patřil do kmene Kikuyu, zatímco Lucas byl velice pyšný na svou somálskou a nomádskou krev. Jejich kontakt s Tulimou se vytvořil přes jejich matku z kmene Dorobo, která tu žila ještě v době, kdy byl Lucas malý chlapec.

Tento kmen patřil ke slavnému kmeni Masajů, kteří byli na svůj původ velice pyšní. Proto předkové ministra Gitonga dodali jeho osobě i funkci vážnosti, a tak kmen Dorobo měl vlastně svého reprezentanta ve vládě.

Určitě tu ale byla možnost, dedukovala Patty, že Lucas čeká na příležitost, kdy nastane příhodný okamžik, aby mohl svého bratra nějak využít.

„Takže kde přesně bude stát kemp, paní Cawstonová?“ přerušila zdvořile její úvahy Sally.

„Tady na svahu, mezi stromy. A uprostřed bude velký stan s jídelnou. Je to opravdu jenom rutinní záležitost - nákladní vozy přivezou úplně všechno: generátory, ledničky, pivo, ovoce, maso, vysílačky. Celý kemp bude naprosto soběstačný.“

„Takže tady vlastně žádná budova není?“ divila se Sally, i když jí osobně by se to líbilo. Ale návštěvníci, zhýčkaní Amerikou, budou pravděpodobně trochu zaraženi množstvím otravného hmyzu a prachu.

„Obávám se, že ne,“ odpověděla rázně Patty. Ti Američané si představují, že v buši snad bude mramorová koupelna, zauvažovala. „Ale nemusíte se obávat. Jídlo bude přímo excelentní - rozhodně lepší než v některých nejlepších hotelích. Elektrické osvětlení všemu dodá lesk a stany jsou proti hmyzu stoprocentně utěsněné - navíc jsou vybavené molitanovými matracemi. Safari East už má zkušenosti i s filmovými štáby a každý dobře ví, jak zhýčkané jsou filmové hvězdy.“

„Takže nic stálého tu nemáte,“ konstatovala překvapená Sally.

„Všechno jsme strhli,“ Galbraith se vmísil do řeči. „Má žena vám neřekla všechno - úředníci totiž chtěli také obvyklý úplatek.“

Lucas se tak radostně šklebil nad zmínkou o penězích, až Sally musela potlačit úsměv.

„Jakmile s tím jednou začnete, tak potom už to nebere konce,“ logicky zakončila debatu Patty.

„Naštěstí váš astronom takový problém mít nebude,“ pokračovala Patty autoritativně. „Safari East má naprosto vše zahrnuto v ceně a pokud by po něm někdo nějakou platbu požadoval,“ a výhružně se podívala tam, kde stál Lucas, „tak musí přijít rovnou za mnou.“

„To je dobře...“ a Sally trochu zaváhala. „Mám dojem, že doktor Birnberg bude asi chtít mít okolo sebe prostor bez stromů.“

„To pro něho potom bude velice výhodné u nosorožců, kde je terén naprosto otevřený. Můžeme tam hned vyrazit,“ nabídla se Patty.

„To je výborný nápad,“ reagovala Sally.

„Hlavně si nemyslete, že uvidíte nějaké zoo,“ upozorňovala hned zpočátku Patty, sedíc opět za volantem. „Protože samci černých nosorožců jsou velice agresivní a hlídají si své teritorium, máme na deseti tisíci akrech pouhých dvacet nosorožců. Z toho je jich třináct černých a sedm bílých. Vůbec ale nejsou bílí - mají jenom široké tlamy. Oba druhy mají samozřejmě i téměř stejnou barvu.“

„Vlastně mou hlavní prací na velvyslanectví je starost o divokou zvěř,“ ozvala se zdvořile Sally.

„Opravdu? Ach, zlatíčko, to vás musím hned přestat poučovat!“ omlouvala se Patty.

Po několika kilometrech přijeli ke třímetrovému pletivu, které oddělovalo vybraný prostor pro nosorožce. Samozřejmě, že nikde žádný nosorožec vidět nebyl - pouze rodina žiraf okusovala vrchní větvičky malého stromu.

„Ty zatracené žirafy,“ zlobila se Patty. „Množí se jako králíci. Bohužel tu byly už dávno předtím, než jsme natáhli plot.“

„Jak je vlastně dlouhý?“ ptala se Sally diplomaticky.

„Dvacet sedm kilometrů. Máme i elektrifikovanou sekci, kde dokážeme určit na kilometr, kde došlo k jeho porušení. Většinou to prorazí silné zvíře, které tak ale dostane tvrdý, a snad i poučný úder elektrickým proudem.“

„A co pytláci?“

„To je jedno. Oplocení udrží každého venku. Všichni vědí, že tu máme šedesát hlídačů včetně patnácti ozbrojených strážců vybavených vysílačkou.“

Konečně zastavili u brány. Malý domek stínila kónická střecha z trávy. Dokonce tam visel i jednoduchý nápis: Nosorožci mají přednost!

Jejich příjezd přiměl strážného v zelené uniformě k horečné činnosti. Okamžitě otevřel bránu dokořán a pečlivě salutoval. Potom se objevil další domorodec v khaki šortkách a košili, s puškou na rameni. Jeho kůže byla velice černá a lalůčky uší vytahané do obrovských rozměrů jakýmsi dřevěnými špunty, které tam měl hrdě zastrčené.

„To je šéf našich strážných,“ oznámila Patty a prohodila s ním několik slov. „Pochází z kmene Dorobo a je houževnatý jako podrážka. Nikdo s ním žertovat nemůže.“

„A ti strážní budou mít službu ten den, kdy dojde k zatmění?“ chtěla vědět Sally.

„Samozřejmě, jsou tu pořád. A váš astronom si může celou skupinu sem na tuto vyvýšeninu dovézt a odtud uvidí prakticky všechno. Dokonce tu můžeme natáhnout několik plachet, aby měli stín,“ nabízela řešení Patty. „Jak dlouho vůbec to zatmění bude trvat?“

„Hlavní událost nepřesáhne víc než čtyři minuty. S veškerými přípravami však musíme počítat alespoň celé dvě hodiny. Jak ale tyhle vědce znám, tak tu stráví určitě půl dne.“

„Jídlo jim sem přivezeme, v tom nebude žádný problém. A teď,“ pokračovala Patty, „to tu můžeme rychle projet. Možná ani nosorožce neuvidíme, protože jsou rádi skryti v husté buši.“

Strážný jim ale podal dalekohled a Sally se mohla hned podívat na dva z nich: obrovská šedivá masa jejich těl, krátké tlusté nohy a obrovité hlavy s těmi tak vysoce oceňovanými rohy.

„Ještě před padesáti lety jich tu bylo tolik, že farmáři se k nim chovali jako ke škodlivé havěti. Dnes jich v celé Keni zbylo jenom pár stovek. Otec mého manžela by nikdy nevěřil, kolik peněz bude stát záchrana těchto zvířat. Jenom do této rezervace jde ročně přes sto tisíc amerických dolarů.“

„Je roh nosorožce opravdu afrodiziakum?“ ozvala se náhle Sabina, která do této chvíle mlčela.

„Já jenom vím, že je to nutná složka čínských líbánek. Ovšem toho jsem byla ušetřena, že Galbraithe?“

„Číňané to používají jako lék k potlačení horečky,“ vysvětloval odborně Galbraith. „A mimochodem jsme vůbec nijak špatné líbánky neměli.“

„Miláčku, samozřejmě máš pravdu,“ a Patty ho poplácala po ruce.

„A pokud opravdu platí šest tisíc amerických dolarů za kilo, kolik potom takový pytlák dostane?“ vyzvídala dál Sabina.

„Rozhodně víc, než si místní farmář vydělá za celé roky,“ zavrtěla hlavou Patty.

Sally to věděla, ale raději byla potichu. Chápala totiž, že se jedná jenom o pár set dolarů, protože veškerý zisk seberou překupníci. Ale i stovky dolarů udělají v Africe mnoho. Dokonce si všimla, jak Lucas za nimi intenzívně naslouchá.

„Raději se vrátíme domů,“ přerušila jejich počítání Patty, a uvažovala, jak je Sabina hloupá, když takhle mluví před Lucasem. „Vzteklí psi a Angličané, nikdo jiný přece v tomhle poledním horku ven nevyleze,“ dodala rychle vtipné pořekadlo.

* * *

Slunce shora do nich opravdu pražilo. Opíralo se o vysušenou zem, rozpálený vzduch se tetelil a blížící se budova farmy se chvěla jako by to byla pouhá fata morgána.

Konečně tedy Sally uviděla ten jejich typický anglický dům, který na první pohled vypadal trochu nesourodě. Ale střecha pokrytá pravými šindelemi a okolí ozdobené bujně rostoucími květinami celkový obraz podstatně vylepšily. Navíc vše obklopovaly překrásně rozkvetlé africké keře. .

Okamžitě jí celková scénérie připomněla filmy o afrických osadnících, kteří tu kdysi žili velice rozmařile. Však tu také panovalo za koloniálních časů heslo: Keňa je místo na slunci, které poskytuje stín... K takovým ale Cawstonovi určitě nepatřili.

„Tady všude okolo byly jenom skály a trnitá buš,“ poznamenala Patty, když přecházeli trávník a dostali se k verandě. „Všechno tu postavil manželův otec, a tak jsme to tak nechali. Mohli jsme postavit něco lepšího než jenom takovéhle přístavby - Galbraith tu ale vyrůstal, a proto má toto místo pro něho docela velkou sentimentální hodnotu, omlouvala se. „Napijete se? Zdá se mi, že horko je pořádné.“

„Dala bych si něco studeného.“

„Moses nám přinese nějakou citronádu,“ poznamenala Patty a zmizela v obývacím pokoji, který byl zaplněn starobylým nábytkem i olejomalbami na stěnách, což podivně kontrastovalo s leopardi kůží přehozenou na sedačce i s hlavou buvola nade dveřmi.

„Měli to opravdu strhnout a postavit něco pořádného,“ ozvala se Sabina, která se právě usazovala na verandě vedle ní. Ostražitě ale sledovala blížícího se Galbraitha, a obzvlášť dávala pozor, zda se někde v doslechu nepohybuje Patty.

Zmlkla, když si k nim přisedl Andy a Galbraith. Po chvíli se objevila i Patty, kterou následoval Moses s podnosem, na němž stál orosený džbán citronády a několik lahví vychlazeného piva. Sesedli se okolo dlouhého stolu a začali si povídat. Bylo vidět, že veranda sloužila jako centrální bod denního života na farmě.

Občas se z nitra domu ozvalo povídání vysílačky, o které se nikdo nestaral. Náhle se Patty omluvila, postavila se a zmizela uvnitř.

„Volala jsi mě, Sophie?“

„Ano, mami. Mám starosti s Emmou - má průjem.“

„A co teplota?“

„Nevím, teploměr je rozbitý. Ale čelo má horké.“

„Přijed' s ní sem...“ náhlé praskání atmosférických poruch ale její slova přerušilo.

„Co jsi to říkala?“

„Přijed' sem s ní - honem!“

„Udělám to.“

„A nezapomeň pro ni vzít i něco na noc.“

„Dobře,“ ozvala se už uklidněná Sophie. „Za chvíli tam budu.“

Patty se vrátila na verandu. „Slyšeli jste to? Mohla by to klidně být i cholerera. Emma je moje vnučka a jsou jí teprve čtyři roky. A naše Sophie samozřejmě nemá teploměr,“ vrtěla nespokojeně hlavou.

„Je tu něco, s čím bych mohla pomoci?“ nabídla se Sally.

„Pravděpodobně ano,“ zamyslela se najednou Patty. „Emma musí projít různými testy. Mohli byste obě dvě vzít s sebou do Nairobi?“

„Kdyby tu byl Rory, tak by tam s nimi zaletěl,“ vmísila se do hovoru Sabina, která chtěla opět zdůraznit manželovu nepřítomnost. „Ale ten je, jako obvykle, zase pryč.“

„Pokud nemáme problém s váhou, tak by tomu nemělo nic jiného překážet,“ a Sally tázavě pohlédla na pilota, který s úsměvem zavrtěl hlavou.

„To je od vás velice laskavé,“ ozvala se Patty a sežehla pohledem Sabinu. „Raději se pustíme do jídla, protože Sophie stejně drží dietu.“

Zatímco Moses servíroval studený rostbíf, Sally se snažila udržet rozhovor na neutrální půdě. Proto se zajímala o celou historii farmy.

„Rory se stará o tu nižší sekci naší farmy společně s oddělením pro divokou zvěř. Sophie a Bill měli na starosti horní část farmy, než došlo k té nehodě před dvěma lety,“ pokyvovala Patty smutně hlavou. „Stalo se to na hlavní silnici do Mombasy. Něco tak nepředstavitelného!“

Bill přežil válku na Falklandech jako parašutista a nakonec ho tady zabije při čelní srážce nějaký opilý řidič autobusu. Sophie se z toho dodnes ne-

vzpamatovala. Proto začala pracovat u Ohrožené země v Nairobi, i když právě teď si vzala týden volna.“

Pomalou končili s jídlem, když zaslechli zvuk motoru. Sophie právě přijela a v náručí nesla dcerku. Všichni se postavili, aby ji přivítali, s výjimkou Galbraitha, který k pozdravu zdvihl jenom ruku.

Sally si hned všimla, jak se Sophie od své rodiny liší dlouhými kaštanovými vlasy, které vynikaly na bílých šatech, ozdobených jenom náhrdelníkem z červených, modrých a bílých masajských korálků. A navíc vypadala nejenom étericky, ale i značně neprakticky. Na nohou měla sandály a další korálky jí obtáčely opálený kotník. Nalíčená vůbec nebyla. Emma svírala mamčin krk a vypadala opravdu nemocná. Když Sally zahlédla ta unavená očka, hned pochopila, že je to vážné.

Patty mezitím okamžitě přinesla teploměr, a tak všichni čekali na výsledek. „Čtyřicet,“ nahlásila. „S tím se musí do Nairobi do nemocnice, miláčku. Slečna Facettiová tě vezme s sebou.“ Patty se snažila se v sobě potlačit vzrůstající pocit panického spěchu. Vzala zavazadlo své dcery a přemístila vše potřebné do vozu.

Potom se všichni rozjeli k přistávacímu pruhu, kde nastalo zdlouhavé loučení. Se Sabinou se Sally rozloučila naprosto spěšně - ty její krátké poznámky ji opravdu zmátly. Roryho žena je asi něco nevyzpytatelného.

* * *

Malé letadlo dost nepříjemně poskakovalo a Emma začala poplákovávat. Sally se ji snažila zabavit všelijakými úšklebky a posuňky. Celá taktika ale selhala s výjimkou Sophie, která se musela smát.

„Víte, připadáte mi docela taková lidská. A přitom mi tvrdili, že jste konzulární úřednice.“

„To dělám jenom v době, kdy se nestarám o divou zvěř,“ zašklebila se Sally.

„To jste tedy navštívila to správné místo!“ Sophie se té informace snažila využít. „Máme toho na farmě až nad hlavu. A nevadilo by, když vám budu říkat Sally?“

„To by mě potěšilo.“

„A víš, že pracuji pro Ohroženou zemi?“

„Ne.“

„Od té doby, co můj manžel Bill zemřel.“

„Slyšela jsem o tom neštěstí a je mi to líto.“

„Takové věci se stávají...“ hlas jí na chvíli vypověděl službu. „Náš dům je bez něho tak prázdný. Ta nová práce mi alespoň dává možnost přemýšlet i

o něčem jiném - samozřejmě do toho nepočítám Emmu. A celá Tulima potřebuje pomoc, aby přežila.“

„A jaké s ní máte plány?“

„Abych řekla pravdu, Rory se vždycky snažil držet v rovnováze ten ne-snadný poměr mezi chovem dobytka a zachováním života divoké zvěře. Bill s ním souhlasil jenom napůl a já mám tentýž názor.“ Nakonec se přece jenom usmála: „Chtěli jsme vše přeměnit na soukromou rezervaci.“

„A nejde to?“

„Ještě ne. Nemají tu stále správně vyvinutý systém ohledně zachování divoké zvěře. Mnohem lepší je to dole v Zimbabwe.“

Začala podrobně vysvětlovat, jak to tam na jihu dělají, dokud se Emma nerozvzlykala úplně. Dokonce vypadalo, že bude zvracet.

To už ale přistáli v Nairobi, a tak jí Sally nabídla odvoz do nemocnice.

Projížděly po Waiyaki Way směrem k nemocnici a Sally měla pocit zadostiučinění. Akci začínala znechucená požadavkem ambasády, ale nakonec jí to přineslo pocit uspokojení.

„Chtěla bych vědět, jak na tom Emma je,“ řekla Sophii, když vstupovala do budovy. „Zavolej mi, abychom si ještě mohly popovídat.“

Sophie se k ní otočila a rychle ji objala. „Opravdu díky za všechno. Musíš se sejít také s mým bratrem.“

Cestou na velvyslanectví si Sally uvědomila, že ta farmářská rodina docela získala její sympatie, což jí ale nijak nepomůže s vypracováním objektivní zprávy o stavu bezpečnosti na Tulimě.

Nakonec přece jen napsala krátké pojednání o tom, že astronom tam bude v bezpečí zrovna tak, jako kdekoliv jinde na světě.

Manažer kempu Lake Lodge byl velice nervózní. Tento výjimečně jako uhel černý Ind svou malou postavou a vyděšeným pohledem připomínal vyplašeného zajíce. Jmenoval se Shams Kassum. Nervozita s ním cloumala už od rána, když nakupoval zásoby u jednoho z posledních indických obchodníků v blízké osadě. Zašeptal mu totiž do ucha nejnovější zprávy o jakémsi gangu pytláků, kteří jdou zřejmě po slonovině. A jejich cílem se určitě stane ten jediný slon, který tu živoří v rezervaci k úžasu toho mála turistů, objevujících se občas v Lake Lodge.

Kassum se tedy rozhodl nezustávat v kempu přes noc a raději přechkat v osadě. Pokud na to ale majitel přijde, pak určitě ztratí práci, i když tu žádné klienty neměl.

Seděl za volantem služebního terénního vozu značky Land Cruiser a hlavu měl plnou starostí. Přesto ale věděl, že se přes den zabaví běžnou rutinní prací.

Z celého kempu tu vlastně zůstala nedotčená hlavní budova s doškovou střechou na okraji jezírka, které vzniklo v kráteru nečinné sopky. Deště v kopcích ho vlastně neustále doplňovaly, a tak se tu přirozeně začala shromažďovat divoká zvěř. Snad po celá století tudy procházeli sloni a jezírko používali jako přírodní napajedlo. To trvalo do doby, než se tam objevili v osmdesátých letech somálští vojáci a pomocí kulometů stáda migrujících slonů zlikvidovali.

Zůstal tu jediný slon, proslavený svými mohutnými kly, u kterých se váha jednoho odhadovala na dobrých padesát kilogramů. Dále se tu pohybovalo i stádo buvolů a mnoho dalších menších zvířat.

Tady, na severu země, se jednalo opravdu o unikátní polohu rezervace zvěře, a tak se tu objevovali s terénním vozem či raději malým letadlem pouze silně dobrodružně založení jedinci.

Osaměle žijící Kassum už prošel všechny nejhorší práce, které zahrnovalo podnikání nazývané safari. Udržoval se neustále v činnosti dohlížením na personál, který tvořili jenom domorodci. Bez jeho neustálého dohledu by neudělali prakticky nic. Ložní prádlo by zůstalo nevyměněné, podlahy neumyté a útočné mušky z jezírka určitě nepostříkané.

Lake Lodge vypadalo na barevných fotografiích a prospektech úžasně, ale udržovat ho v chodu byl doslova zlý sen. Generátory se neustále rozpadaly, zásoby z Nairobi nikdo neposílal a nákupy v osadě z několika uplácených domků se střechami z vlnitého plechu nebyly jednoduché. Muselo se

jet několik kilometrů a navíc jejich sortiment nepostačoval, protože většinu klientely tvořili pouze nomádi.

Byl to takový zvláštní kmen vychrtlých, ale silných, silně vztekklých a houževnatých jedinců - patřili ke kmenu, který přežíval pobyt v téměř biblicky zbědované a bezútěšné krajině. Ti, kteří je dobře znali - mezi ně Kassum samozřejmě nepatřil - vtipkovali, že nomádi se příliš neliší od Evropanů: také myslí pořád jen na jídlo a sex.

Kassum se nikdy s jejich ženami nezapletl. Věděl dobře, jak jejich muži neustále žvýkají jakousi rostlinu, velice podobnou svým účinkem kouření marihuany. A zabíjení u nich byla pouze druhá přirozenost.

Dokonce jeden z jeho personálu hrdě předváděl jizvy na zádech, které získal za vraždu ženy. Celá oblast byla jako by postavená mimo zákon a vychytralý Ind chápal, že taková osada je velice příhodné místo pro pytláky. „Jmenuji se Kassum,“ většinou vítal ojedinelého návštěvníka, kterého jediný řidič přivezl z přistávacího pruhu. „Vítejte v Lake Lodge. Váš pobyt se pro vás stane naprosto nezapomenutelným, to vám mohu slíbit. Právě včera večer jsme zahlédli i celé stádo slonů. Opravdu, opravdu vám říkám - našli jste velice unikátní místo v celé zemi.“

K pocitu bezpečnosti mu kromě občasných hostů sloužila i vysílačka. Ale už minulý týden zjistil, že mu schází kyselina do automobilových baterií, které mu ten zázračný přístroj uváděly do chodu. Nyní tedy jeho informace závisely pouze na zprávách hlídače rezervace, který ale pro jistotu žil mezi svými v daleké osadě. Dokonce se tu i dnes ráno objevil, ale v knize neměli ani jediný záznam na tento týden. A to se jednalo o špičku turistické sezóny. Vždyť už byl únor.

Kassum se ale cítil nervózní dvojnásob. Nejenom kvůli možnému útoku na sloního štamgasta, ale také proto, že když tu nebudou žádní turisté, přijde o práci. Měl dojem, že Lake Lodge je opravdu až na samém konci světa, kde se ani takový občasný vyznavač Alláha jako on nemohl pořádně usmát a navíc tu neměl ani ženu.

A celkové prostředí okolo mu v jeho osamocení nepomáhalo. Po dešti se z tropické vegetace přímo kouřilo - vždy se děsil toho, že se probouzí sopka. Dokonce ani voda v jezírku nemohla odrážet modrou oblohu, protože byla celá prorostlá zelenými řasami. A jeho osamělost - jenom zdůrazněná nějakými třiceti nespolehlivými černochoy okolo - mu opravdu působila nemilou předtuchu.

Po svém návratu se vrhl na dva nejdůležitější body, které chtěl dnes vyřešit: napsat jídelní lístek pro večeri a zkontaktovat Nairobi vysílačkou. Oba se mu ale zdály neproveditelné. Mohl by se opovážit servírovat toho staré-

ho kozla jako delikátní skopové? A chrčení v reproduktoru znamenalo, že ho Nairobi slyší, anebo to byly jenom atmosférické poruchy?

Odpoledne se Kassum natáhl, aby se prospal. Bylo to samozřejmě proti všem pravidlům, ale personál ho odmítal poslouchat. Jakmile jim v tuto dobu chtěl něco nařídit, tak jenom pokrčili rameny a většinou odpověděli: „Bwana Gregory nás po obědě nechal vždy v klidu.“

V tom bylo jádro celého problému. Starý Gregory byl beznadějný případ. Věčně opilý a stárnoucí průvodce při safari nemohl nic ztratit. Hnusný bílý povaleč, uvažoval Kassum. Nahlas ale nikdy nic takového neřekl.

Vždy tedy jenom zaskučel. „Alláh je veliký, a Gregory je příčinou všech mých problémů.“ Potom si ale přiznal, že odpoledne je nesnesitelné vedro, a tak jako obvykle i on zahájil siestu.

Po ukončení odpočinku se vynořil ze svého malého manažerského domku, což původně byl vlastně jeden z bungalovů pro hosty. Všiml si, že nikde nikdo není. A to už byly čtyři! Co se zase děje? Náhle se mu sevřel žaludek, a tak rychle utíkal k ubytovně personálu. Nahlas vykřikoval ve svahilštině.

„Petere! Kde jsi? Paule, probuď se! Josephe!“ A vždy kroutil hlavou nad absurditou, jak vůbec mohou mít tihle nezkrotní barbaři křesťanská jména.

Všude se ale rozhostilo ticho. Zabušil na dveře první chýše, ale potom je otevřel. Uvnitř nikdo nebyl, zůstaly jen deky a nějaké oblečení. Nic vzácného tam nezůstalo: ani tranzistorák ani magnetofon. Domorodci mají skutečně šestý smysl pro jakékoliv pohromy, nehledě na to, že jejich soukmenovci v osadě je určitě včas varovali. Ta *shifta* se určitě blíží.

Přeběhl k hlavní budově, ale to už zaslechl výstřely v buši, po kterých okamžitě následovalo troubení rozzuřeného slona. Skočil k vysílačce a snažil se potlačit rozechvělý hlas. „Nairobi. Nairobi. Taky je Lake Lodge. SOS.“

Nikdo neodpovídal, s výjimkou obvyklého praskání a chrčení v reproduktoru. Otevřel tedy zásuvku a okamžitě popadl klíče od terénního vozu. Vyběhl na verandu a utíkal za budovu. Alláh je veliký, protože ten krásný zelený landcruiser tam pořád stál.

Běžné startování naftového motoru se v případě krize stává šíleností. Musí se totiž napřed zmáčknout tlačítko ohřevu a čekat, až se žárovička rozsvítí. Při tom těch padesát vteřin připadá jako celá hodina. Nakonec se motor přece jenom rozběhl. Okamžitě zařadil jedničku a vyrazil po příjezdové cestě ven z kempu. Bude to určitě nejdelších šest kilometrů v jeho životě, ale vůz byl naprosto perfektní. Měl pocit, že řídí tank. Cesta byla suchá a nic ho nemohlo zastavit.

První kulka udeřila do karosérie a Kassum ji ani nezaregistroval. Měl dojem, že kolo odhodilo nějaký kámen. Další mu už proletěla vedle hlavy a přední sklo se rozsypalo. Vcelku logicky si jednou rukou zakryl oči před létajícím sklem. Ucítil ještě několik dalších úderů. Land cruiser podivně poskočil, Kassum ztratil vládu nad vozem a v plné rychlosti najel do stromu.

Náraz s ním tvrdě mrštil proti volantu, až ho žebra zabořila. Vyrázil si dech, ale to mu nepřekáželo v bleskovém uvažování. Ta *shifta* musí být někde za ním. Pokud se pokusí vycouvat, tak něco takového by mohlo být smrtelné. Jeho jedinou nadějí byla tropická vegetace okolo. Přemýšlel, jak se nejlépe dostat z kabiny. Podíval se dozadu.

Asi sto metrů daleko tam stáli tři muži. Všichni měli v rukou samopaly a i na tu dálku zahlédl jejich černé obličej. To tedy Keňané nebyli. Jeden z nich vykřikl nějaký rozkaz a Kassum s naprostou jistotou pochopil, že je mrtvý. Nakonec se mu podařilo rychle protáhnout rozbitým předním sklem a seskočit do trávy. Vyrázil k husté buši. Ozvalo se několik výstřelů a první kulka ho zasáhla do nohy. Padl na zem a snažil se plazit kupředu, ke své záchraně. Náhle ho cosi udeřilo do hlavy a celý svět před ním v krvi explodoval.

Osman si pistoli zastrčil do kapsy a šel k ležícímu tělu. „Prohledejte ho,“ nařídil. Ibrahim okamžitě našel v kapsách peníze, ale bankovky byly zakrvácené. Salah mezitím terénní vůz zkontroloval a zjistil, že se uvést do chodu už nedá. Proto nařídil, aby havarované vozidlo zapálili.

Osobně přešel k hlavní budově, kde se mu mnohem snáze podařilo pouhým škrtnutím sirky zahalit střechu v mžiku do plamenů.

Potom se vrátili k ostatním do buše, kde už zpracovávali první kly. Vlastně jenom hlídali místní domorodce, které k této práci najali. Somálci se málokdy obtěžovali nějakou činností, pokud měli k ruce nosiče. Jakmile práci skončí, odnesou slonovinu k benzínové pumpě v osadě. Mezitím se Osman se svými muži umyli v jezírku a nakonec vyrazili tam, kde ukryli dodávku ukořistěnou na misi.

V noci Salah zapnul vysílačku a nahlásil úspěšný průběh první akce. Potom dostal příkazy k pochodu směrem na další národní park ležící dál na jih a dostal odsouhlasené i místo následujícího rendez-vous.

Teprve druhý den se u Lake Lodge objevila policie na svém typickém terénním voze značky Land Rover s celou četou ozbrojených konstáblů na nákladním autě. Každý v osadě dobře věděl, že pytlácký gang už dávno zmizel, přesně tak, jako věděli i o jeho příchodu.

Kly starého slona totiž ležely ukryté pod hromadou odpadků u benzínové pumpy. Přinesl je tam sám personál z kempu. Velice brzo se slonovina objeví na cestě do Nairobi. Policie by ji klidně mohla najít, ale z mnoha důvodů, včetně své vlastní bezpečnosti, raději rozjela obrovské show a vyrazila k začátku monumentální pátrací operace u Lake Lodge.

Napřed identifikovali Kassumovo tělo. Landcruiser sice shořel, i když nafta nemohla konkurovat benzínu. Větší úspěch zaznamenali Somálci s hlavní budovou. Z ní zůstalo jenom pár pilířů a několik prken - došková střecha ze suché trávy už dávno shořela jako zapálená pochodeň. Policisté se vlastně dostali ke spáleništi, které doutnalo ještě několik dalších dní. Úplnou náhodou se manažerův stůl z těžkého dřeva zřítíl na podlahu, ale neshořel. V troskách našla policie i malý sejf s penězi, což příslušníky rozradostnilo, a fotografii Kassumovy rodiny. Když se objevil i právní zástupce majitele, který přiletěl za několik hodin, tak mu šéf policie fotografii předal.

„Byl to velice zodpovědný člověk - nikdy jsme ale nevěděli, že má ženu. Možná se objeví, až se ta novina roznese a bude chtít nějaké odškodnění. A samozřejmě také jeho tělo.“

„Musíme udělat pitvu.“

„Doufám, že ho v lednici udržíte delší dobu. A co jste řekli novinářům?“

Policejní superintendant nervózně zamrkal. Nikdo přece rád nepřiznával, že bezpečnostní situace v těchto místech je takhle hrůzná. Vždyť sám velký šéf policejních sil protestoval, když americké velvyslanectví odrazovalo turisty od návštěvy severního území Keni.

„Provádíme neúnavné pronásledování těch vraždicích banditů,“ pronesl s rozmyslem. „Každý zdroj je mobilizován. Na druhé straně si ale musíme uvědomit, že žádný turista zraněn nebyl.“

„Přesně tak. Takovouhle publicitu v zájmu turismu nepotřebujeme.“

„Máte pravdu,“ konečně se policista usmál. „Bwana, trefil jste hřebík přímo na hlavičku. Nemůžeme riskovat v této oblasti nějaké problémy. Proto žádní reportéři, žádná publicita.“

„Jenom tak mimochodem - nebyl tam někde nějaký sejf? Manažer tam měl vždy nějaké peníze při ruce.“

„Určitě si ho vzala *shifta*.“

„Ale asi ne moc daleko, vždyť je to těžký ocelový sejf.“

„Však se podíváme okolo,“ pokýval hlavou policejní šéf.

„Chudák starý Kassum,“ povzdechl si právník a držel v ruce fotografii jeho rodiny. „Vždyť nemáme ani jeho fotografii, abychom ji mohli dát do novin. Chvíle jeho slávy byla opravdu velice krátká.“

„Čím méně se o tom bude mluvit, tím lépe.“

„Nemůžeme to ale zase úplně sprovodit ze světa!“

„To rozhodně ne, bwana,“ horlivě souhlasil policejní superintendant. „Pokusíme se ale celý incident velice zmenšit. A zároveň jsem si jistý, že ten sejf někde najdeme.“

To čtvrtelní ráno nevypadalo zrovna nijak vábně. Sally se objevila na ambasádě už ve tři čtvrti na osm a měla problém s nalezením místa v podzemní garáži.

V kanceláři proběhla zprávami v novinách, když ji krátce po osmé zavolal Phil Mitchell.

„Tohle je pro tebe, Sally,“ a předal jí telegram z ministerstva zahraničí. „Ten zatracený astronom si myslí, že se ubytuje rovnou u velvyslance. Vypadá to, že neví, jak je tahle osoba vytížená. Oznam mu to prosím tě, a zaříd' vše ostatní.“

Nedostatek jakýchkoliv manýru u Phila ji vždycky rozzlobil. Připadala si vedle něho jako služka. Raději zmizela ve své kanceláři, kde ji na stěnách potěšily alespoň plakáty s obrázky divoké zvěře. Sedla si ke stolu a podrobně přečetla telegram.

Proto objevila skutečnost, že doktor Birnberg vůbec nemluví o zatmění slunce. Měl by se tu objevit příští týden, až se bude vracet z konference v Kapském Městě a chtěl by si jenom zkontrolovat místo, odkud se má zatmění pozorovat. Pokud si myslí, že to bude platit velvyslanectví, tak má v sobě opravdu dostatek drzosti!

Raději se zamyslela nad tím, co asi dělá malá Emma. Zavolala proto nemocnici a po delší době ji konečně přepojili na správné oddělení. Dokonce jí tvrdili, že matku té malé seženou.

„To jsi ty, Sally?“ ozvala se Sophie ve sluchátku. „Ano, byl to opravdu nějaký bacil, ale ne cholera - pravděpodobně úplavice. Podchytili to včas.“

„Takže bude v pořádku?“

„Stoprocentně. Dnes si ji беру domů.“

„Do Tulimy?“

„To ne - mám tu malý domek ve městě. Musím ale napřed zjistit, jestli je auto pojízdné.“

„Proč bys nemohla přijet ke mně na večeři?“ napadlo najednou Sally. „Emma může spát nahoře. Pokud chceš, zůstaň u mě přes noc.“

Po krátké odmlce začala Sophie zeširoka: „Skutečně jsi toho pro nás udělala až moc. Jestli naše služka na Emmu dohlédne, tak bych se na tebe mohla přijít podívat. Pokud opravdu nemáš nic jiného na práci.“

„Potěšilo by mě to,“ a Sally začala uvažovat o náhlé návštěvě doktora Birnberga, „a dokonce bys mi mohla i ty s něčím pomoci.“ Nakonec jí vysvětlila, jak se nejlépe dostane k jejímu bytu. „Čekám tě tedy okolo osmé.“

Sotva položila sluchátko, už se ozval Tom Keen s dotazem, zda pečlivě prohlédla novinové zprávy. „Podívej se pořádně, Sally. Už by ses měla začít obávat - sejdem se při obědě v kantýně!“

Rychle se tedy ještě jednou podívala do novin a náhle si všimla malé zprávičky:

POLICIE PRONÁSLEDUJE SHIFTU

Policejní jednotky pronásledují bandity, kteří včera v Severovýchodní provincii zavraždili manažera kempu Lake Lodge S. Kassuma. Podle našich zdrojů se policie okamžitě objevila na místě tohoto kriminálního činu, ale pachatele až nezastihla. Ihned bylo vyhlášeno pronásledování zabijáků. V době přepadení turistů v kempu nebyli.

Nebyla tu žádná zmínka ani o divoké zvěři, ani o pytlácích, a tak se vrátila k rutinní práci, aby zvládla to, co jí úředníci naskládali na stůl.

Okolo desáté ji Phil odvolal do kanceláře velvyslance. Ten seděl za stolem jako obvykle v košili a jako obvykle zbytečně neplýtl slovy.

„Nemohu se tomu astronomovi nijak moc věnovat, obzvlášť, když se už zase začíná něco dít,“ začal Greenslade. „Máte dojem, že ta farma je bezpečná?“

„Úplně ne, pane, ale mají tam ozbrojené strážce. Navíc můžeme požádat policii o pomoc.“

Greenslade se srdečně rozesmál: „To mám udělat já, člověk, který protestuje proti zdejším policejním metodám?“

„Možná že ne, pane,“ začervenala se Sally. „Možná ale budou potěšeni, když to uděláme. Třeba budou mít pocit, že jim při naší akci poskytujeme možnost spolupráce.“

„To není špatný nápad,“ ozval se Mitchell. „Však jsem si myslel, že to můžeme nechat bez problémů v rukou naší Sally.“

„Souhlasím,“ zajásal Greenslade. „A tomu Birnbergovi rezervujte na příští týden hotel New Stanley.“

„Můžeme mu zaplatit letadlo, když se chce podívat na tu farmu?“

„Naše fondy jsou na něco jiného,“ ozval se Mitchell a velvyslanec jen pochvalně přikývl. „Napiš odpověď na ten telegram, Sally, a já to jenom zkontroluji.“

Po zkomponování taktní diplomatické zprávy vytušila, že Flix Kelley ve Washingtonu okamžitě ten jejich pravý důvod odhalí. Raději tedy odešla do kantýny v suterénu.

Privítalo ji hlučné prostředí, kde personál vesele tlachal a do toho televize přenášela zprávy CNN. Tom už pro ni držel místo y stolu. Popadla salát a sklenku džusu.

„Ano, našla jsem to. Ale proč bych se měla zajímat o nějakého manažera v Lake Lodge?“

„Takže jsi to našla?“ zaradoval se Tom a vrhl se na svůj steak. „Moc toho ve zprávě nebylo, ale řekni mi - čím je ten kemp tak známý?“

„Žije tam totiž slavný slon, který si nosí stokilogramové kly a pořád je naživu.“

„Mýlíš se,“ zamumlal Keen plnými ústy. „Přátelé z armády mi sdělili, že ten stařec už to má za sebou. Nikoho ale ta zmizelá slonovina vcelku nezajímá.“

„Bude zajímat, až to nahlásím na Wildlife Service! Bože můj, jak mě tohle štve. Myslíš, že je to ta naše tlupa?“

„Samozřejmě. Zaútočili ve středu večer. Mám tu snímky ze středy dopoledne - tam už je náš slavný gang na dodávce a řítí se po hlavní cestě asi tak čtyřicet kilometrů právě od té osady. Také už použili vysílačku a klidně můžeš hádat, jak důležitou zprávu vysílali.“

„Takže přece jenom někde ukořistili dodávku?“ vrtěla hlavou Sally. „Možná jim chůze už vadí!“

„Nebo mají časový rozvrh, který musí dodržet. Objevil se tu totiž v pondělí ještě jeden incident, o kterém všichni mlčí. Zaútočili na italskou misií nedaleko Buny a tam dodávku sebrali.“

„A proč se za nimi tedy nežene armáda, Tome?“

„Protože je to přece práce pro policii.“

„Proč je tedy nestíhá policie?“

„Možná nechtějí, aby je někdo střelil, nebo má ta banda přátele na vyšších místech, nebo obojí.“

„To tedy smrdí!“ přestala si hrát se salátem. „Poslouchej, Tome - zítra mě čeká ministr pro ochranu životního prostředí Paul Gitonga. Co kdybys šel se mnou?“

„Chceš mu tohle všechno říci?“

„Samozřejmě. Oficiálně máme prodiskutovávat pomoc národním parkům, ale ve skutečnosti budeme mluvit o tomhle zabijáckém gangu.“

„Nebude si myslet, že je divné, když se tam najednou objevím i já?“

„Však mu řeknu proč a on to pochopí.“ Už se s ním tolikrát setkala, a tak mu docela důvěřovala. „Chtěla bych jenom mít stoprocentní jistotu, že všechny tyhle incidenty spolu nějak souvisí.“

Jakmile dojedli, odešli do její kanceláře. Na zdi měla pověšenou podrobnou mapu Keni, kde byly zaznamenány všechny národní parky a rezervace. Vytáhla z krabičky červené špendlíky a Keen je zapíchal na všechna místa, kde tlupu zaznamenali.

„Doprčic!“ vyhrkl. „Podívej se na to!“

Cesta gangu byla naprosto jasná. Dostali se přes poušť na misi, odkud vyjeli obrovským obloukem k severu, aby se vyhnuli téměř stokilometrovému pásmu ztuhlé lávy a zabočili opět na jih, přímo na Lake Lodge.

„To byli oni, kdo zaútočil na misi,“ přikývl Tom. „Potřebovali transport, obzvlášť, když měli rendez-vous s nějakým překupníkem blízko Lake Lodge.“

„Však se ještě optáme Italů,“ a Sally už vytáčela číslo italské ambasády.

„Vypadá to, že máš pravdu, Tome,“ přikývla po dlouhém rozhovoru se svým přítelem. „Zastřelili kněze a sebrali tam dodávku značky Toyota. Velvyslanectví to chce udržet v tajnosti, aby mohli dříve informovat příbuzné v Itálii, než se na to vrhnou sdělovací prostředky.“

„Však jsem to říkal - ti bandité zabijí kohokoliv, kdo se jim dostane do cesty. A další oběť bude někdo z našich. Doprčic, proč ten Phil nemůže poslechnout?“

„Má přece jasné priority - zrovna tak i ministerstvo zahraničí.“

„Dobře,“ odfrkl Keen a zíral opět na řadu špendlíků na mapě. „Další zastávku ti zabijáci pravděpodobně udělají v rezervaci Uaso Nyiro nebo v Samburu. A tím už se dostanou na běžnou turistickou trasu. Doufejme, že se Gitonga na to podívá.“

„Vždyť je přece znám jako mistr Čistý, takže by proti tomu mohl něco udělat.“

„Už se těším, až se s ním setkám. A teď,“ plukovník dramaticky vzdychl, „vyrazím zpět do bojové linie ve své kanceláři.“

Seděli na plátěných skládacích sedačkách okolo ohně přímo u řeky. Brzo už přijde soumrak a na druhém břehu stále ještě viděli proti světlému nebi obrysy palem. Dřevo v ohni občas zapraskalo a jiskry vyletěly. Petrolejové lampy svítily uvnitř dvou stanů a večerní chór cvrčků i ostatního bzučícího hmyzu začal svůj obvyklý koncert. Don Bohlen dobře věděl, že tuto úžasnou atmosféru si bude pamatovat po celý život.

„Same,“ obrátil se na druhého dobrovolníka z Peace Corps, který ho tady navštívil, „je to smůla, že je to poslední večer. Už jsem si tu úplně zvykl. Viděl jsi slony, jak přecházejí řeku?“

„Samozřejmě. Hlavně ten jejich vůdce s křivým klem.“ Odmlčeli se a upili pivo. „Kam chceš vyrazit s tím svým přítelem - na safari?“

„Přes víkend chceme vyšplhat na tu stolovou horu, která je v dálce vidět. Prý se jmenuje Lolokwi. Má to být mystické místo. Všechno jsem tady okolo už projezdil, ale ta hora mě opravdu láká. Samozřejmě to není nic obrovského, protože jsou tam stezky od dobytka i od divokých zvířat, které vedou na vrchol. Na vrcholu je prý tráva i stromy a žije tam dost zvířet. Budeme spát pod širákem. Potom vyrazíme do vesnice Meru, kam mě Ki-maru pozval - má tam totiž rodinu. Určitě to bude zajímavé.“

„Připomíná mi to obrovské setkání cizích kultur, jak o tom u nás doma neustále mluví,“ komentoval sarkasticky Sam. „Jenomže ti chlapci z Washingtonu by si měli vyzkoušet tady chvíli žít a jíst jenom tu kukuřičnou kaši a fazole.“

Sam se o osazenstvu centrály Peace Corps zmiňoval trochu cynicky. Byl o šest let starší než Don a jako technik pracoval v této vyprahlé pustině na různých vodních projektech, velice důležitých pro nomádské pastevce dobytka. Také mu už, jako Donovi, poslání v Africe končilo. Na rozdíl od něho měl ale už doma zajištěné místo ve výzkumném ústavu.

„Myslím si, že v té domorodé vesnici budou mít kaši nebo nic,“ zašklebil se Don, který věděl, jak chutná tuhá kaše z kukuřičné mouky.

„Mýlíš se - určitě dostaneš i kuře. Budeš tam jako čestný host. A co budeš dělat po té slavné návštěvě v Meru?“ vyzvídal Sam.

„Podívám se i do Meru Parku a potom sjedu autostopem či autobusem do Nairobi. Tam se stavím na centrále a zjistím, zda pro mě mají ten další projekt, pokud tam vůbec bude někdo čekat.“

Donův příjezd sem byl stížen různými únavnými nedostatky. Byl připravený navrhnout vodovod od pramene v kopcích uvnitř parku do osady

vzdálené téměř pět kilometrů, ale neměl v ruce žádné doporučení. Ani od Wildlife Service ani od ministerstva vodního hospodářství. Musel proto svou aktivitu na několik týdnů zarazit, a tak zůstal u Sama. Seznámili se spolu už dávno na tréninkovém kursu v Naivasha.

„Jaký mají mít další projekt?“

„Opět problém s vodou. Je to podobný nápad jako ten předtím, s výjimkou toho, že řeka protéká soukromou farmou a mohly by se tedy vyskytnout problémy s přesvědčováním majitele o spolupráci.“

„Rozhodně to ale bude lepší, než budovat betonové vodní nádrže v padesátistupňových vedrech,“ poznamenal Sam. Rtuť teploměru v oblasti Maralai, kde pracoval, opravdu dosahovala tak závratné výše. Odměnou se mu ale zase stával slavný cestovatel Wilfred Thesiger, jehož zkušenosti s nomády stálo za to si vyslechnout.

„Mám pro vás poštu, kamarádi!“ pokřikoval na ně Kimaru, který se právě objevil v táboře.

Kimaru Wachira byl štíhlý, veselý domorodec z kmene Maru, jehož věk se už blížil třicítce. Byl oblečený v šedivých kalhotách a bílé košili. Patřil k oblastnímu úřadu ministerstva vodního hospodářství. Proto se mu podařilo dostat se ven do kempu. Každopádně byl Kimaru velice schopný a energický člověk a poslední týden dokončování celého projektu strávil přímo v terénu. Spal v jednom stanu, zatímco Don se Samem v druhém. Právě se vrátil z kanceláře správce rezervace, kde vyzvedl došlou poštu.

„Noviny,“ vykřikl triumfálně, „a pro Dona dva letecké dopisy. Máš štěstí, že ti rodina takhle píše. Přál bych si, aby mi také psal někdo z Ameriky,“ a zamával obálkami. Když si Don povšiml rukopisu, okamžitě pozdvihl obočí - zdá se, že to matka s tím psaním opět přehnal.

„Dej si pivo, Kimaru,“ nasměroval ho, protože věděl, že domorodci pracující v kanceláři si málokdy poradí sami. „Já se zatím oddám zprávám z domova.“

Otevřel dopis s datem 7. února, který se pravděpodobně minul s jeho posledním dopisem.

„Milovaný Done, zdá se mi to už velice dlouho, co ses naposledy ozval. I když Afriku znám, přesto bych od tebe ráda něco slyšela. Jak ti třeba jde projekt s vodou pro tu vesnici? Mám dojem, že už ti to tam končí. Co budeš mít dalšího na práci?“

Tady musel Don přiznat, že matka má pravdu. Měl ji informovat o té Tulumě, která je vlastně jedním z nejlepších míst ke sledování zatmění slunce,

k němuž dojde za tři týdny. To bude opravdu zážitek - možná, že i ona sama by se na to ráda přijela podívat.

Pročítal si pomalu všechny zprávy i dotazy, které měla o životě a práci u Peace Corps a vcelku měl radost z toho, že mu přeje nejenom vše dobré, ale i možnost prohlédnout si zemi na vlastní oči.

„Hej, Kimaru!“ zavolal. „Máma nám přeje hodně štěstí při našem safari.“

Kimaru se zachechtal. „Štěstí opravdu potřebujeme. Správce je pryč a není tu nikoho, kdo by nás vzal do Isiola.“

„Myslíš si, že vzal s sebou i můj dopis?“ uvažoval Don, který právě posílal do centrály zprávu o tom, že si bere týdenní dovolenou.

„Maina je dobrý, dá se mu věřit. O to se nestarej,“ a potom se na něho lišácky zahleděl. „Co kdybychom náš problém vyřešili a půjčili si landrover?“

„To nejde, Kimaru. Ten vůz slouží potřebám projektu a není tu pro osobní používání. Musel by o tom vědět Maina.“

„Ale Maina tu přece není. Jak bys to chtěl řešit? A navíc to auto zase přivezeme zpátky.“

Poprvé v jejich vztahu začal Don uvažovat nad myšlenkovým pochodem domorodců. Transport se totiž stával permanentním bolehlavem pro všechny africký úředníky. Dokonce i policie trpěla nedostatkem vozů i pohonných hmot.

Ministerstvo navíc nevybavilo svého úředníka Kimaru žádným vozidlem, a tak jeho přeprava závisela na autobusech či přecpaných taxi. Pokládání vodovodu by se snad vůbec nedalo zvládnout, kdyby jim USAID k tomu nedodal landrover. Proto Don cítil, že zapůjčení terénního vozu na deset dní by mohlo být docela vážným zneužitím důvěry organizace.

„Kimaru, takhle to rozhodně nejde. Snad se svezeme nějakým turistickým minibusem. Ti všichni přece jedou do Isiola.“

„Odvezu vás až k prvnímu turistickému kempu a potom se zase s tím landroverem vrátím,“ nabídl se Sam. „Právě jsem uvažoval o tom, jestli bych tu nemohl ještě zůstat. Zdá se mi dost hloupé, když jsem už tady, že jsem té divoké zvěře ještě moc nezahlédl. Viděl jsem tu sice vaše žirafy a slony, ale v národním parku je toho víc.“

„To přece vůbec nikomu nebude vadit, Same,“ souhlasil radostně Don.

„Tohle by náš problém rozhodně vyřešilo, protože žádný vůz pod Lolokwi nechat nemůžeme. Bez hlídače by ho tam určitě někdo ukradl. Takže jenom chytíme autobus z Isiola směrem na sever, kde vystoupíme nedaleko úpatí,“ jásal Kimaru.

„To je paráda!“ nadchl se hned i Don. „A po Lolokwi můžeme ještě chytit někoho, kdo nás vezme až k Lake Lodge.“ Hned zmizel ve stanu, aby se

objevil s mapou. Rozložil ji na stolku a pod světlem baterky ji studoval. „Vždyť to není odtud ani dvě stě kilometrů a každý tvrdí, že je to tam opravdu unikátní.“

„Cesta ale není moc bezpečná,“ upozorňoval Kimaru, který určitě počítal výši své výplaty, se kterou se nemohl v turistických centrech vůbec ukázat.

Don příčinu jeho váhání vytušil. „Poslouchej, Kimaru, na sever určitě jezdí hodně kamiónů se zásobami. A protože potom mě budeš hostit u vás, tak v turistickém kempu zase můžeš být mým hostem ty.“

I když byl Kimaru vládní úředník, jedl totéž jídlo jako obyčejní domorodci. Jedno z nich mělo základ ve špenátu - vařeném či osmahnutém se zbytky jídla z předchozího dne. Maso sice v Africe patřilo k luxusu, ale Don náležel mezi těch deset procent dobrovolníků, kteří pocházeli z bohatších rodin, jejichž původ se označoval v oficiálním žargonu záhadným výrazem: kulturně zvýhodněné životní prostředí. Proto mu nevadilo, když někomu mohl zaplatit pivo, i když Kimaru to vždycky těžce nesl. Věděl, že hostitelem na africké půdě má být on, protože tradice v tomto směru byly silné.

„Na Lake Lodge klidně zapomeňte,“ hlásil najednou Sam a držel v ruce noviny. „Všechno tam shořelo.“

„To snad žertuješ?“

„Tady to píšou. Policie se žene za nějakými bandity, kteří dokonce zabili manažera.“

„Takže tam jít nemůžeme,“ zamračil se Kimaru. „Lolokwi je pro nás to nejvzdálenější místo, kam se můžeme dostat a navíc se ještě musíme asi ohlásit policii. Zdá se, že je tu zase *shifta*.“

„Človče, Kimaru!“ protestoval Don. „Nesnaž se couvnout z našeho výletu na tu horu! S těmi bandity je to špatné, ale my žádné nepotkáme.“

„Dobře - vylezeme na ten kopec, protože tam stojí! Musíme ale hlavně doufat, že tam nejsou žádní lvi,“ váhavě nakonec souhlasil Kimaru.

K večeři si ohřáli nějakou konzervu s rýží a brzy zalezli na kutě.

Ráno si Don udělal jako poslední suvenýr několik dalších snímků, zabalil si všechny věci do batohu, ke kterému si nezapomněl připevnit karimatku. Potom je Sam odvezl landroverem k nejbližšímu kempu, kde je okamžitě potkalo štěstí: dodávka jela rovnou do Isiola.

„Uvidíme se,“ loučil se Don. „Hlavně, aby Maina věděl, že se tu objevím další týden pro zbytek mých věcí. Lolokwi, ta naše stolová hora, už na nás čeká!“

* * *

Osman uzavřel vcelku uspokojivý obchod se skupinou místních pytláků v rezervaci Losai, která ležela bokem od hlavní cesty na jih. Místní domo-

rodci jim přinesli osm menších klů z jediného zbylého stáda slonů na západě rezervace a chtěli za to téměř absurdní částku. Trvali na svém, dokud Salah nezařval. V tom okamžiku vychytralí pytláci zjistili, že jsou obklíčeni větší palebnou silou.

„Můžete si vybrat,“ laškoval s nimi Osman a plivl do prachu. „Dolary nebo kulky.“

Všichni čtyři pytláci, oblečení v roztrhaných kusech vojenského oblečení, ozbrojení sice přesnými, ale velice pomalu střilejícími puškami značky Lee Enfield, si samozřejmě okamžitě uvědomili výzbroj gangu, která se skládala ze světově proslulých samopalů značky Kalašnikov. Okamžitě to vzdali. Peníze změnily majitele, i když se nejednalo o místní šilinky, ale o americké dolary, které měl Salah u sebe.

Kly byly zabalené v pytlích, a tak je naložili na ložnou plochu dodávky. K nim si přisedli čtyři další Somálci, připravení ke střelbě pro případ, že by si místní pytláci přece jenom obchod rozmysleli. Ibrahim řídil, kdežto Osman vedle něho kontroloval pozici na svém GPS.

„Břeh řeky je třicet osm kilometrů před námi,“ informoval Ibrahima. „Tam je naše rendez-vous. A ne, abys řídil tak pitomě, jak uvažuješ.“

I po incidentu přece jenom Salah předal řidičské žezlo, protože on sám hodně času trávil nad mapou, kam zakresloval jejich postup. V Ibrahimovi se ale zase uvolnila další zábrana, která prozrazovala jeho charakter: zalíbila se mu rychlá jízda, a tak ho musel občas Osman okřikovat.

„Do prdele!“ vyjekl Salah, když za ostrou zatáčkou málem najeli do vřaku nákladního vozu. „Jeď pomalu, protože řídíš jako Kikuyu.“ A aby svou urážku zdůraznil, pronesl vše svahilsky.

To už se ale objevili u suchého koryta řeky s docela dobrým časovým náskokem. Landrover tam naštěstí už čekal - v barvě khaki, s emblémem Kenya Wildlife Service na dveřích, vypadal docela oficiálně. Kly přeložili, aniž prohodili slovo. Vládní vozidlo mohlo provézt slonovinu přes jakoukoliv policejní kontrolu bez povšimnutí - v tomto stylu byl vlastně celý jejich nájezd organizován.

Osman nadiktoval do vysílačky přesný čas ukončeného rendez-vous a další zprávy o slonovině, kde kus po kuse nahlašoval všechny kly. K jejich dopravě využíval různých metod - nejenom oficiálních služebních vozů, ale občas i nákladních aut nebo obyčejných autobusů. Úžasné bohatství, které pomalu začal sbírat, se bez překážek vnoří do celého systému těch kanálů a na konci mohutná řeka slonoviny zamíří přímo do Somálska. „To je všechno?“ ptal se řidič KWS.

„Žádné otázky,“ odsekl Salah. „Jedeme,“ okamžitě rozhodl a rychle vyrazili na cestu, protože nikomu jinému než sobě nevěřil. Obával se, že by ho někteří chytráci mohli pronásledovat.

Ibrahim za volantem přímo jásal. To už byla druhá dodávka slonoviny s bezpečně zajištěným transportem.

„A kam teď, šéfe?“

„Rezervace Uaso Nyiro. Tam mají statné sloní samce. Dnes večer přespíme v těsné blízkosti.“ Bylo by dost nebezpečné pokoušet se projet okolo policejní stanice na hlavní cestě do Isiola s ukradenou dodávkou, i kdyby za volantem seděl jenom jeden z nich a ostatní se prodírali kupředu buši. Budou muset tohle vozidlo co nejdřív někde ukrýt a ukořistit zase něco jiného.

Ibrahim se usmíval a dokonce si i tiše prozpěvoval, když se mu v hlavě míhala procenta zisku, která dostane z veškerého obchodu se slonovinou. Zítra je pátek, den klidu všech muslimů, takže v Isiolu se moc pracovat nebude. Možná v městečku najde i nějakou přítulnou ženu. Dobrá nálada způsobila, že dokonce zvýšil rychlost. Na obzoru zahlédl podivnou horu s plochým vrcholem, připomínající stůl. Ve zpětném zrcátku viděl oblaka zvířeného prachu, a tak radostně vykřikoval do světa: „Už přicházíme!“

V protisměru se blížil autobus, za kterým se zdvihal také obrovský oblak prachu. Samozřejmě se hnal prostředkem cesty, protože na to měl monopol. Ibrahim měl o vlastnictví cesty ale jiné mínění.

„Zpomal!“ zařval Osman. „Brzdi, ty pitomče!“

V tu chvíli si Ibrahim uvědomil, že autobus mu asi neuhne. Proto v poslední chvíli trhl volantem doprava, jak je v Somálsku zvykem. Ovšem řidič autobusu zareagoval podle keňských dopravních předpisů a provedl tentýž úhybný manévř jako v zrcadle.

A to už se obě vozidla na sebe řítily čelem a zbývalo jim posledních pár metrů. Ibrahim vztekle zaječel v domnění, že šílený řidič autobusu se ho úmyslně snaží zabít, a tak jenom podvědomě trhl volantem a v plné rychlosti se vrátili do buše. Přední kola dodávky zapadla do jakési odvodňovací rýhy, auto se vymrštilo do vzduchu a dopadlo s tak šíleným nárazem na tvrdou červenou zem, až dva muži ze zadní plošiny vyletěli. Ibrahim tvrdě narazil hrudí na volant.

Autobus už zmizel v prachu - řidič samozřejmě zahlédl jejich zbraně, a tak raději přidal plyn. Rozhostilo se ticho, které okamžitě přerušily nadávky a výkřiky požadující odplatu. Ti, kteří vyletěli z vozu, se objevili celí potlučení a pokrytí prachem, přesto utíkali k okraji cesty a hrozivě mávali pěstmi, a několika dávkami ze samopalů se snažili alespoň na dálku auto-

bus potrestat. Ibrahim si v kabině svíral hrud', protože ho sužovala bolest zlomeného žebra.

Jedině Salah si dokázal udržet sebekontrolu. Během nehody se mu podařilo v kabině vzepřít tak, že vše přečkal bez úhony. Proto vystoupil, zkontroloval podvozek a zjistil, že dodávku mohou odepsat. Automaticky sáhl po pistoli, ale přece jenom ji nevytáhl. Podruhé už to Ibrahimovi udělat nemůže. Odveta musí počkat na konec celé operace. Ostatní si už pomalu rozebírali své věci, zatímco Ibrahim skučel na sedačce u volantu.

„Vypadni!“ zasípěl Osman, soptící vzteky. Napřed zastřelí kněze a teď ještě zničí jejich transport. Než se mohl Ibrahim na sedačce posunout, Salah už měl vytažené sirky a zapaloval palivo prýstící z prasklé nádrže.

Ibrahim zaječel a stačil vyskočit těsně předtím, než se dodávka s obrovským blafnutím přeměnila v hořící pochodeň. Ostatní smutně sledovali zpovzdálí plameny, než je probral Osman, který ukazoval směrem k vrcholu Lolokwi.

„Jdeme!“ nařídil. „A Ibrahim ponese vysílačku.“ Znechuceně se podíval na neschopného řidiče. „Tvá tupost nás bude stát celý den.“

Ke své rozmrzelosti dostala Sally Facettiová příkaz přestěhovat se blíž k velvyslanectví již před několika týdny. Předtím žila v předměstí, téměř deset kilometrů vzdáleném od centra, což bylo nejen blíž k Nairobi National Parku, ale i k centrále Wildlife Service.

V takovém místě se ještě stále objevovaly žirafy, prasata bradavičnatá a dokonce se tu v noci mihl i leopard. Ovšem i tohle předměstí se už také začalo stávat vyhlášeným kvůli vcelku dost četným vykrádáním domů. Ona tu vlastně žila sama, s výjimkou služebnictva a naprosto beze zbraně či nějakých psů.

„Je mi to líto, Sally,“ promlouval jí do duše Phil Mitchell. „Uvolnil se nám ale bezpečný dům v Lavingtonu. Přestěhuj se tam.“

Lavington patřil do příkladných předměstí, obydlených podnikateli. Byly tam supermarkety, benzínové pumpy a žil tam takový typ provdaných žen, které budou správně ječet i volat policii, jakmile si jenom pomyslí, že zahlédly nějaké divoké zvíře. To už vůbec nebyla Afrika. A Sally to místo přímo nenáviděla.

S novým domem ale získala služebnictvo, což ji napřed trochu vyděsilo. Doma v Americe měla totiž všechno na starosti jenom matka, které pomáhala uklízečka třikrát týdně. Přece jenom učila ve škole na plný záta.

Tady se ale tmavý Mathenge stal hlavní osobou, i když nesl ve svém věku nepřístojný titul „houseboy“, na který byl hrdý. Udržoval celý dům v čistotě, pral a také žehlil. Přímou vynikal při přebírání telefonních zpráv a vzkazů.

Philomena jako kuchařka vypadala až moc atraktivně a Mathenge ji dost často z nepochopitelných důvodů káral: ječeli na sebe totiž v řeči kikuyu.

Celý akr zahrady zpracovával zahradník, zaměstnaný s celodenní pracovní náplní, který žil s oběma dalšími v cihlovém přístavku nedaleko hlavní budovy. Téměř neustále se s nimi také dohadoval.

K další nutnosti patřil i noční hlídač, lépe řečeno askari, kterého velvyslanectví najalo od místní bezpečnostní firmy společně i s vysílačkou.

Sally věděla, že s tolika lidmi v domě zacházet neumí. Už dopředu tušila, jak bude vypadat rozhovor, když to čtvrté ráno zavolá číslo své rezidence s tím, aby Mathengovi sdělila, že na večeři přijde host.

„Co budete chtít k jídlu, madam?“ ptal se zdvořile. Nepoužíval zdomácnělé slovo memsahib, protože byl natolik inteligentní, že odposlouchal americké výrazy „madam“ a „sir“.

„No,“ a Sally hbitě promyslela sestavu jídelního lístku. „Řekni Philomeně, ať připraví nějakou zeleninu - však víš, brambory, fazolky či něco ta-

kového a hlavně ať vezme z mrazáku maso. Pro dva, aby to stačilo pro dva.“

„A jaký bude pudingi, madam,“ Mathenge si dodával samohlásku na konec slova, které nemělo ve svahilštině žádný ekvivalent. „Philomena umí udělat dobré čokoládové pudingi.“

Pochybovala, že by Sophie tak tvrdě držela štíhlou linii, a proto souhlasila. „Zastavím se ještě v obchodě a koupím šlehačku. Budeme jíst po osmé.“

„Vyřídím jí to, madam.“

Sally se musela usmívat. Mathenge dával velice rád příkazy kuchařce. To ale byla její vlastní chyba, protože Philomena se totiž u telefonu nedokázala ani chvíli soustředit. Dostávala při jakémkoliv telefonátu, kterých měla kupodivu dost, vždy záchvaty stydlivého chichotu, takže z ní nebylo možné dostat jasnou odpověď.

Po příjezdu domů si hned všimla, že Mathenge a Philomena spolu měli těžkou výměnu názorů. Mathenge ji uctivě zdravil už v přijímací hale a s pýchou předváděl prostřený a vyblýskaný mahagonový stůl v jídelně. K tomu ale nenápadně nadhodil: „Jednom doufám, že se vám bude líbit, jak Philomena to maso zpracovává...“

„Teď?“ podivila se Sally.

„Řekl jsem jí, ať počká na vás.“

Sally se vrátila do kuchyně. Tam stála Philomena kralující v bílé zástěře u plynového sporáku a sledovala dva kusy masa na pánvičce.

„Philomeno!“ vydechla hrůzou Sally. „Chtěla jsem mít maso jenom hezky ogrilované a ne upečené. S masem ještě ani nezačíněj!“

Philomena chvíli váhala a potom odstrčila pánvičku z plamene. „Ten,“ a pohodila hlavou směrem ke dveřím, kde se objevil Mathenge, „mi řekl, že všechno musí být hotovo ještě než přijdete.“

„Ona tomu ale nerozumí. Ještě nikdy nevařila pro Američany,“ ušklíbl se Mathenge a potom ironicky dodal, „ale fazole umí výborné.“

Philomena vyslala z očí blesky se slibem pozdější odplaty. Sally se ale rozhodla tento problém vyřešit později, protože Sophie se měla objevit každou minutou. Rychle chytila nůž a do jednoho steaku řízla. Nikde žádná krev. Doprčic! To se tedy mohla rozloučit s dvěma nejkrásnějšími kusy masa, které ve městě vůbec našla.

„Řekl mi, že to mám dělat teď,“ mručela uražená kuchařka.

„Nedá se nic dělat, vezmeme z mrazáku další dva,“ povzdechla Sally unaveně, vytáhla je a strčila do mikrovlnné trouby. Nastavila rozmrazovací program a Philomena s nechutí sledovala elektronickou konkurenci. V tu chvíli zazněl zvonek u dveří.

Mathenge obdařil Philomenu triumfálním pohledem a hnal se k hlavním dveřím, které otevřel. Sophie stála ve světle venkovní lucerny, zatímco hlídač už zamykal bránu. Místní zloději byli nejenom samo násilí, ale měli i geniální mozky, takže všechna okna v domě, v přízemí i nahoře, byla osazena mřížemi.

„To jsem ráda, že tě zase vidím!“ vítala ji Sally. „Pojď dál. Mám radost, že Emma je v pořádku.“

„Však jsme ji do nemocnice dopravili včas,“ připomenula Sophie, která chvilku zaváhala, než Sally objala. „Za to děkujeme tobě.“ Měla na sobě džínové šaty a sandály. „Doufám, že neorganizuješ nějaký večírek,“ dodala.

„Budeme tu jenom my dvě,“ a Sally ji uvedla do obývacího pokoje. „Co budeš pít?“

„Máš nějaké bílé víno?“

„Samozřejmě,“ a Sally pro něj došla do ledničky. Když se vrátila, Sophie se už seznamovala s prostředím.

„Vypadá to docela dobře,“ komentovala Sophie, když si prohlížela kamenný krb.

„Když se ochladí, mám ráda oheň,“ usmívala se Sally. „Pojď se podívat na to ostatní.“

Zavedla ji do jídelny, kde na tmavém povrchu stolu zářily sklenice, svíčky čekaly na zapálení a dlouhé závěsy byly zataženy.

„To přece kvůli mně nemůžeš dělat,“ protestovala Sophie.

„Abych pravdu řekla, tak jsem na to ani nesáhla! Takhle se předvádí Mathenge, který chce vždy ulovit nějaké bobříky.“

Prohlídku jim přerušil ječivý Philomenin hlas odkudsi z kuchyně...

„Už se zase schyluje k bitvě mezi služebnictvem,“ vysvětlovala Sally. „Půjďme se na to podívat,“ a zavedla Sophii přes vstupní halu do kuchyně.

Mathenge a Philomena už byli potichu. Kuchařka právě umísťovala svůj čokoládový výtvar do bílých porcelánových misek. Přivítala přicházející Sally dotazem: „Dělají takhle Američané pudingi, memsahib?“

„Přesně tak,“ pochválila ji Sally, když pochopila, co Mathenge zase plánoval. „Vypadá to jako úžasný čokoládový pudink.“

„Poslouchej tu chválu dobře, ty hyení ksichtě!“ syčela Philomena ve své domorodé řeči, zatímco Sophie musela potlačovat smích.

„Měli jsme tu menší problém,“ omlouvala se Sally, „a tak se dáme do jídla až za půl hodiny. A tobě, Philomeno, přesně řeknu, kdy dáš steaký na pánvičku.“

Zpátky v obývacím pokoji ji Sophie upozornila: „Musíš si dát pozor, protože ti dva pocházejí ze dvou klanů kmene Kikuyu, mezi kterými vládne rivalita.“

„Takže to se budou takhle hádat pořád?“

„To se dá těžko odhadnout,“ povzdechla Sophie. „Časem uvidíš... A řekni mi, jak ses vůbec dostala do diplomatických služeb?“

„Udělala jsem doktorát z filozofie a navíc jsem měla přítele na ministerstvu zahraničí. Ten mě doporučil a já měla pocit, že zkušební komise byla úplně nadšená, když objevila někoho, kdo nestudoval mezinárodní vztahy.“

„A kam půjdeš potom?“ chtěla vědět Sophie.

„Až skončí můj čtyřletý kontrakt - kdož ví? Opravdu nevím,“ zamyslela se. „Kdyby mi někdo nabídl práci při ochraně divokých zvířat, asi by mě to svedlo. Na druhé straně ale zase v tomhle oboru nikdo nezbohatne.“

„To mi ani neříkej,“ kývala horlivě hlavou Sophie. „Vždyť já dělám téměř zadarmo.“

„Možná potkám nějakého milionáře, který by mě nechal řídit nějakou agenturu,“ fantazírovala Sally.

„A co se stalo s tím tvým přítelem na ministerstvu zahraničí?“

„Ten chudák je teď v Saigonu. Taková díra! Možná, kdybych si ho vzala, tak by to vypadalo jinak...“

„Ale?“

„Jeho manželka s tím ale nesouhlasila.“

Teď už se tomu mohla smát. Na univerzitě se opravdu jednalo o velkou aféru se ženatým mužem a tenkrát jí to připadalo velice vzrušující a seriózně vášnivé.

Po několika měsících zkušeností použila tutéž techniku se zaměstnancem ministerstva zahraničí. Zdálo se jí to velice jednoduché, ale ne vždycky úspěšné. Dokonce se uklidňovala tím, že je to její život, ale nakonec došla k závěru, že se ženatými muži láskovat přestane.

Náhle si všimla, že i Sophie ztichla. Také asi začala uvažovat nad svým životem. A tak změnila tok svých myšlenek. „Emma je opravdu krásná holčička.“

Sophie se vzpamatovala z odmlčení. „Měly jsme štěstí, že jsi nás sem dovezla. Za dvacet čtyři hodin by už měla plně rozvinutou úplavici.“

„Jsem ráda, že se to podařilo,“ dodala Sally radostně. „A teď musím zkontrolovat, co dělá Philomena a naše steaky.“ Sophie ji ale následovala, protože byla také zvědavá, jak se situace v kuchyni vyvinula. Philomena je přivítala stydlivým úsměvem, kdežto Mathenge se vytratil s výmluvou, že

musí ještě naposledy zkontrolovat jídelnu. Než se vrátil, steaky už byly hotové.

„Výborně,“ souhlasila Sally s výkonem v kuchyni. „Ted’ už můžete jít, protože zbytek zvládnou.“ Jakmile služebnictvo odešlo, dodala: „Zatímco si budeme povídat, nechci tu mít žádné nastražené uši.“

U stolu chtěla Sally vědět, jaké plány mají s Tulimou.

„Byla bych ráda, kdyby se z toho celého stala rezervace a my bychom tam měli jenom kemp pro turisty.“

„Já jsem ale myslela, že musíte pokračovat ve farmaření.“

„S tím argumentuje Rory, protože totéž tvrdí i vláda. Ale jejich názor se asi brzo změní.“

„Takže vy dva se v tomhle asi neshodnete?“

„I když bychom měli,“ přiznala Sophie.

„A mohla bych já v něčem pomoci?“ vyzvídala Sally, která chápala, jak ztráta manžela musela její život poničit.

„Měla bys přivést k rozumu mého bratra! Ale ne, tak to nemyslím,“ usmála se smutně. „Není zase tak špatný, ale mám dojem, že máte hodně společného...“ Sophie ale rychle změnila předmět hovoru a pokračovala: „Říkala jsi, že bych ti s něčím mohla pomoci.“

„Kdo tu stojí za pytláky se slonovinou? Je to jenom jedna osoba?“ položila Sally své důležité otázky.

„Něco takového existovalo a patřilo to mezi veřejná tajemství. Ale obchod se slonovinou už dávno padl.“

„Jenže už se zase vzmáhá! Čínští překupníci stále podnikají a obchod se slonovinou i s rohy nosorožců na Arabském poloostrově je plně legální.“

Sophie se zarazila: „S tímhle tedy zkušenosti nemám. Mohl by to ale vědět Dick Dyball, místní ředitel Ohrožené země. Nebo Esmond Bradley Martin.“

„Spojím se s nimi,“ přikývla Sally. „Ale stejně pro ně nebude jednoduché říci konkrétní jméno.“

„Pokud je do tohoto obchodu nyní někdo zatažen, musí to být Somálci,“ uvažovala pomalu Sophie. „Proč to vlastně chceš vědět?“

„Zítřka jdu za ministrem Gitongou a mám s ním mluvit o tom pytláckém problému. Nevíš, jestli je čistý?“

„Rory tvrdí, že se mu věřit dá,“ konstatovala Sophie, ale také kdesi zasllechla, že ruce ministra nejsou až tak moc čisté. „Pokud chceš vědět všechno o pytlácích, musíš opravdu mluvit s Rorem. K zítřku ti to nijak nepomůže. Mohla bych tu ale zůstat do soboty a potom bychom to mohli s bratrem prodiskutovat,“ plánovala Sophie.

„To by se mi opravdu hodilo,“ souhlasila Sally a hned chápala, že Rory by mohl vnést do celého problému více světla proto, že je dobrovolný strážce a není placen jako zaměstnanec od Wildlife Service.

Ted' si vzpomněla ještě na další otázku. „Ten astronom tu proletí příští týden ve čtvrtek a chtěl by si na Tulimě prohlédnout to místo. Nepoletí tam někdo náhodou?“

„Nemám tušení, ale Rory ti v sobotu na všechny otázky odpoví.“

A po těchto podrobnostech vpluly do obvyčejného rozhovoru. Náhle se Sophie zamyslela a ozvala se s novinkou.

„Měla bych ti to nějak vysvětlit, ale ne aby ses cítila dotčená. Philomena v něčem jede.“

„Ty si myslíš, že si sama vydělává?“

„Sama jsi přece říkala, že má hodně telefonních hovorů.“

Sally si okamžitě vzpomněla na to její otřesné chichotání, když se dostala do blízkosti sluchátka.

„Že by něco takového dělala tady?“

„To nikdy nevíš, ale takové zvládnou všechno. Navíc by to vysvětlovalo i to nepřátelství, protože Mathenge na tom určitě chce mít podíl.“

Sally se rozesmála, až se zalykala. „Ach, Sophie,“ lapala po dechu. „To si snad děláš legraci. Že by se proto hádali? Proto nemá asi čas na vaření! Víš, že máš asi pravdu? A to bych ji tedy měla co nejdřív propustit?“

„Na tvém místě bych rozhodně měla oči otevřené a všechno oblečení dobře zamčené.“

„Nechápu ale, jak jsi na něco takového mohla přijít?“ nevěřícně vrtěla hlavou.

„Mathenge ji totiž v jejich řeči oslovoval jako zlatíčko. A to se mi zrovna v celé té napjaté atmosféře hádky nezdálo vhodné.“

„Takže vidíš,“ říkala Sally už v hale, když se Sophie chystala k odchodu. „Takovéhle radosti mám já na krku. Zástupce velvyslance mě donutí se přestěhovat sem, potom mi odkudsi pronajme služebnictvo, které mi tu začíná podnikat. Ráda bych se dozvěděla pravdu,“ vrtěla Sally hlavou.

„Uvidíme se tedy v sobotu,“ a Sophie ji bez váhání políbila na tvář. „A potom musíš přijet k nám do Tulimy na celý víkend.“

„Tentokrát tu zatracenou kočku dostanu!“ prohlásil Galbraith Cawston a natáhl si kalhoty. Oblékl si košili, narazil starý klobouk na hlavu a s puškou vyrazil k ohradě dobytka. Kapsy měl plné nábojů.

Byl už pátek a leopard se vrátil těsně před rozedněním. Dva hlídači, ozbrojení oštěpy, pravděpodobně usnuli. Když se probrali, leopard už držel v zubech tele a snažil se dostat ven. Mezitím ale zjančené krávy opět prorazily ohradu a zmizely v buši.

Přesně jako dvě noci předtím se přihnala Patty, ale Lucas se ani neobjevil. Tentokrát tu byl rozdíl: krvavá stopa zraněného telete ukazovala ústupovou cestu šelmy.

Po odehraném dramatu, ještě v poměrném šeru, se už slunce začínalo šplhat vzhůru. Galbraith byl rozhodnutý i přes svou tělesnou slabost vyrazit po stopě.

„Drahoušku,“ žadonila Patty. „Nebylo by jednodušší, kdyby za ním vyrazil samotný Lemaïdok?“

„Lemaïdok ve středu ztratil stopu. Divím se, protože to nebyvalo zvykem. Takže tu kočku dostaneme společně,“ a odmlčel se. „Stejně se s tak těžkou kořistí ta potvora nemůže dostat nijak daleko.“

Patty pochopila, že kdyby trvala na svém, mohla by narušit jeho sebedůvěru. Ale na druhé straně, leopard je zase nevyzpytatelné, vychytralé a zároveň v husté buši téměř neviditelné zvíře. Galbraith tedy za ním půjde po stopě a pokud to nebude daleko, snad to vydrží. Navíc ho ona může potají sledovat a kdyby se něco dalo, tak zakročí.

„Jdu sehnat Lemaïdoka a mezitím ti Moses přinese čaj,“ a zaběhla do domu. Potom se ještě stavila v kanceláři, kde stál Lucas a tvářil se, jako by se nic nestalo.

„A kde jsi byl ty?“ chtěla vědět. „Nebo už vůbec nevstáváš, když nám tu leopard zabíjí telata?“

„Nic jsem neslyšel, memsahib,“ díval se na ni otráveně. „Mé bydlení je moc daleko, to přece víte.“

Už dávno se rozhodl, že ji donutí k tomu, aby ho propustila co nejdříve. Na jejího syna čekat nemůže. Navíc to zatmění slunce, o kterém se dozvěděl, slibovalo velké peníze. A pokud ji k tomu dožene, tak mu určitě zaplatí za roky dobré služby a nebude se s ním hádat, jako by k tomu jistě došlo v případě jejího syna.

„Od kdy je půl míle taková dálka, že neslyšíš, co se tady děje?“ vztekala se Patty. „Přestěhuješ se tedy blíž,“ a nebo odtud vypadni, málem dodala.

„A kam se mám přestěhovat?“ mružel Lucas. „Přece musím bydlet v chýši, která je určena pro předáka.“

„Potřebuji předáka, který něco dokáže,“ odsekla. „Řekni Lemaïdokovi, ať se připraví na stopování leoparda.“

Rychle přešla na druhou stranu domu, kde našla manžela s čajem na verandě. Moses se u něho dokonce pokoušel vzbudit pozornost toastem. „Bwana,“ slyšela ho Patty, jak říká, „přece něco jíst musíte.“

„Díky ti, Mosesi,“ uklidňovala ho, „ale je tak posedlý lovem, že na nic nemá chuť.“ Za pár minut se objevil Lemaïdok, který dokonce odložil své obvyklé džíny i tričko a oblékl se do khaki uniformy profesionálního lovce. Jeho malý knírek pod nosem stál přímo vojensky v pozoru a oči mu zářily nadšením. Všichni z kmene Dorobo byli v srdci rození lovci a on přece jenom už dlouho nikam nevyrazil.

„Teď toho leoparda musíš najít, Lemaïdoku,“ povzbuzovala ho a tiše dodala, „a dávej pozor na to, co dělá bwana.“

„Dohlédnu na sebe sám,“ zastříhal ušima Galbraith.

„Kterou pušku mu mám dát?“

„Dej mu mannlicherku.“ Sám si vzal lehčí, ale nosič zbraní ho musí jistit pořádným dělem a mannlicherka dokáže zastavit i rozběhnutého buvola.

Lemaïdok se šťastně šklebil, protože to byla opravdu zbraň profesionála, se zásobníkem na pět nábojů. Však za chvíli se s ní Patty objevila na verandě a k tomu přinesla i krabici nábojů.

„Žádné vylomeniny, slyšíš?“ houkla na ně a ještě špitla na Lemaïdoka: „Přijedu za vámi.“

Počkala, až vyrazili po stopě a zmizeli v blízké buši. Potom přešla k zaparkovanému vozu a rozvažovala, kdy má za nimi vyrazit.

* * *

Lemaïdok postupoval vpředu a nesl obě zbraně. Pohyboval se ve svých sešlapaných teniskách grációzně.

„Míří ke skalám,“ odhadl Galbraith a zalapal po dechu. Přece jenom měl radost z toho, že má vedle sebe nosiče.

„Přesně tak, bwana.“

Tam opravdu ležel ten nejkrásnější úkryt, těsně pod převislou skálou na druhém břehu říčky, kde si takováhle kočka mohla hověť na večerním slunci. Vše obklopovala hustá křoviska, i když říčka svou třímetrovou šíří žádnou překážku nepředstavovala. Ale ta buš moc dobrá nebyla.

Náhle se Lemaïdok zarazil. Hmyz bzučel. Hrdlička trochu smutně cukrovala a neustále svůj nářek opakovala. Slunce už začínalo hřát naplno a dlouhé stíny se rychle krátily. Jemný vánek šustil suchou trávou.

„Není daleko,“ zašeptal Lemaidok a zároveň pořád uvažoval, co má leopard za lubem. Vždyť už šli po stopě téměř dvacet minut.

Opravdu chladnokrevná šelma, uvažoval Galbraith a současně přemýšlel, jak dlouho tu už řádí. Asi nějaký nováček, ale jeho dny už jsou sečteny. Někde na jednom z těch vyšších stromů musí mít svou zásobárnu. Jakmile zhltně část svého úlovku, zbytek vynese s sebou nahoru, aby tak uchránil kořist před mrchožrouty.

Olízl si prst, aby zjistil přesně, ze které strany vane větřík. Náhle ucítil ten podivný pach a to už věděl, že Lemaidok má pravdu. Vzal si tedy lehčí pušku a pomalu se blížili k mýtině v buši, blízko u říčky.

Voda omývala kameny a v malých peřejích se hnala dolů. Lemaidok se mnohokrát zastavil a pečlivě naslouchal, dokud se nedostali na mýtinu. Přímo před nimi, u kmene stromu, leželo zadávené tele s rozpáraným břichem. Tady se noční návštěvník pustil do hostiny, při které ho ale před chvilkou vyrušili.

„Protože si zbytek kořisti nezavěsil na strom, je jasné, že jsme ho vyplašili,“ šeptl Lemaidok. „Kdepak asi je?“

Nezahlédli ho na žádném z těch několika vyšších stromů. Pouze na jednom až nahoře v koruně sedělo supí trio a čekalo na průběh celé operace.

Lemaidok uvažoval, jak by se zachoval na leopardové místě. Přece jen by si asi vybral tu hustou buš hned za říčkou. S touto dedukcí potichu seznámil partnera.

Přebrodili vodu a pomalu postupovali hustou vegetací. Velice často zastavovali a bedlivě se rozhlíželi, protože takový leopard, klidně ležící ve stínu, je svými skvrnami na kožichu perfektně zamaskovaný. Náhle se Lemaidok zarazil a sáhl po dalekohledu. Viděl na kůře stromu stopy po drápech. Šelmu ale nikde nezahlédl. Svůj postup ještě zpomalili.

Náhle se ve vrcholcích stromů rozječely opice, které leopard pravděpodobně vyděsil. Galbraith se soustředil na strom a metodicky očima projížděl ze strany na stranu buš okolo. Opravdu to bylo pro zabijáka skvělé místo. Mohl ze skalního úkrytu sklouznout do křovisek a zmizet či objevit se přímo za nimi, aby je překvapil. Muži přistoupili těsně k sobě a očekávali leopardi útok každým okamžikem.

Přesunuli se k další mýtině, kde stál typický africký strom *Acacia tortilis*, jehož koruna opravdu připomínala deštník. Galbraith jenom ze zvyku pohlédl vzhůru, přestože věděl, že tam leopard být nemůže.

K svému úžasu však zahlédl siluetu šelmy přímo na začátku silné větve, kde ležela ve své typické poloze: přední nohy ležerně spuštěné, ocas na

druhé straně svěšený jako táhlo zvonu s očima upřeně je sledujícím jako kočka myš.

Oba okamžitě ustoupili a pozorovali jeho vzteklé mávání ocasu. Krásná hlava se pohnula.

„Zkusím ho dostat,“ ozval se potichu Galbraith, odjistil a usadil pažbu pevně v rameni. Nebude to jednoduché, pomyslel si, protože leopard byl většinou kryt větvemi. Za cíl mohla sloužit jediné hlava a kousek hřbetu.

Měl dojem, že se jedná o mladé zvíře, které ještě nikdy nevidělo zbraň, a proto nijak nereaguje. Zamířil mu přímo mezi oči, ale šelma se stále ani nepohnula. Ruce se mu trásly. Kolikrát už střílel na tuhleto nebezpečnou kočku jako mladý, profesionální lovec? Dvacetkrát, třicetkrát? Nemohl si vzpomenout. Rád by ho nechal naživu, ale jakmile přišel na chuť hovězímu, nedalo se to omluvit. Potřebuji sílu, pomyslel si - Bože, dej mi sílu.

„Vystřelte,“ šeptal Lemaidok. Viděl, jak ústí hlavně kolísá. Bwana už není tak silný, aby mohl mířit do větví bez opory. Proto okamžitě mířil sám těžkou mannlicherkou.

Po výstřelu se událo mnoho věcí, které Lemaidok viděl jako ve zpomaleném filmu. Galbraith zakolísal a nebyl schopný vyrovnat zpětný úder pušky, takže znovu nenabil. Leopard prskl, napůl skočil a napůl sjel po stromě směrem k nim a v tu chvíli vypálil i Lemaidok. Šelma ale zmizela v bujné vegetaci.

Opice zaječely, vyhlásily poplach a prchaly z nebezpečné oblasti. Poskakovaly ze stromu na strom jako akrobaté. Supové vystarovali a majestátně zakroužili ve vzduchu. Lemaidok zachytil Galbraitha a hned potom své pušky zase nabili. Stáli tu bez pohnutí, snažili se zrakem proniknout buš a poslouchali. V tichu se ale ozýval jenom bzukot hmyzu a šumot říčky.

* * *

Na farmě Patty hned zaslechla dva výstřely a správně odhadla, že manžel netrefil a Lemaidok ho svým výstřelem ochránil. Nechtěla nic riskovat, a tak dosud nevyjela. Připravila si jenom lékárníčku s první pomocí, nabila pušku a vyčkávala. Pokud do deseti minut nic neuslyší, vyrazí za nimi.

Leopard skrytý v buši, která jeho pád zmírnila, zrychleně dýchal. Lemaidok mu totiž prostřelil horní čelist těsně pod levým uchem. Podařilo se mu ale otočit tělo ve vzduchu tak, že dopadl jako kočka na nohy. Cítil bolest, krev v tlamě a dobře neviděl. Ležel tu, vztekle bil ocasem o zem, napínal svaly a připravoval se ke skoku na toho, kdo mu ublížil.

Kam zmizel? ptal se Galbraith sám sebe a dobře věděl, že kočka mrtvá není. Slyšel jenom šumění spadaneho listí a zapraskání větvičky, ale nikde se nic nehýbalo. Tohle tedy začíná být napínavé, protože ten chytrák nás

bude chtít překvapit. A k tomu by potřebovali trochu víc místa okolo. Pokud se pohnou, může okamžitě zaútočit. Nechat ho tady někde zraněného, aby uhynul nebo zaútočil na někoho jiného vůbec nepřipadalo v úvahu.

„Vezmi to vlevo okolo stromů,“ zašeptal Galbraith. „Já půjdu zprava.“ Věděl, že jeho výstřel nenašel svůj cíl kvůli slabosti těch zatracených svalů. Věděl ale také, co mají dělat. „Pomaloucouvej,“ řekl tiše.

Leopard se zatím kousek poodplazil, aby se dostal do hlubokého stínu. Jakmile se lidé pohnuli a jeho oči zahlédly jejich obraz, nenávist v něm explodovala. Ocas zasvištěl, vykašlal krev a vyrazil tenkou záclonou keřů s vytasenými drápy a vyceněnými zuby.

Galbraith zaslechl zašustění asi o setinu vteřiny dříve než z houští po pravici vyletěla skvrnitá chlupatá raketa se žlutýma očima, přímo zavěšenýma na něm.

Okamžitě zamířil, ale chápal, že je trochu pomalejší než byl zvyklý. Po-dařilo se mu vypálit teprve tehdy, když je od sebe dělily stěží čtyři metry. V těžce chvíli se ozval hluboký hlas mannlicherky vedle něho, takže málem ohluhl. Jakmile se tlapy leoparda dotkly země, aby se mohly odrazit ke konečnému rozhodujícímu skoku, šelma se zhroutila téměř u jejich nohou.

Lemaidok stále mířil na leopardi hlavu, ze které crčela krev a vpíjela se do země, dokud se oba neujistili, že šelma je stoprocentně mrtvá. Galbraith ho zhruba přeměřil: od hlavy k ocasu dva metry deset. Prohlédl si roztrženou hlavu kočky a chápal, že jedině mannlicherka za sebou dokáže nechat takovouhle spoušť.

„Zatraceně dobrá rána, Lemaidoku,“ zahuhlal celý nesvůj. Rozhodně to nebylo poprvé, kdy nosič zbraní zachránil život lovce.

„Ten byl mrtvý už předtím, než jsem vystřelil, bwana,“ lhal Lemaidok a nebylo to poprvé, co nosič zbraní něco takového vyřkl.

Ze zamyšlení je probral hukot motoru. Patty už přejela můstek přes říčku a hnala se po hrbolaté půdě k nim.

„Bylo mi jasné, že po druhé sérii výstřelů ho máte,“ komentovala celou situaci.

„Ne, memsahib, bwana ho dostal tím prvním výstřelem.“

„Dobře - první nebo druhý, to je mi jedno. Mám z vás radost. A teď, miláčku,“ vykřikovala povzbudivě, „potřebuješ pořádnou snídani.“ Nejraději by mu ale pořádně vynadala, protože okamžitě odhadla, že stopař zachránil manželovi život.

Společně s Lemaidokem zdvihli tělo mrtvého leoparda a hodili dozadu na vůz, zatímco Galbraith zanechal úmyslu jim pomoci. Cítil, že mu už žádná síla nezbyla...

Také tušil, že se pravděpodobně jednalo o jeho poslední lov. Nakonec ho Patty usadila na sedačku vedle sebe a všichni vyrazili zpátky k domovu.

Galbraith začal vyprávět, co se stalo, a Lemaidok doplňoval veškeré chybějící květnaté detaily. Patty bylo jasné, že smrt se okolo manžela přehnala opravdu jenom o kousek. Díky Bohu, že Rory se tu zase objeví. Bude jeho podporu potřebovat, hlavně pro to, aby Galbraitha donutil k odpočinku. Musí jít oficiálně do penze a k tomu se vystrojí obrovská hostina.

* * *

Rory Cawston přiletěl okolo poledne a zakroužil nad domem, aby ohlásil svůj přílet. Patty skočila do auta, aby pro něho sjela k přistávacímu pruhu. Byla pyšná na to, že muži v její rodině jsou piloti. Dokonce co Bill zemřel, si Sophie dělala pilotní kurs.

Čekala, až Rory vypne motor a vyleze z kabiny. S radostí v srdci se na něho dívala: vyšší než otec, s bronzově opálenou pletí a krásným obličejem. Měl na sobě obvyklý oblek: šortky, košili a sandály.

„Jak se máš, mami?“ a políbil ji na tvář. „Slyšel jsem, že táta vyrazil za leopardem.“

„Dostal ho těsně před tvým příletem.“

„To je škoda, mohli jsme ho chytit do pasti.“

„Ale jak dlouho bychom na to museli čekat? Kolik dalších telat bychom ztratili? Ale máš pravdu, příště to tak uděláme.“

Šlo o typický konflikt zájmů mezi farmařením a ochranou divokých zvířat. A to také vyznačovalo rozdílný pohled mezi sourozenci.

„Tvůj otec to zase přehnal,“ žalovala. „Na začátku vyrazil plný elánu, na konci se chvěl jako list.“

„A kde je?“

„Lehl si a odpočívá,“ odpověděla vážně. „Musíme si o něm promluvit, chlapče. Mohli bychom se ještě před obědem projet po farmě?“

„Zajedeme do rezervace. Zdá se mi, že je tam žiraf ještě víc, než jsme si mysleli. Asi je budeme muset přimět ke změně teritoria.“

„Napřed ale musíme donutit tvého otce, aby odešel do penze,“ Patty suše konstatovala fakta a jela směrem k místu pro kemp.

„Opravdu nesnesu ani pomyšlení na to, že bychom ho takhle vystrnadili - vždyť mu bude v červenci teprve šedesát. Měli bychom to řádně vyhlásit a udělat z toho velké oslavy, aby jeho farmaření skončilo s velkou slávou.“

„Kolik času mu dávají doktoři, mami?“

„Šest měsíců,“ a kousla se do rtu. „Tak moc bych si přála, aby mohl dožít naprosto normálně.“

Přijeli na místo, kde Lucas s pomocníkem opravovali dřevěný bar pod stromem.

„Co tu děláte?“ chtěla vědět.

„Upravujeme místo pro hosty,“ odpověděl Lucas, jako kdyby nechápal smysl dotazu.

„Měli jste přece spravit dveře u lednice, než pošleme nákladák do města,“ a myslela na to, co všechno se jí může zkazit z toho, co si vypěstovat nemohou.

„Uděláme to později.“

„Ne! Půjďte to udělat teď,“ zaječela vztekla Patty, zařadila se zadmnčným rychlost a vyrazila. Ani ona ani Rory nezahledli posměšný výraz v Lucasově obličejí.

Jeho pomocník, který měl v ruce právě kladivo, poznámku okomentoval. Lucas se otočil a tvrdě ho udeřil do tváře. Jeho brutalita patřila spíš k arabskému světu než africkému. Černoch se chtěl bránit kladivem, ale Lucas mu včas zachytil zápěstí a zkroutil ruku.

„Nikdo mě nebude ohrožovat,“ zasyčel Lucas a vytáhl nůž. „Večer zaplatíš sto šilinků, nebo tvůj domek zmizí v plamenech. A nezapomeň na děti. Co říkáš?“

Pomocník nepromluvil - jenom tam stál, třásl se a hřbetem ruky si otíral krev ze rtů.

„Ano, pane?“ napovídal mu Lucas. Potom se pohnul a přiložil mu špičku nože ke krku: „Ano, pane?“

„Ano, bwana,“ zasípěl pomocník.

„Nezapomeň - dnes večer,“ výhružně se na něho Lucas podíval a zastrčil nůž do pochvy. Krabička zápalek byla v zemi vyschlých doškových střechech velkou hrozbou.

* * *

„Ten Lucas si říká o malér,“ vrtěla hlavou Patty. „Lemaidok dnes své kvality prokázal, a tak bychom ho měli vytrénovat na místo předáka.“

„S tím souhlasím. Lucas musí odejít.“

V rezervaci měl Rory krátký rozhovor s hlídači. Žirafy se na tomto kusu půdy za poslední dva roky rozmnožily rychleji, než by vůbec koho napadlo. A už začalo být zřejmé, že ničí i křoviska, kterými se živí černý nosorožec na rozdíl od svého bílého bratra, který se pase na trávě jako obyčejná kráva.

„Nemohli bychom se některých žiraf zbavit tím, že je pošleme do Mara Parku?“ uvažovala Patty.

„Potřebujeme speciální nákladní vůz a navíc samci budou stejně výš než elektrické či telefonní dráty.“ Odstřel nepřicházel v úvahu. Wildlife Service by to pravděpodobně povolil, protože udržování stavu zvěře zapadalo do jejich principu - ovšem Ohrožená země by svou podporu určitě stáhla.

Stáli tam a dívali se na typickou africkou krajinu s nízkými kopci označenými skvrnami trnitých keřů a pokroucených kmenů divokých oliv. Tohle je dědictví, které dostane do rukou Rory a Sophie, uvažovala Patty - tohle je ta stará a divoká Keňa, kterou Masajové znali ještě předtím, než se tu objevili první usedlíci. Tenkrát tu žilo obrovské množství divoké zvěře a prostoru bylo dost i pro nomády a jejich dobytek. Takhle to vlastně zachovali oni.

Co z toho ale bude mít příští generace, se dá těžko odhadnout. Celá země se pod tlakem rostoucí populační exploze rozkouskovává na malá políčka.

„Oslavy narozenin musíme udělat opravdu nezapomenutelné,“ promluvila zase Patty. „Také se musíme rozhodnout, kterou cestou Tulima půjde. A on u toho chce být samozřejmě také.“

„Myslíš tím, jestli to bude po mém, nebo jak si to představuje Sophie? Je to docela hezký sen, všechno oplotit a udělat z toho soukromou rezervaci - dokonce si myslím, že na to finanční prostředky seženeme. Ale riskujeme ztrátu půdy. Však znáš mé argumenty, mami.“

„Sophie věří v to, že vládní pohled na ochranu divoké zvěře se mění. Vždyť i někteří naši vzdálení sousedé už soukromé rezervace vybudovali. A ti, co je podporují, vlastně chrání nosorožce v hodnotě dvou miliónů dolarů. A jako pojistka k investici to není tak špatné,“ tvrdila Patty.

„Z hlediska bezpečnosti je ale nosorožec doslova zlý sen. Zatím jsme měli štěstí, že na nás pytláci neudělali žádný velký nájezd,“ začal se už zase rozčilovat Rory. „Jakmile se rozjede turismus ve velkém, bude zapotřebí vybudovat velké kempy. A zvířata jsou tu až moc divoká na to, aby čekala, až si je kdekdo vyfotografuje jako v Mara Parku. Zatím nás drží nad vodou jenom to, že Ted Allen se nám stará o čtyři tisíce kusů dobytka. Bill to chápal - proč s tím ale nemůže souhlasit Sophie,“ povzdechl si Rory.

„Je to idealistka, chlapče. Na tom ale není nic špatného. Ještě jsem si vzpomněla, že při tom zatmění se tu chce objevit i sám ředitel Ohrožené země. Můžeš ho ubytovat u vás v domě?“

„Šlo by to,“ zabručel. „Proč si ho ale k sobě nemůže vzít Sophie? Vždyť je to její šéf.“

„Rory, tvá sestra je pořád ještě rozrušená jistými událostmi.“

„Vždyť jsou to už dva roky...”

„Nemůžeme nic uspěchat. Pomůžeš tedy?”

„No dobře, vezmeme ho pod ochranná křídla.”

Úroveň života v Nairobi vylepšovalo i několik exkluzivních klubů. A k Sallyinu překvapení ji Paul Gitonga do jednoho z nich, jménem Nairobi Club, pozval. Bylo to dost neobvyklé, protože mnoho místních politiků se většinou takovýmto situacím snažilo vyhnout. Pravděpodobně z toho důvodu, že byli korumpovaní už natolik, že nechtěli svou pozici ohrozit zbytečným drážděním veřejnosti.

Také ji překvapilo, že okamžitě souhlasil s Tomovou přítomností, a tak jí potvrdil názor Cawstonů, že se jedná pravděpodobně o přímého a decentního muže.

Sally doufala, že se s ním bude moci domluvit, protože poslední snímky ze satelitu jí už začaly dělat starosti. Objevili totiž celou bandu na malé dodávce ve vzdálené rezervaci Losai, která vlastně pro to malé stádo slonů, které tam přežívalo, byla vytvořená.

Na fotografii se dalo i zhlédnout, jak s sebou mají cosi zabaleného v hadrech a silně to svým tvarem připomínalo kly.

Diskutovala o tom s plukovníkem na ambasádě ještě před obědem - nemohla se rozhodnout, zda mohou riskovat a ukázat zdejšímu ministrovi snímky.

„Podívej se na mapu,“ přesvědčoval ji Tom. „Domníváme se, že zabili toho manažera v Lake Lodge. Včera se už objevili o sto kilometrů dál na jih. Mají transport, sbírají slonovinu a pomalu se dostávají k turistickým trasám. Dříve nebo později nějakého Američana zabijí a potom bude Phil muset vysvětlovat ministerstvu zahraničí, proč na hrozbu nijak nereagoval. A Keňané o tom gangu už určitě musí vědět.“

„Dobře, vezmi tedy fotografie s sebou. Gitonga přece musí mít zájem na tom, aby ty pytláky někdo chytil. Měli bychom být na stejné vlnové délce.“

* * *

Nairobi Club se nacházel asi dva a půl kilometru od městského centra a vypadal majestátně. Postavený z těžkých, hnědošedých kamenných bloků, typicky grandiózní, v neoklasicistickém slohu, který Britové ve svých koloniích tak upřednostňovali. Architektonicky by se spíš hodil do Skotska než do tropické Afriky.

Zjistili, že Gitonga se ještě neukázal, ale personál už o nich věděl. Číšník jim přinesl pití do hlavního předsálí, vybaveného starožitným nábytkem a kůží potaženými křesly. Přilehlý bar byl obklopen podnikateli v oblecích.

„Mám dojem, že sem budu docházet,“ zašklebila se Sally.

„Děláš si legraci? Co by taková krásná dívka jako ty tady hledala?“

„Kde jinde se mohu sejít s nějakým důležitým domorodcem, s výjimkou klubů?“

Mimo různé oslavy se kluby stávaly jediným diplomatickým oknem, kterým se mohli dívat do života zdejší lepší společnosti. Tady se totiž mohl míchat golf či tenis s občasným sociálním sblížením. Proto téměř každý večer se všichni velcí politikové rojili okolo baru v Karen Country Club, zatímco podnikatelé dávali přednost Nairobi Clubu.

Keen pokýval hlavou. V duchu uvažoval, jestli by Sally byla schopná se provdat za černocha, ale nechtěl se do tak delikátního rozhovoru zaplést. Raději se rozhlédl okolo sebe. „Zdá se mi, že domorodci jsou posedlí kluby zrovna tak jako Britové.“

„Stará láska nerezaví!“ usmála se Sally. V té chvíli vstoupil Paul Gitonga a hned je šel pozdravit.

Ministr měl středně velkou postavu a nesl se v perfektně ušitém modrém obleku. Pohyboval se vzpřímeně jako voják a v hustých kudrnách nebyl ani záblesk šedi. Jsou to šťastlivci, protože snad nikdy neplešatí, pomyslel si Keen. Uvědomoval si totiž svůj vlastní problém - odhalil nedávno v zrcadle svou počínající pleš.

„Musíte mi prominout,“ začal Gitonga a potřásl si rukou napřed se Sally. „Zasedání komisí jsou zdoluhavá v každé zemi, protože nikdo neví, kdy má přestat mluvit. A my v Africe jsme v mluvení světová jednička.“ Mávl na číšníka a objednal si pivo. Sally si přitom uvědomila jeho perfektní oxfordský přízvuk.

Trochu si povídali a Gitonga zjišťoval, jak dlouho už je plukovník v zemi a vtipkoval se Sally o tom, že by se měla naučit hrát golf.

V té chvíli se ale objevil vrchní číšník v naškrobené bílé uniformě, s fezem na hlavě a osobně je vedl do jídelny, ke stolu blízko okna. Objednali si a konečně došli k jádru setkání.

„Jedná se o tlupu pytláků,“ začala Sally a otáčela v prstech sklenkou na víno. „Možná vám o tom nikdo neřekl,“ a vysvětlila celý průběh útoků na misii v Buna, na Lake Lodge a teď na rezervaci Losai. „Dostali dokonce i toho slavného starého slona u jezera.“

„Jsou velice dobře vyzbrojení a pocházejí ze Somálska,“ dodal Keen.

„Tisíce uprchlíků k nám tam odtud přicházejí,“ poznamenal suše Gitonga. „Samozřejmě se mezi nimi ukrývají i bandité. A co je na těchto tak významného? A jak víte, že je to pořád tatáž skupina?“

„Někdo je totiž řídí,“ trval na svém Keen. „Mají s sebou armádní vysílačku.“

„Naprosto důvěrně vám řeknu, pane, že máme jejich snímky,“ rozehrála Sally liru naplno.

„Cože máte?“ podivil se Gitonga a okamžitě ucítil nebezpečí. Tohle přece nemůže nikomu jinému ukázat. „Mohl bych se na ně podívat?“

Sally sáhla do své velkokapacitní kabelky a vytáhla obálku se včerejšími fotografiemi.

Gitonga studoval neobvyklý úhel napřed trochu zmateně, než pochopil, že se jedná o perfektní záběry z ptáčích perspektivy.

„To je pořízeno kousek od Laisamis, včera ráno, čtvrtek 20. února,“ upřesňoval Keen. „Přesný čas je v pravém rohu.“

„Šeptandou se to také doneslo už k lidem z vašeho Wildlife Service,“ dodala Sally a vynechala menší detail, že se o to postarala ona sama. „Policie, jak se zdá, nedělá vůbec nic.“

„Kdo to vlastně fotografoval?“ zeptal se náhle Gitonga přísně.

„Je to část pokrytí hranice pro OSN, pane.“ Keen nechal na ministrovi, ať se rozhodne mu věřit nebo ne.

„Je to dost daleko od hranic,“ komentoval vysvětlení Gitonga a uvažoval. Takhle ozbrojená banda musí mít někde přátele, pravděpodobně mezi politiky, a tím získala ochranu. Mít u sebe jasné důkazy by mohlo být nebezpečné. Zcela jistě by to mohlo sloužit jako záminka k vydírání či dokonce k vraždě. Na druhé straně ho ale šokovalo a vztekalo pomýšlení, že takovýhle nájezd už několik dní postupuje, a on od svých úředníků žádnou zprávu nemá. „S tímhle musíte za šéfem policie,“ rozvážil. „Ti totiž kontrolují protipytlačké týmy.“

„Vzhledem k porušování lidských práv policií s ní nemáme zrovna nejlepší vztahy,“ vysvětlovala Sally. „Ty snímky bychom vůbec nepřinesli, pokud bychom vám plně nedůvěřovali.“

„Za to jsem vám vděčný. A rozhodně vás nezklamou.“

„Mám takový dojem, pane,“ ozval se Keen, „že pro to, aby získali větší množství slonoviny, určitě zaútočí na nějaký velký národní park. Právě teď ale míří přesně směrem na Mount Kenya. Stávají se tak hrozbou nejenom divokým zvířatům, ale i turistům,“ a plukovník se nahnul k ministrovi. „Myslíte si, že naše velvyslanectví chce mít nějaké potíže?“

„To bych nikdy neřekl,“ usmál se Gitonga. „Ale přál bych si, aby se váš velvyslanec nepletl do vnitřních záležitostí naší země.“

Nechal jim svou ostrou poznámku vstřebat. Sally Facettiová se mu zamlouvala už od prvního setkání na diplomatické recepci. Líbily se mu atraktivní a inteligentní ženy. Přesto ale oficiální vztahy s americkým zastupitelským úřadem nebyly jednoduché. Navíc Američané donutili Keňu silou, aby obnovila vícepartajní politický systém tím, že jim zastavili veškerou pomoc.

V roce vyhlášení samostatnosti 1963 zanechala Británie Keňu s národním shromážděním a parlamentními rituály, kde mluvčí sněmovny s sebou nosil nejenom paruku, ale i hodnostářské žezlo.

Vše se ale rychle zvrtilo a zřízení se změnilo v jednopartajní stát, jako ve všech ostatních nově zrozených afrických státech. Takováto situace ale rozdurdila Američany, kteří nechápou, že koncepce legální opozice se pro tyto země nehodí a může se naopak stát přímo destruktivní.

Nově vzniklé státy jako Keňa si nemohou něco takového vůbec dovolit. Proto nutně potřebují pouze jednu pevnou a tvrdou vedoucí politickou stranu. V téže chvíli se ale absolutní moc začíná korumpovat.

Gitonga osobně nenáviděl vůdce, kteří tak ničili všechny civilizované hodnoty a opravdu se snažil najít správnou africkou formu demokracie. Nechtěl ale být neloajlní k prezidentovi, a proto se musel postavit proti protestům amerického velvyslanectví. Věřil, že reforma se musí dostavit z nitra vládnoucí strany a ne odněkud zvenku.

Ale i přes velice opatrný přístup k celé problematice si tím udělal mnoho nepřátel, kteří o něm roztrousili pomluvy právě na základě toho, že z kdovíjakých podezřelých důvodů odmítá uplácení.

„Vaše finanční podpora našim národním parkům závisí na chycení toho gangu?“ chtěl vědět.

„Ne, pane,“ po pravdě odpověděla Sally.

Během ministrova odmlčení sledovala jeho tvář. Podobnost s Lucasem v Tulimě byla opravdu velice vzdálená. Nos měl mnohem širší, úsměv přívětivější a opravdu působil velice důvěryhodně.

„Opravdu tu není žádné spojení?“ nevěřícně na ni pohlížel Gitonga.

„Právě teď žádné spojení není, pane,“ snažila se Sally nelhat. „Nemohu vám ale zaručit, jaká bude reakce našeho velvyslance, pokud by zabili i nějakého amerického občana.“

„Tak to chápu i já,“ souhlasil Gitonga. „Ohledně těch pytláků udělám, co je v mých silách. Promluví si s policií i armádou, aniž bych jim prozradil

zdroj svých informací. Rozhodně ale nikomu jinému nemohu vaše snímky ukázat - je to opravdu moc nebezpečné.“

Sally chápala, co mu asi právě teď probíhá hlavou. Nikdo si v této zemi není jist životem, když jde o slonovinu či rohy nosorožců - dokonce ani ministr.

Chtěla mu začít horlivě děkovat, když okolo vše utichlo. Vstoupili dva policisté v uniformách a pečlivě se rozhlíželi po místnosti.

Náhle zahlédli ministra a v tu chvíli připomínali ohaře, kteří narazili na stopu. Chvíli tam ještě stáli a potom pomalu vykročili. Ostatní členové klubu se natočili tak, aby dobře viděli, co se bude dít.

„Jestli mě přišli zatknout,“ utrousil Gitonga koutem úst, „řekněte o tom advokátovi Gichurovi.“

„To přece nemohou udělat,“ zděsila se Sally, ale ihned získala ztracenou sebekontrolu. „Samozřejmě, že to uděláme,“ zašeptala.

Vrchní číšník se potil strachy. Strnule na ně zíral a vypadal, že je hrůzou bez sebe.

Policista téměř s nechuťí odtrhl svůj pohled od ministra a máchl rukou, jako by říkal: Příště to budeš ty!

„Kde je ten, kterého chceme?“ zasyčel na vrchního číšníka vztekale, zatímco druhý přiskočil, chytil ho za loket a cosi mu šeptal do ucha. Pokud jejich kořist byla v klubu, tak vrchní číšník to musí vědět. Však už také chvějící se rukou ukazoval ke stolu blízko dalšího okna.

Bože můj, pomyslel si Keen, co se tady děje, je neuvěřitelné. Ti policisté jdou najisto, ministr určitě také něco ví a my tu sedíme bez jakýchkoliv informací. Nevsadil bych ani deset centů na to, že takovýhle policejní bastard je schopný zatknout nás všechny tři.

„Co se to vlastně děje?“ šeptala už zase trochu vystrašená Sally.

„Je lepší být zticha“ připomenul Gitonga.

Vrchní číšník přešel s policisty ke dveřím a sám se prodíral mezi stoly k jakémusi černému podnikateli v modrém pruhovaném obleku. Potichu mu cosi sdělil, ale ani v tak hrobovém tichu nikdo nic nezaslechl.

Po delší chvíli se podnikatel otočil na policisty a v očích se mu zračila hrůza. Nechal se k nim odvést jako dítě. Tvář už neměl černou, ale téměř zešedlou, bez krve. Několikrát narazil do stolů, jako by mu nohy nesloužily.

„Ty jsi Moses Obure?“ otázal se policista úmyslně silným hlasem a ruku měl položenou na pouzdru s pistolí. Bylo vidět, že by ho tou pistolí nejra-

ději udeřil, ale musel si nechat chuť zajít, dokud je tu před tolika svědky. Přece jenom takováhle akce v soukromém klubu mezi tolika důležitými lidmi by ho mohla stát jeho postavení.

„Máte zatykač?“ vzmohl se Obure na zdvořilý dotaz.

Odpověď přišla okamžitě. Ten druhý ho chytil za loket, stočil ho proti dveřím a jakmile vyšli ven, okamžitě mu zacvakl pouta na zápěstí. Druhý policista ještě jednou přejel místnost pohledem a jasně věděl, že jednoho dne seberou i slavného ministra Gitongu. Superintendent Langat jasně naznačil, že jednoho dne je taková radost potká. Mezi tím ale přece jen musejí být opatrní.

„Co udělal?“ vydechla Sally..

„Jak to mám vědět?“ zamračil se Gitonga. „Vím jenom, že je to ředitel banky.“

„A vy musíte sedět a můžete jen sledovat, co se děje?“ vzmáhal se v ní vztek. „A potom se díváte reakci našeho velvyslance?“

„Viděla jste někdy, jak zatýká policie v Los Angeles? Já ano,“ zasyčel Gitonga. „Řeknu vám jedno, slečno Facettiová: je mi líto toho člověka, protože kdo by chtěl vůbec vstoupit do našich věznic? Ale je jedním z těch zazobanců, kteří naši zem nechávají krváct. Proslavil se obrovskými úplatky, které dává, a kontrakty, které získává. Rozhodně je u něho větší šance, že je vinný, než neviný.“

„Zdalo se mi, že ti policisté ho už předem odsoudili.“

„Zazobanci se stali naším národním problémem,“ a Gitonga se na ni divně, téměř až vztekle, podíval. „Stali se přes noc milionáři jenom proto, že ukradli peníze pracujícím masám. Někteří lidé by chtěli, abych dělal totéž, ale já na to nejsem.“

Konečně se objevil číšník a nesl první chod. Gitonga vyčkával než odešel, a teprve potom pokračoval v hovoru.

„Takže jste se setkali s mým bratrem? Jaké má na té farmě šance?“

„Lucas tam určitě žádnou možnost rozletu nemá, protože je to rodinná farma a Cawstonovi opravdu rodina jsou,“ vysvětlovala Sally. „Navíc mám ale dojem, že přece jenom ti bývalí kolonialisté toho drží v rukou stále ještě příliš mnoho.“

„Vždyť to jsou občané Keni,“ upozorňoval Gitonga. „Naše země má přece místo pro své občany. To nám kladl na srdce náš zakladatel, který byl dokonce Britý vězněm.“

Sally se na chvíli zarazila, než si uvědomila, že myslí prvního prezidenta, jímž byl Jomo Kenyatta, podle kterého získala celá země své jméno.

„To vašemu bratrovi ale nijak nepomůže,“ snažila se trvat na svém Sally.
„Souhlasím. Svou budoucnost bude muset hledat někde jinde. Asi víte, že máme rozdílné názory. Dokonce k němu mám mít i jakousi povinnost, protože je to můj starší bratr. Mám ho zaměstnat v našem Wildlife Service?“

„Pokud je kvalifikovaný?“ a Sally padla rovnou do pastí.

„Ne,“ prohlásil rozhodně. „Tohle nikdy neudělám. Náš systém vybírání spolupracovníků z příbuzných musí skončit. Manažeři totiž dávají práci svým bratrancům místo toho, aby zaměstnali kvalifikované lidi. A potom se to vymyká z rukou,“ a potřásl hlavou. „Žije tu až mnoho bratranců a sestřenic! Já sám musím podporovat sestru a jejího manžela. Dětem platím školné, uniformy i jízdné na autobus! A není tomu nikde konec. A plat ministra není vůbec nijak veliký. Jak to potom mám zvládnout?“

„Máte přece nárok se spojit s podnikateli,“ nadhodil Keen.

„Také mohu akceptovat úplatky, mohla byste říci. V malé míře by to mohl každý pochopit - možná by se to dalo i omluvit. Kde ale chcete vést hranici únosnosti?“

„To je mi líto,“ ozvala se Sally v rozpacích.

„Nic se neděje,“ usmál se Gitonga. „Zkoušel jsem vás nachytat, jenom abyste porozuměli tomu, jak velice moc potřebujeme vaši pomoc. Vy chcete, abychom chránili naše slony a nosorožce. My chceme, abyste pomohli našim hlídačům v rezervacích, kteří by se mohli starat o své ženy a vzdělávat děti. Aby z nich byli muži, které nebude uvádět do pokušení možnost obchodu s pytláky.“

Sally se konečně usmála: „Na tohle jsem čekala, pane. Máte už navržený nějaký projekt?“

„Úplně náhodou ho mám tady v kufříku.“

„Potom bych si ho ráda vzala s sebou,“ zajásala Sally. „A děkuji vám moc, pane. Jenom doufám, že tu bandu dostanete.“

„V to doufám i já,“ vydechl upřímně Gitonga. „Ale pamatujte si, že já sám nevelím ani našim vojákům ani protipytláckým týmům.“

Konečně se jim podařilo horu pokořit. Utábořili se u potůčku v trávě, mezi trnitými keři na plošině stolové hory Lolokwi. Z jejího okraje je odměnilo panorama bězově zabarvené severní polopouště, zatímco supové ležérně plachtili ve vzduchu kdesi pod nimi.

Kimaru ale moc nadšený nebyl, protože ho přece jenom v mysli tísnilo starobylé vyprávění jeho kmene o popravčí skále, odkud byli svrháváni do hlubin nepřátelé náčelníka kmene. Nechtěl však před Donem ukázat strach.

Cestou nahoru jim ale batohy těžkly při každém kroku. Za sucha pastýři vyháněli stáda k potůčku až co nejvýše, a proto i stezka byla úděsně hrbolatá. Malé přízemní trnité keřičky s hrdým názvem „počkej chvílku“ se také činily seč mohly. A navíc jim bolestivě poškrábaly kotníky. Mouchy nechutně dotíraly na jejich zpoceně tváře.

Kimaru se pečlivě rozhlížel, zda neuvidí nějakou čerstvou památku po přítomnosti slona či buvola, ale na nic jiného, než na vyplašenou antilopku, nenarazili. Okolo nich poletovalo mnoho překrásně vybarvených ptáků, a tak se Don často zastavoval, aby mohl nalistovat v atlasu jejich přesné označení.

„Konečně jsme tady!“ Don tomu sám ani nemohl uvěřit. Nejednalo se o žádný Mount Everest, ale po tolika týdnech sledování tohoto typického symbolu v dáli mu to opravdu jako horská expedice připadalo: vylezl na Lolokwi.

„Nejsou tu náhodou hadi?“ vyzvídal Kimaru celý nesvůj. Znal ty ošklivě vypadající zmije i kobry, které byly schopné vyplivnout svůj jed na docela velkou vzdálenost.

„Hadi ti přece nic neudělají, pokud je nevyděšíš - to bys měl vědět! A navíc tu nebudou, protože dnes je náš šťastný den.“

Opravdu se jim vše povedlo jak zamýšleli, s výjimkou toho, že teprve až v autobuse Don zjistil, že nemá pas. Horečně přehraboval nabalený batoh, zatímco okolo nich se tlačili další pasažéři s různými krabicemi či kdákajícími slepicemi. „Mám tu řidičský průkaz, takže pas jsem musel zapomenout s tím dopisem od mámy ještě ve stanu. Myslíš, že se to neztratí?“

„Pokud Sam ty věci předá, správce Maina je schová,“ uklidňoval ho Kimaru a přemýšlel. Pokud nemá pas s sebou, tak při jakékoliv kontrole budou policisté přímo nadšeni, že mohou způsobit Američanovi nějaký problém. Tím by nemuseli na tu vysokou horu šplhat. Nakonec tuto lákavou

myšlenku zahnal a místo toho mu potvrdil: „Myslím si, že řidičský průkaz ti bude stačit.“

U prvního policejního zátarasu autobus zastavil. Policista v khaki šortkách a košili pohledem překontroloval osazenstvo autobusu a neprojevil o Dona žádný zájem. U druhé kontroly už prohlídka trvala déle, ale žádné problémy také nenastaly. O pár kilometrů dál jim řidič zastavil v co nejblíže vzdálenosti k té svůdné hoře.

To všechno se událo včera. Dnes, v neděli ráno, se umyli v potůčku tekoucím po vrcholu a na malém ohýnku si uvařili vodu na čaj. K tomu pojídal i tak výbornou kukuřičnou kaši, až si Kimaru olizoval prsty.

„To je nádhera, tady bych klidně zůstal,“ pochvaloval si Don.

„Musíme už ale vyrazit, máme před sebou dalekou cestu,“ odporoval Kimaru. „A navíc ani nevíme, jak dlouho budeme čekat na hlavní silnici.“

Ve volné přírodě se mu opravdu nelíbilo. Pocházel z kmene Meru, rodilých zemědělců, divočiny se děsil a přímo ji nenáviděl. Masajové třeba prokazovali své mužství tím, že kopím zabíjeli lva. On ale neměl zájem o žádné takové zvíře, pokud se nechtělo nechat dobrovolně opékat. A navíc ho ještě znervózňovaly pověsti o téhle hoře.

Ještě se nemohl vzpamatovat z noci, kdy spali pod širákem jenom na karimatce. Neustále se obával toho, že mu zákeřný lev v noci ukousne tvář zrovna v té chvíli, kdy bude spát. Jakmile se rozednilo, strach z něho trochu opadl, ale přesto by už zase rád stál u silnice, blízko normální civilizace.

„Máš pravdu,“ pokýval hlavou Don. „Vyrazíme, ale ještě si tady udělám posledních pár snímků.“

Zavěsil si fotoaparát na krk a zamířil k nejbližšímu balvanu, ze kterého bude mít perfektní výhled. Vyškrábal se nahoru a než si mohl vybrat tu nejlepší pozici k fotografování, cosi udeřilo do kamene těsně vedle nohy. Vůbec nechápal, co se děje. Ucítil bolest a dokonce zahlédl i na lýtku krev. Sehnul se a v tu chvíli mu cosi zabzučelo těsně nad hlavou. Okamžitě sklouzl z balvanu a hnál se tam, kde na něho Kimaru čekal.

„Nějaký šílenec na mě střílí,“ vykřikoval a lapal po dechu.

„Slyšel jsem to,“ povzdechl Kimaru s trpitelským výrazem ve tváři, protože pochopil, že se jeho obavy vyplnily. „Viděl jsi někoho?“

„Vůbec ne, ale možná jsem ho vyfotografoval, když jsem leknutím zmáčkl spoušť,“ a sehnul se, aby si překontroloval krvácející lýtko. Dokonce v něm našel i zaseklý kousek odštípnutého kamene.

Kimaru to škrábnutí prohlédl a potom vytáhl z batohu náplast. „To jsi měl tedy štěstí. Ale kdo tu může tak klidně střílet na lidi?“

„Možná jde sem nahoru,“ zamyslel se Don. „Poslouchej, Kimaru, pokud sem opravdu leze nějaký šílenec, tak se musíme podívat kde je, abychom včas zmizeli jiným směrem.“

„Přesně tak,“ přikývl Kimaru a přemýšlel ze všech sil. Pokud je nějaký bandita sledoval, jsou už prakticky mrtví. Jestli se jednalo o obyčejného pytláka, který vypálil jenom proto, že se mu Don na skále zdál podezřelý, tak by se mohli někde ukrýt. On ale navíc nesl jako hostitel zodpovědnost, a tak se musí teď nějak rozhodnout.

„Stáhneme se k jeskyni a dalekohledem se budeme snažit vypátrat, o koho se jedná.“

Včera, když propátrávali celou náhorní plošinu, téměř zakopli o jakousi prohlubeň, kterou zakrýval skalní převis. Dokonce tam našli i obrázky různých zvířat, z nichž nejjasnější byly obrysy buvolů a tenoučké stíny lovců ozbrojených lukem či kopím.

Vzdálenost od potůčku byla pouhých sto metrů, ale Kimaru trval na svém, aby skryti v křovinách vše obešli táhlým obloukem.

„Batohy tu budou v bezpečí,“ poznamenal Don, když uložil vše za křoví, které zakrývalo jeskyni. „Jdu s tebou. Dva páry očí toho vidí víc než jeden.“

„Ale tvá bílá tvář bude zářit daleko do kraje. Zůstaň tady, kamaráde - bude to rozhodně bezpečnější.“ Kimaru v sobě necítil žádný velký příliv odvahy, ale chápal tu obrovskou hodnotu svého činu, pokud se bude jednat o záchranu Donova života.

Trvalo mu dlouho, než se dostal na okraj skály a než našel příhodný keř, kde by se mohl během svého pozorování skrýt. Nic podezřelého na stezce nenašel, a tak začal dalekohledem propátrávat úpatí hory. Litoval jenom toho, že nedokáže odhadnout, jakou vzdálenost taková kulka uletí. Snad jenom pár stovek metrů, či několik kilometrů?

Náhle zahlédl jakýsi pohyb. Půl tuctu mužů tam dole v dálce stálo v buši. Odhadoval tu vzdálenost na dobrý kilometr, protože i v dalekohledu vypadali malí. Rozeznal u nich ale dost zajímavostí: vojenské kalhoty, samopaly a další podivné netradiční vybavení. Všiml si ale, jak vztekle gestikulují. Náhle se mu sevřel žaludek. Pochopil, že jeden z nich neustále ukazuje nahoru, zatímco další by je chtěl dostat k silnici.

Kimaru zadržel dech a začal se modlit k jedinému bohu, sídlícímu v oblacích okolo báje Mount Kenya. Veliký Ngai by měl těm hrdlořezům vnuknout, aby se takhle zbytečně nezdržovali.

Jejich dohady nebraly konce! Kimaru očima podrobně pročesával okolí a všiml si drobného obláčku kouře. Museli tu přenocovat. A náhle vypátral něco dalšího, takže modlitbou uklidněný žaludek se mu opět sevřel. Dva z těch mužů měli na zbraních dalekohled. A to vysvětlovalo, jak mohli střílet z takové vzdálenosti. Určitě to byli bandité v plné akci.

Náhle hádka skončila. Jeden z nich zdvihl podivně hranatou krabici a dal si ji na záda. Všichni ostatní se otočili a vyrazili za ním směrem k silnici. Jako rozený fatalista nemohl Kimaru uvěřit, že je potkalo takovéhle štěstí. Když mu konečně zmizeli z očí, tak se po břicho odplazil zpět, aby sdělil veškeré novinky.

Don nestačil informace ani strávit. Napřed měl dojem, že si ho někdo spletl se zvířetem, ale po těchto zprávách pochopil, že měl opravdu veliké štěstí - obzvláště, když se tam motal někdo s dalekohledem.

„Myslíš si, že vyrazili rovnou k hlavní silnici? A co, kdybychom to zkusili na druhé straně,“ ptal se, protože hora vlastně stála mezi hlavní trasou na sever do Marsabit, kdežto vedlejší cesta vedla k malé osadě Wamba, kde byla italská misie s nemocnicí. „Nebo tu zůstaneme ještě jednu noc?“

„Pokud budeme muset,“ povzdechl Kimaru, který zjistil, že divoká zvěř je mu asi přece jenom milejší než nějaký bandita se samopalem. „Raději si terén pod horou ještě jednou prohlédneme.“ Kimaru vzal Dona na místo, odkud předtím vše pozoroval.

Téměř půl hodiny neviděli vůbec nic s výjimkou několika poskakujících antilop. Teprve potom zahlédli šest malých mravenečků, kteří postupovali kdesi v dálce.

„Jdou směrem na Isiolo,“ vydechl Don, „paralelně s hlavní silnicí, a ne po ní. Člověče, ti ale umějí šlapat.“

„Právě kvůli nim na tu silnici vůbec nechci. Vyrazíme raději na Wambu.“

Přešli k jeskyni, udělali si opět oheň a uvařili čaj. Slunce se už vyšplhalo vysoko, přestože ještě nebylo ani deset. Museli ale vyrazit na cestu, i když to bylo v nejžhavější části dne.

Sestupovali pomalu dolů a křížovali různé stezky vyšlapané divokou zvěří či dobyt看, které je ale na jejich postupu mátlly. Tak se stalo, že až teprve po poledni narazili na hlavní silnici, ke které se tedy omylem dostali.

Hodinu či dvě po ní pochodovali v tom nesnesitelném vedru a měli dojem, že tu snad nikdo ani nepojede.

Nakonec se za nimi daleko na obzoru objevil obláček prachu. Poskakoval a tančil v tetelícím se vzduchu a zdálo se, že postupuje směrem k nim. Nakonec se z oblaku vyklubaly obrysy terénního vozu.

Kimaru okamžitě natáhl ruku, s dlaní směřující k zemi, a zběsile mával nahoru a dolů. Tím dával najevo, že chce svězt a je ochotný za tento úkon i zaplatit. Kdyby měl dlaň otočenou k nebi, tak by to znamenalo, že chce jet zadarmo, ale o to se dnes pokoušet nechtěl.

Landrover zpomalil, ale zastavil až o padesát metrů dál. Popadli batohy a hnali se za ním. Kimaru nevěřil vlastním očím, když zahlédl nápis na dveřích: „Catholic Mission, PO Box 148, Meru.“

Asi čtyřicetiletý muž s bradkou se vyklonil od volantu.

„Kam se vy dva ženete?“ zeptal se svahilsky.

„Do mé vesnice v Meru,“ odpověděl Kimaru. „Můj přítel dělá pro Peace Corps. Pracovali jsme společně na vodním projektu.“ Kimaru věřil, že je dobré prohodit pár konkrétních jmen, aby to pomohlo.

„To je dobře. Nastupte si,“ a tak se oba vecpali na sedadlo vedle něho. „Jsem Carlo, bratr Carlo,“ a potřásl si s nimi rukou. „Vezmu vás s sebou do Meru, ale musím se ještě stavit v Isiole.“

„To je úžasné,“ komentoval tak nádhernou informaci Don.

Několik minut si vyprávěli v míchanici svahilštiny a lámané angličtiny. Bratr Carlo jim také vyprávěl o své poslední návštěvě v Marsabitu, kde pomáhal s distribucí léků pro uprchlíky. „Jsem totiž také doktor, a tam to vypadá opravdu dost zle.“

Náhle se všichni odmlčeli, když bratr Carlo dupl na brzdy. V tu chvíli je zakryl jejich vlastní prašný mrak, takže nic neviděli a navíc se dusili. Beze slova si Carlo vzal Donův dalekohled. Motor nechal běžet, otevřel dveře a postavil se na cestu, aby zkontroloval, co se děje vpředu.

Větrík už zatím zvířený prach odnesl. Carlo uviděl daleko vpředu autobus, stojící šikmo na cestě. Okolo pobíhalo mnoho domorodců, ale důvod toho hemžení nemohl odhadnout. Někteří z nich si jich už všimli a utíkali směrem k nim.

„Cesta je zablokováná,“ informoval je Carlo a sedl si opět za volant. „To se mi nelíbí,“ a přejel s dalekohledem celý horizont. Tušil, že *shifta* zastavila autobus, což se tu stávalo běžně. Pokud dojde ke střelbě, tak to bude

brzo. To už se ale k nim blížil první domorodec - byl od nich necelých sto metrů.

Náhle se Don probral ze zamyšlení: „Tam někde před námi bude určitě ozbrojená banda. Viděli jsme je!“

„Měli bychom zmizet,“ prohodil nervózně Kimaru. Nechtěl tu sedět, protože takoví bandité při svém výběru rozhodně dají přednost terénnímu vozu než rozhrkanému autobusu.

„Napřed musíme zjistit, co se vlastně stalo,“ uklidňoval ho Carlo. Za pár vteřin je obklopil tucet mladíků, kteří gestikulovali a ukazovali na autobus. Jeden se dokonce snažil otevřít i dveře, ale Kimaru včas zaklapl zámek. Překřikovali jeden druhého do té doby, než je bratr Carlo uklidnil. Potom se z nich, kousek po kousku, celá historie přepadu vysoukala.

Autobus byl přepaden ze zálohy. Řidič sice šlápl na plyn, ale prostřelili mu pneumatiku. Proto ho *shifta* vytáhla ven a zastřelila. Každý pasažér byl potom okraden o všechny peníze.

„A kde je ta *shifta* teď?“ chtěl vědět Carlo.

„Úplně zmizeli.“

„A kam?“

Všichni se shodli na tom, že asi směrem k Isiole. „Kolik jich bylo?“ ptal se Don.

O tom začali diskutovat. Jeden tvrdil že pět, druhý osm. Zdálo se ale, že tahle otázka je netrápí, protože se tiskli neustále k vozu a vyžadovali okamžitou pomoc.

„Měli bychom rychle zmizet,“ radil Kimaru anglicky. „Těmhle lidem nevěřím.“

Jako by jeho angličtině rozuměli - přitiskli se k vozu ještě těsněji. Náhle Don zaslechl, jak jeden z toho shluku vykřikuje: „Co tady vůbec ty bílé huby dělají?“

Vtom se začal celý landrover kymácet...

Sloní samec s tím dlouhým vyhnutým klem čekal v časném ranním světle na stádo slonic s malými, aby přešli řeku. Náhle ucítil člověka. Otočil se, zamával obrovskými ušima, zdvihl chobot a vztekle zatroubil. V podrostu palem nemohl nikoho zahlédnout, ale věděl, že tam někde jsou. Slonice zrychlila krok a malé slůně se jen tak tak stačilo přidržovat svým chobotem mámina ocasu.

Starý slon se už dávno o samice nezajímal, ale instinkt mu velel je bránit. Jakmile se tedy skupina lidí objevila na mýtině, vyrazil jako obrovská hora svaštělé pomsty. V té chvíli se ale ozvalo staccato výstřelů a on cítil, jak ho cosi bije do hlavy. Zpomalil, zamotal se a nakonec se svezl na břicho, zatímco celé stádo se v panice hnalo ke břehu a přeměňovalo vodu v bahno.

O sto metrů dál se ve stanu Sam připravoval k odchodu. Už si všechno sbalil. Naplánoval předání terénního vozu správci na druhý den ráno a potom chtěl vyrazit po svých.

Vzteklé troubení slona ho vyrušilo z úvah. Jakmile ale zaslechl výstřely, vyběhl na břeh, aby na druhé straně zahlédl hroutícího se slona, zatímco celé stádo se hnalo do bezpečí na jejich břeh. Okamžitě mu bylo jasné, že musí zmizet. Popadl batoh i kufr, který Don nechal ve stanu. Nastartoval terénní vůz a vyrazil.

Dojel až na rozcestí, kde začal váhat. Budova správce byla vlevo, nebo vpravo? Ozvala se další střelba. „Bože,“ mumlal si, „musím se odsud dostat, než na mě přijdou.“ Zabočil tedy doprava.

* * *

Jakmile slon padl, zbytek gangu obezřetně vylezl z úkrytu v buši. Ibrahim tam dokonce s namířeným samopalem držel v šachu celou skupinu nosičů. Všichni se teď už mohli pustit do práce.

Jeden z Osmanových lidí vyšplhal na hlavu slona a díval se okolo, zda se neobjevují strážci z rezervace. Další dva se už začali ostrými noži prořezávat ke klům. Čtvrtý stál na stráží směrem k řece, odkud zaslechli odjíždějící automobil. Salah si ale už na druhé straně řeky všiml nenápadných stanů, chytře ukrytých dál v buši. Raději tím směrem vystřelil několik dávek ze samopalu.

„A ty se přebrod' na druhou stranu a pokud tam někoho najdeš, tak ho zabij.“ Se zmizelým vozem se nedalo dělat vůbec nic. Pokud ale hlídači celé rezervace jsou už v pohotovosti, bude mít výhodu na své straně, uvažoval Osman. Podíval se k nebi: do soumraku mají ještě asi tak hodinu a tohle byla opravdu pěkná slonovina. Rozhodně nemohou přestat.

Jeden ze Somálců se konečně přebrodil a celou cestu si dával pozor na krokodýly. Našel dva opuštěné stany, a v jednom z nich si hned přivlastnil tranzistorové rádio. Nic jiného tam nebylo. Nožem přerízl šňůry a podařilo se mu prokopnout skládací stůl. Když se brodil zpět, zaslechl troubící stádo a hned pochopil, že sloni si už našli jiný cíl k vybití svého vzteku.

* * *

Cesta dovedla Sama zase k řece, kde se vinula podél vody s vyhlídkovými místy pro turisty. A na ní se právě objevilo to vyděšené a rozvzteklé stádo slonů, které najednou nevědělo, kam se vrhnout. Sam se tam objevil v té nejnepríznivější chvíli: cesta byla zablokována zmateným stádem a jedna ze slonic se na něho okamžitě vyřítila.

Snažil se jí rychle vyhnout, ale narazil do stromu na břehu řeky. Landrover se zasekl předním nárazníkem, takže při pokusu o vycouvání se zadní kola otáčela téměř ve vzduchu.

Slonice zatím řádila okolo, ječela a bušila do vozu. Sam si náhle uvědomil, že pokud by se mu podařilo zařadit náhon na všechna čtyři kola, vyprostil by se. Celé auto se ale otřásalo a náhle ucítil kouř. Všiml si, že motor je v plamenech.

Slonice před ohněm ustoupila, a tak se Sam. rozhlížel, kudy uprchnout. Sloni byli všude okolo něho a před ním líně tekla řeka. Na druhé straně sice byli pytláci, ale tady ho za chvíli asi ušlapou sloni. Vyskočil tedy z kabiny a sjel po rozbahněném břehu dolů - snažil se zmírnit pád chytáním se vystoupělých kořenů. Nakonec skončil ve vodě až po pás. Napůl plaval, napůl se odrážel ode dna směrem k písčitému ostrůvku uprostřed vody.

* * *

Začalo se stmívat a pytláci už vyprostili ze sloní lebky druhý kel. Osman cosi vykřikl a Ibrahim se tu konečně objevil s nosiči. Ti, kteří dolovali kly, se šli omýt do řeky. Potom se připravili na pochod z rezervace: nechávali za sebou hromadu mrtvého masa, kde místo hlavy zela krvavá drť, koupající se v kaluži sedlé krve.

Salah někde v dálce zaslechl motor auta, ale po chvíli se ten zvuk zase ztratil. Odhadl, že by se mohlo jednat o turisty, kteří zůstali v rezervaci zdrželi a teď se rychle vraceli zpět do kempu. Žehnal jejich štěstí.

Navíc ho potěšilo, že mraky zakryly až nepříjemně jasný měsíc. Raději vztyčil anténu vysílačky a rychle oznámil svůj další úspěch.

Potom, v naprosté tmě, začali postupovat směrem k jedné z cest v rezervaci. O půlnoci slonovinu doručí, a pak už mohou zase vyrazit za dalším cílem...

„Velice bych doporučoval po setmění do města nechodit, madam,“ upozorňoval Mathenge u dveří. „Nemusí to být bezpečné.“

Byla sobota večer a Sally měla schůzku se Sophií v Muthaiga Clubu na druhé straně Nairobi. Proč ji tenhle sluha chce zarazit? Má si toho všimnout? Vždyť se na ten večer těšila a také se vystrojila. Konečně si mohla vzít hedvábné šaty a po dlouhé době se vylepšit a udělat si make-up. Proč jí to ale říká?

„Co se děje?“ chtěla vědět.

„Lidé říkají, že Freedom Party má nějakou akci.“

„Takže ve městě bude asi nebezpečno,“ přikývla Sally. Bude to tedy muset objet. „To nevádí, vezmu to okolo - hlavně na mě nečekej, ano?“

Jedna z jeho šokujících vlastností spočívala totiž i v tom, že kdykoliv se vrátila, vždycky byl vzhůru a připravený pomoci. Nechápala, jak mohl znát čas jejího příchodu, když to většinou nevěděla ani ona sama.

Hlídač v blýskavé uniformě stál připravený venku u vrat, aby je otevřel. Vedle stála dřevěná hlídačova budka, která ho měla chránit před deštěm. On se ale v noci většinou protáhl dozadu ke kuchyňským dveřím, kde se zachumlal do starého vojenského pláště a svůj hlídací čas spokojeně prospával. Zločinci by ho zabili bez problémů, a to mu nahánělo hrůzu. Na druhé straně mu ale strach finančně kompenzovali klienti, kteří jezdili za Philomenou.

* * *

Sally projížděla temným předměstím a vše se zdálo naprosto klidné. U kruhového objezdu měla zatočit doleva, ale ulice byla zablokována auty. Všimla si, že je tam zásahová jednotka policie - všichni měli helmy a štíty, a tak se snažila změnit svůj směr a jet tam, odkud přijela.

Jakýsi seržant ji ale okamžitě zastavil s žádostí o identifikaci.

„Jsem americká diplomatka,“ informovala ho a hledala v kabelce pas. Proč jenom neposlechla toho sluhu.

„Kam jedete?“ ptal se policista a stále držel pas v ruce.

„Muthaiga Club,“ odpověděla Sally. „Mohu tam jet tímhle směrem?“

„Počkejte prosím,“ a vrátil jí pas. Mezitím se ze všech stran neslo houkání nespokojených řidičů, zatímco ten její seržant už přiváděl někoho vyššího.

Celý rituál s pasem se únavně opakoval s výjimkou toho, že požádal o další podrobnosti. „Tady,“ a podala mu vizitku. Kdož ví, možná ji chce pozvat na oběd. „A teď už můžu konečně jet?“

Oba policisté ustoupili a nonšalantně ji propustili. Dostala se tedy do klubu jen o půl hodiny později, ale uvnitř, okolo žaludku, měla takový divný pocit.

Muthaiga Club se stal bijícím srdcem těch opravdových keňských kolonistů. Po půl století změnil pravidla a stal se otevřeným pro všechny rasy, ale svou důstojnost si zachoval.

Sally prošla okolo recepcce, kde ji nasměrovali ke křeslům stojícím okolo krbu.

„To jsem ráda, že ses objevila,“ vítala ji Sophie v šatech z červeného thajského hedvábí, s úlevou. Dokonce ani neměla své typické sandály, ale červené lodičky na vysokém podpatku. Působila velice elegantním dojmem. Poprvé tedy viděla sestru a bratra vedle sebe. Opravdu si byli podobní, i když Rory vypadal mnohem víc nabitý energií.

Však se hned také postavil a potřásl si rukama. Ten šedivý oblek se k jeho tak nádherně opálené tváři opravdu vůbec nehodí, pomyslela si Sally, i když je ušitý na míru. Farmáři obvykle vypadají v městských oblecích velice podivně. Ovšem proužkovaná košile ladila s klubovou kravatou, takže tím prokázal, že pokud je to zapotřebí, umí se obléknout jako správný anglický gentleman. Vypadá opravdu atraktivně, uvědomila si překvapeně. Je to smůla - ale už je ženatý...

„Je mi líto, že jsem se opozdila,“ a Sally v krátkosti vysvětlila příčinu svého zdržení.

„Objednáme si napřed něco k pití,“ rozhodla Sophie. „Tenhle večer slavím já.“

„Dám si dobrou skotskou s ledem,“ zareagovala Sally, protože se opravdu potřebovala uklidnit.

Číšník přinesl dvakrát skotskou a sklenku bílého vína pro Sophii. Zároveň se u stolu objevil i druhý číšník, který převzal objednávku jídla.

„Jak je na tom Emma?“ chtěla vědět Sally.

„Už je jí dobře,“ usmála se Sophie.

„Takže na její zdraví,“ a Sally pozvedla whisky. Pouličními světly zalitá scénka s policií se jí z mysli už vytratila. V Africe vždy docházelo ke zmatenému směřování krásy a násilí - vždyť je to kontinent plný extrémů.

„Na zdraví,“ ozval se Rory a usmál se na ni tak, že si okamžitě uvědomila pronikavý pohled jeho modrých očí. Dívá se na mě jako na ženu, pomyslela si a docela se jí to líbilo.

Po chvíli se objevil číšník, aby je odvedl k jejich připravenému stolu v rohu jídelny. Jakmile usedli, Rory se konečně odhodlal rozproudit hlavní téma: „Sophie mi řekla, že s vámi včera mluvil Paul Gitonga.“

„Ano, pozval mě na oběd. Máme totiž problém s pytláky.“

„A co to má společného s vaším velvyslanectvím?“

„Jeden z našich vojenských expertů odhalil gang na severu země,“ odpovídala tiše, aby takové podrobnosti nemohl nikdo zaslechnout. Snažila se vysvětlit vše, co zatím věděli.

„A co jste chtěla, aby ministr Gitonga pro vás udělal?“

„Jenom základní preventivní opatření.“

„Nikdo z ministerstva ani z Wildlife Service ale nemůže policii nic nařizovat,“ zarazil ji Rory.

„Chtěla bych ale také přijít na to, kdo tu bandu pytláků řídí.“

„Už jsme pročistili Wildlife Service od těch podplacených úředníků,“ vysvětloval Rory. „Ale tohle místo není zrovna nejvhodnější na rozebírání této situace. Řeknu vám ale jedno,“ a vytáhl vizitku a cosi dozadu připsal. „Jim pro nás létá helikoptérou. Je to podporováno nějakým britským fondem, takže nepotřebuje mít na všechno povolení centrály. Pokud se budete chtít někde rychle objevit, zavolejte ho. Já mu o tom řeknu.“

„Děkuji vám mnohokrát,“ zářila Sally. „A co říkáte té mé schůzce s ministrem?“

„To je opravdu přímý chlap. Přál bych si, aby ten jeho poloviční bratr byl také takový.“

„Ani jeden z nás Lucasovi totiž nevěří,“ dodala Sophie.

„To je jedna z mála věcí, ve kterých se mnou má sestra souhlasit,“ dodal Rory a oba se zasmáli.

Přerušil je číšník přinášející jídlo, kdy smažené plátky ryby byly položeny na listech zeleného salátu, ozdobené kolečkem citrónu. Ztichli a vrhli se na tu delikatesu.

Teprve až po chvíli se Sally snažila vyzvědět něco o jejich plánech s Tulinou. Sophie se podívala na bratra a bylo jasné, že v tomhle se neshodnou. Rory nasadil výraz přistiženého školáka, zatímco sestra se už do něho přísne pustila: „Pokud k nám začnou jezdit turisté a budou nadšeni divokou zvěří i masajskými válečníky, nebude je zajímat náš dobytek a pastevci, když budou chtít vidět slona.“

„Musíme tedy držet obě strany farmy oddělené,“ ozval se už zase nakvašený Rory. „Navíc, kdo chce mít okolo sebe hordy turistů?“

„Ovšem organizace pro ochranu divoké zvěře vás budou určitě podporovat, i kdybyste přece přestali farmařit,“ uvažovala Sally.

„V tom je právě ten problém,“ nadhodil Rory. „Dostáváme peníze jenom na tu rezervaci vyčleněnou z naší farmy. A pochybuji, že by nás někdo podporoval, kdybychom do toho vložili celý pozemek.“

„Vlastně je zapotřebí získat správné zařazení,“ vyjádřila jasně Sophie.

Tohle Sally chápala, protože až správné zaškatulkování dodalo sponzory, a pak už i ten správný příliv peněz, i osvobození od daní importovaných automobilů a vysílaček. „Může v tom Peace Corps nějak pomoci?“ zamyslela se Sally, která si vzpomněla, že na Tulimě se má objevit jakýsi inženýr.

„Kdož ví?“ pokrčil rameny nespokojený Rory.

„Bude to ale mít vliv na USAID,“ rychle dodala Sally. „Máte už všechny své nápady na papíře? Myslím tím celý vyvážený projekt zahrnující nejenom ochranu zvěře, ale i farmaření?“

„Asi ne,“ omlouval se Rory a sraštil čelo. „Na to zrovna moc dobrý nejsem.“

„Sally má pravdu,“ přidala se Sophie. „Projekt jsi už měl mít dávno vypracovaný! Já už na tom svém pracuji dávno. Měli bychom ale také mít nějakou oficiální zkratku všeríkajícího názvu.“

„A co třeba TRAP,“ nadhodila Sally. „Znamenalo by to Tulima Rhino Aid Project.“

Sophie radostí téměř nadskočila: „Zní to úžasně. Opravdu ani já ani Rory nemáme žádný doktorát,“ pokračovala náhle vážně. „A nikdo si nás nevšímne, pokud se tam nějaký titul neobjeví.“

„Naštěstí já jeden mám,“ nabídla se Sally. „A navíc jsem strávila polovinu svého života zpracováváním podobných studií, takže to můžeme udělat společně.“

„O tom se mi ani nezdálo,“ začal se rozplývat Rory. „Nepřijela byste k nám příští víkend? Nebude to mít nic společného s těmi astronomy. Čistě soukromá návštěva a navíc - máma bude nadšená.“

„To je opravdu vynikající nápad,“ usmála se Sophie. „Vždyť jsem tě vlastně pozvala už i já, takže sem pro nás Rory zaletí.“

„Opravdu z toho mám radost,“ zakončila Sally a v duchu cítila uspokojení, že se jí podařilo stát se jakýmsi katalyzátorem mezi sourozenci. Navíc se těšila, že zase uvidí Sophiina bratra a uvažovala, jak se jeho manželka asi bude tvářit.

Všechno tedy odsouhlasili a hezký večer skončil. Cestou domů Sally cítila, že pravděpodobně uzavřeli dohodu o něčem, co se stane velice cenné a dokonce to spojí i oba sourozence v jednotném názoru na budoucnost Tu-

limy. Uskutečnění a organizace takové rezervace opravdu vyžaduje úplné sebeobětování.

Strážce rezervace zaslechl v dálce výstřely, a tak okamžitě vyběhl ze své kanceláře. Ihned věděl, oč jde a navíc ucítil lechtání v podbřišku, které se objevilo vždy před bojem.

Zaposlouchal se, aby odhadl směr. Další střelba ho ujistila, že pytláci jsou u řeky, pár kilometrů od jeho stanoviště. Upřesnění místa hrálo velice důležitou roli, protože za jeden a půl hodiny se setmí. A v noci se velice snadno vjede pytlákům přímo do pastí.

Strážce patřil ke kmeni Samburu a jmenoval se Shambiani. Narodil se a vyrostl v té tvrdé zemi severně od řeky Uaso Nyiro. Patřil mezi bojovníky svého kmene ještě předtím, než ho naverboval Wildlife Service. Tenkrát byla jeho štíhlá, téměř atletická postava ozdobena sestříhanými vlasy, jež byly impregnovány tukem a okrem - a připomínala římskou helmici. Takhle vypadal každý bojovník.

Navíc lalůčky uší měli rozříznuté a v nich trčely ozdobné disky, vyřezané ze slonoviny. Taková dekorace se ovšem pro jeho nynější pozici ochránce přírody nezdála vhodná, a tak ozdobné zátky odložil a vytahané lalůčky si přehazoval přes uši. Chytaly se mu totiž o pušku, když střílel.

Tento týden tu správce Maina nebyl, takže vlastně všemu velel on. Byl hrdý na to, že je Samburu, ale na druhé straně mu Wildlife Service dával mzdu i ubytování pro rodinu, právo na legální držení zbraně, penzi a všechny potřebné výhody.

Shambiani si ještě jednou překontroloval směr útoku pytláků a čas na hodinkách. Nemohl se smířit s diktátem tohoto maličkého stroje, když jeho smysl pro plynoucí čas byl naprosto jiný. Blížilo se půl páté a v tuhle chvíli starý sloní samec s vytočeným klem většinou následoval své stádo při přechodu řeky.

„Thomasi, Lengilo,“ zahalekal na své muže. Jejich denní práce už skončila, takže byli na cestě ke svým chýším a rodinám.

Za pár minut se tu objevili dokonce čtyři. Mezitím už v kanceláři popadl svou pušku, a tak hned naskákali do landroveru a hnali se k řece.

Shambiani odhadoval, že jsou nedaleko pytláků, i když pravděpodobně na druhé straně řeky. Proto zastavil a raději vypnul motor. Slunce stále hrálo a krokodýlové, vyhřívající se na břehu, sebou jenom mrskli a se šplouchnutím zmizeli ve vodě.

Jakési slůně v dálce ryčelo strachy, a tak zvěstovalo, že jeho rodiče přišli o život. O chvíli později dávka ze samopalů jeho nářek utišila. To už bylo jasné, že to nejsou žádní místní pytláci, ale profesionální somálská *shifta*.

„Napřed zkontrolujeme naše Američany,“ zašeptal Shambiani ostatním.

O kilometr dál narazili na rozbořený kemp. Strážci okamžitě vyskákali z vozu a vějířovitě se rozběhli po břehu, aby zalehli a připravili se k palbě. Přesně tak je to naučil armádní instruktor. Z druhé strany řeky ale nikdo nestřílel.

Potom zavolal Thomase, aby mu pomohl s prozkoumáním stanů. Žádná těla nenalezli. Věděl dobře, že tu měli k ruce ten jejich landrover. Však si také okamžitě všiml stop jeho pneumatik.

„Při útoku tu nebyli,“ oddechl si. „Pojedeme zpátky a vysílačkou uvědomíme policii. Potom to zkusíme na druhé straně.“

Vysílačka ale nepatřila mezi jeho přátele, na to přišel už velice dávno. Většinou vítězily atmosférické poruchy a navíc tlačítko mačkal vždy o chvíli později než začal mluvit. Navíc vůbec nikdo neodpovídal, jako by si policisté v Isiole odskočili někam na večeri či na pivo. Po několikaeré zkoušce se přece jen kdosi ozval.

Policie chtěla vědět jména Američanů, která samozřejmě neznal. Do praskání a chrčení vysílačky Shambiani vykřikoval své požadavky týkající se zablokování cest, ale policisté se zase vymlouvali na nedostatek vozidel. Na konci svého hlášení se už cítil ze všeho unavený, a tak pro jistotu veškeré detaily zapsal do služebního deníku.

Slunce rychle zapadalo, přesně tak, jak je to v Africe zvykem. Zdá se, jako by si sám Bůh přál definovat začátek a konec každého dne přesně na minutu.

Shambiani začal promýšlet všechna pro a proti. Ani ti nejzkušenější pytálci nemohou jenom tak vyseknout kly a zmizet. K jejich odstranění bylo zapotřebí minimálně dvou hodin, pokud se nepočítá s tím, že slon obvykle padne na stranu a tím je značně ztíženo vysekání zalehlého klu. Dokonce to vypadalo, že si ti bandité vše naplánovali velice dobře, aby tu krvavou práci zakončili při setmění. Zcela evidentně se jednalo o profesionály.

Opravdu je nenáviděl - ničili jeho domov a zabíjeli bezohledně divoká zvířata. Věděl ale, že si budou krýt záda, a proto by se přímý útok změnil v katastrofu. Musí přijít na to, jak na ně nastražit léčku.

Opět shromáždil své muže a vyjel s nimi k železné konstrukci mostu přes řeku. Potom se pustili po několika stezkách podél vody, kudy vozili turisty. Častokrát se zastavili a naslouchali.

Shambiani měl dokonce dojem, že slyší jejich hlasy. Získal čas tím, že sem přijeli terénním vozem a právě proto si vzal i jednoho muže navíc: ten zase může vůz odvézt zpátky, takže by se mu mohlo podařit bandu zmást.

Nízké kopce v dáli zazářily posledními zbytky rudé barvy zapadajícího slunce a Shambiani vedl svou hlídku až ke stezce, kterou by měli vetřelci použít při návratu. Soustředil v sobě veškerou znalost a zkušenost ze života v buši. I když měsíc už byl vysoko na obloze a zářil, přesto ho začaly zakrývat mraky. A jeho léčka závisela jedině na tom, aby strážci rezervace své terče viděli.

O dvacet minut později našel stezku, po které pytláci přišli. Shýbl se, zastínil baterku a prohlížel si stopy, které vedly směrem k řece. Viděl otisky sandálů, vyřezaných ze starých pneumatik. Uvažoval, jak je tato stezka vhodná pro pytláky. V noci se po ní dá jít vcelku bez problémů, ale těžko by se dal zahlédnout někdo, kdo by ležel pod keřem stranou. Proto zašeptal svým mužům rozkazy.

„Až akce skončí, sejdem se u řeky, kde jsme vystupovali z vozu. Nestřílejte, dokud neřeknu - a pokud nebude nic vidět, tak se střílet nebude!“

Potom je rozdělil, aby skrytě zaujali své pozice v takovém rozestupu, aby se omylem nepostříleli. Nakonec zalehl na místo nejbližší k řece, připravil si pušku ke střelbě a pažbu si opřel do ramene.

Celý napnutý očekával začátek operace. Nechá bandity přejít a teprve potom jim začne střílet do zad. Kdyby odpálil nějaké výbušniny na druhé straně cesty, mohl by reakci pytláků podstatně zhoršit. Pokud ale zalehnou a opětují střelbu, pak jeho vlastní hlídka bude muset začít rychle ustupovat.

Čas se stal jejich hlavním nepřítelem a nyní i světlo. Mrak zakrývající měsíc jako by rostl, a celá stezka zmizela v hlubokém stínu. To už ale slyšel přicházející bandu, která si povídala a v jejichž hlase zněl vítězoslavný tón.

Shambiani zadržel dech. Obloha byla sice světlá, ale okolo něho vše zahalovala neproniknutelná tma. Pytláci mají opravdu štěstí. Zaslechl tiché kroky, které byly blíže než hovor. Tohle musejí být nosiči klů.

Zahlédl dokonce i jejich obrysy. Předtím vysvětlil svým mužům, ať si vezmou na mušku toho nejbližšího a střílejí pouze tehdy, když zásah bude jistý. Pokud budou moci znovu nabít, mají zase vystřelit. Po dvou výstřelech se musí stáhnout. Shambiani nechtěl, aby je někdo zmasakroval samopalem či dokonce chytil živé.

Znechuceně si uvědomil, že nosiči už všichni přešli, aniž by je vůbec zahlédl. Dokonce měl jednu chvíli dojem, že vidí bílý obrys klu, který někdo asi nese na rameni. A to bylo vše.

Zodpovědnost ho přímo dusila, když slyšel, jak *shifta* mluví somálsky, když procházeli okolo něho. Nemohl ale rozeznat obrysy ani jediného muže. Proto příkaz k palbě nedal.

Za několik vteřin se ale z pravé strany ozval výstřel, který ho téměř ohlušil. Okamžitě následovaly dva další a potom zaznělo divoké cvakání závěrů při dalším nabíjení.

Jeden z jeho mužů tedy napětí nevydržel a vystřelil. Odpověď na sebe nedala dlouho čekat. Celá dávka se mu přehnala dost vysoko nad hlavou a zasykala ho přelámanými větvičkami a listy. Nikdy nic takového nezažil, avšak souhlasilo to s jeho znalostí, že ruské samopaly střílejí rychle, ale velice nepřesně.

Náhle se blízko něho ozval výkřik bolesti. Jeden z jeho mužů byl zraněn. Měli by tedy zahájit ústup, ale nepřítel se to nesmí dozvědět. Vykřikl rozkaz k palbě a začal ustupovat zpátky do bezpečí.

Na shromaždiště u řeky se dostal jako první a vyčkával na ostatní. Náhle si uvědomil, že střelba ustala. Otázkou bylo, zda se za nimi *shifta* pustí. Proto poodešel asi tak padesát metrů, aby získal větší prostor mezi břehem řeky a případnými pronásledovateli, kteří by se hnali po stopě. Zaslechl, jak se okolo přehnala antilopa a v dálce se ozývalo jemné kňučení malého slůněte. Odhadl, že se nějakým zázrakem zachránilo před krveprolitím a teď se vrátilo ke své mrtvé matce.

Po chvíli se světlo měsíce přece jenom prodralo přes mrak, aby perfektně osvětilo celou buš. Ta *shifta* měla opravdu z pekla štěstí.

Za hodinu a půl se mu vrátili jenom dva muži, Thomas chyběl. Shambiani se musel opět těžce rozhodovat. Po takové přestřelce mohli jenom stěží doufat, že je Thomas stále ještě naživu.

„Brzo ráno přivedeme víc našich lidí a najdeme ho,“ rozhodl se. „V noci, za měsíčního světla, by nás ti bandité mohli dostat všechny.“

Nedělní oběd se v Tulimě stal téměř rituálem. Patty připravila kari, což bylo nejoblíbenější Galbraithovo jídlo z tradiční keňské kuchyně.

Rory a Sabina seděli na verandě a povídali si o tom, co jim leželo v hlavě: budoucnost celé farmy.

„Důležité je, mami,“ rozhovořil se Rory, „nějak tátu donutit, aby se stáhl do penze.“

„Je to opravdu tak špatné?“ chtěla vědět udivená Sabina. „Vždyť mu ještě není ani šedesát...“

„Sabi, zlatíčko, mluvili jsme v Nairobi se specialistou. Galbraith se v pár týdnech může dostat na kolečkové křeslo,“ naznačila Patty smutně.

„To je opravdu kruté,“ komentovala Sabina. Její tchán s tchyní tu přece měli ještě celé roky zůstat. Tohle přece bylo hrozné, protože celá situace vyžaduje závažná rozhodnutí ze strany jejího manžela.

„Přesně tak, drahoušku, je to hrozné. Dokonce i jeho hlas se mění a specialisté tvrdí, že je to další důkaz.“ Patty se podívala smutně na syna. „Choroba zabíjí mozkové buňky, ovládající svaly. Obvykle první přijdou na řadu nohy.“

„Dá se tomu těžko uvěřit,“ reagovala Sabina. „Je to přece strašně rychlé.“

„S takovou chorobou se nedá nijak bojovat,“ ozval se znechuceně Rory. „Nelze to léčit.“

Patty se obrátila k celé své rodině, která se na to musí připravit. „Později už Galbraith nedokáže nic uchopit a dokonce se ani nedomluví. Také mě varovali,“ odmlčela se, protože tomu sama nechtěla věřit, „že nám bude připadat jako opilý. Proto je zapotřebí, aby se rozhodl pro penzi ještě dřív, než si toho lidé všimnou.“

Rory vstal a objal matku okolo ramen. „Zvládneme to mami, neboj se.“

„Díky chlapče,“ a sevřela mu ruku. „Vím, že to dokážeš. Ale máme tu ještě něco jiného - a všichni o tom víme.“

„Kdo to tu vezme do rukou?“ ozval se Rory.

„Možná bych si měla dát ještě jeden gin s tonikem,“ zamyslela se Patty.

„Ach, mami,“ omlouval se Rory, „úplně jsem tvou prázdnou skleničku přehlédl.“

„Rozhodně to tady vezmeš do rukou ty, Rory,“ upozorňovala je Sabina a výbojně vystrčila svou malou bradu. Vždyť to věděla už tenkrát, když si ho brala, a to ještě byl na zemědělské škole. Tulima může mít jenom jednoho šéfa. Když to tchán předá, tak přece jedině svému synovi a snaše. „Sophie přece pracuje v Nairobi.“

„Podle poslední vůle dostává farmu do rukou nejenom náš syn, ale i dcera,“ vysvětlovala Patty. „A i když se znovu provdá, je to pořád její domov. Velice brzo si Rory i Sophie budou muset rozdělit zodpovědnost mezi sebou. Ale podrobnosti necháme na pozdější dobu, protože Sophie se tu objeví o víkendu.“

„Bohudíky, že Emma je v pořádku,“ ozvala se Sabina, která měla malou neteř velice ráda.

„Přijede také Sally Facettiová,“ ozval se Rory a vypadal, jako že se omlouvá. „Doufám, že ti to, mami, nevadí. Slíbila nám pomoc při vypracování celého projektu pro naši ochranu divoké zvěře.“

„To jsi mi neřekl! Kdo se jí o to poprosil?“ vzbouřila se Sabina.

„Poprosil jsem ji, miláčku. A Sophie s tím souhlasila. Sally je totiž expertkou na ochranu přírody přímo z amerického velvyslanectví.“

„Já ji přece znám, vždyť jsem se s ní setkala. Proč se o to ale stará?“

Přerušil ji ale Moses, který nahlásil Galbraithův příchod. Jakmile se na verandě objevil pán domu a zasedl, sluha začal servírovat oběd. Vrhli se na dobré kari, jež doplňoval výběr hovězího, skopového či kuřecího masa, které doplňovalo vše, co hrdlo ráčilo, jako strouhaný kokos, nasekaná vejce natvrdo, nakrájený banán, mangové chutney a ostatní místní produkty.

Jejich hody přerušil zvuk klaksonu. Ozval se ještě několikrát, a tak Rory vyskočil a proběhl domem k zahradě vpředu. Stála tam dodávka, ze které Ted Allen právě komusi pomáhal vystupovat.

„Potřebuji pomoc, Lemaïdok je zraněný!“

Stopařovy nohy visely ven a snažil se sunout ze sedačky v kabině po břiše. Teprve až po chvíli Rory pochopil, proč tak podivně vystupuje. Krev mu totiž crčela po nohou, valila se ze šortek a košili měl na zádech celou roztrhanou, prosáklou krví. Oba muži ho napůl zdvihli, napůl vysunuli tak, aby se mohl postavit vedle vozu.

„Asante, bwana,“ ozval se Lemaïdok a držel hlavu hrdě vztyčenou. Byl vysoký jako Rory a stál v pozoru tak, jak se to strážci rezervace učili.

„Doprčic, co se ti to stalo?“ chtěl vědět okamžitě Rory. Lemaïdok tam ale stál, rty sevřené, díval se před sebe a mlčel.

„Našel jsem ho nedaleko rezervace,“ vysvětloval Ted. „Nechtěl mi říci nic jiného než to, že měl nehodu.“

Rory se otočil k Lemaïdokovi: „Půjdeme dovnitř, a tam to vyřešíme.“ Zavedl ho bočním vchodem do místnosti blízko kuchyně a usadil ho na dřevěný stůl, který kdysi sloužil pradelně.

Taková událost opět rozhýbala Patty Cawstonovou. Moses musel přinést horkou vodu a lékárníčku - Sabina měla pomáhat jako sestra. Lemaïdok si lehl na břicho a ona začala pomalu odstraňovat všechny zbytky košile,

kousek po kousku. Nakonec všichni zděšeně zírali na jeho kůži, která byla od ramen až k pasu rozřezána na kousky.

Patty už předtím viděla zranění od drápů šelem, ale tyhle šrámy byly v přímých linkách, což žádné zvíře dokázat nemohlo. Vypadalo to, jako by někdo Lemaidokova záda rozřezal rovnoběžnými tahy. Musí mít hrozné bolesti a ona tu neměla žádné anestetikum.

„Lemaidoku,“ zašeptala.

„Ano, memsahib.“ Ležel s tváří položenou na zkřížených rukou. Natočil hlavu, i když bolest na zádech ho nutila k výkřiku.

„Dám ti injekci morfia, ale píchne to. Povolím ti opasek.“

Nechápal, o co se přesně jedná.

„Sabi, rozmíchej v umyvadle Dettol s vodou,“ nařídila Patty, vytáhla z ledničky ampulku s morfiem a ještě jednu proti tetanu. Tu ale dostal jenom do ramene. Uvažovala o tom, že doktor by to měl pořádně sešít, i když při tom spotřebuje velké množství nití. Jizvy mu ale zůstanou natrvalo a pone-se si je s sebou až do hrobu.

Jakmile se dezinfekční roztok dotkl obnaženého masa, Lemaidok se snažil udržet necloumat sebou bolestí tím, že se zakousl do zápěstí. Byl rozhodnutý nepromluvit. Pokud by něco řekl, zemřel by. Lucas mu to jasně vysvětlil, když ho společně s dalšími dvěma drželi pevně přimáčkutého na ostatém drátu plotu rezervace, než ho pomalu stahovali dolů, aby mu ostny rozdrásaly záda. Navíc narazil i na elektrický ohradník, takže uštědřená rána s ním zacloumala zrovna tak jako se slonem, který po dotyku vždy vztekle troubil...

Ležel na zemi a Lucas se nad ním rozkročil.

„Ty si myslíš, že ti ten bílý stařec dá lepší práci proto, že jsi zabil leoparda?“ smál se a plivl mu do tváře. „Na něco jsi zapomněl: já to tady řídím. Pokud chceš pracovat, budeš mi platit hongo. Pokud si chceš koupit jídlo, musíš jít do mého obchodu. Všechno jde přese mě,“ a svou řeč zdůraznil prudkým kopancem do břicha. „Příště už ti neuděláme jizvy jako od leoparda, příště budeš mrtvý. A pokud to někomu řekneš, zemřeš také. A pamatuj si - měl jsi drobnou nehodu,“ poučoval ho s úšklebkem.

Lemaidok ležel v prachu a neříkal nic. V duchu ale přísahal pomstu: jakmile se naskytne šance, tak Lucase zabije. Ležel a čekal, až odejdou. Když zvuk jejich vozu zeslábl, přetočil se, postavil a pomalu se belhal pryč od plotu.

Mohl jít ke strážným, ale Lucas by se to okamžitě dozvěděl. Navíc musel zmizet, protože dotekem elektrického ohradníku už začala na panelu blikat

kontrolka, která označovala narušený úsek. Teprve až cestou k domovu ho zahlédl Ted Allen.

Na všechno tohle Lemaidok myslel, když Patty pracovala na jeho zádech. Trvalo přes půl hodiny, než to zvládla. Skončil celý omotaný obvazy.

„Každý si bude myslet, že jsi egyptská mumie,“ zažertovala.

Lemaidok se poslušně usmál, i když vůbec nevěděl, o čem to mluví.

„Bwana Rory s tebou zaletí do nemocnice, kde ti to musí doktor sešít.

Na chvíli začal Lemaidok panikařit a téměř začal protestovat. Potom si ale uvědomil, že možná bude lepší, když na čas z farmy zmizí, a tak jenom vyzvídal, co si bude muset vzít s sebou.

„Věci na noc.“

„Já ti pro ně skočím,“ úsečně ho zarazila Patty, když uvažovala nad tím, že takovéhle rány by přece žádná nehoda nezpůsobila. „Počkej ještě v kuchyni a Moses ti dá něco k jídlu.“

„Nemohli bychom zavolat létajícího doktora?“ ozvala se Sabina, když odnášela umyvadlo s dezinfekcí. Rory se tu vlastně objevil z Nairobi až dnes ráno, a když tam zase poletí, stráví další noc mimo domov. Občas jí to letadlo vadilo. Navíc už měla až po krk neustálé manželovy nepřítomnosti.

„Létající lékař tu existuje jen pro případy týkající se života a smrti, a o to tady nejde, drahá.“ Patty věděla dobře, že tato nejschopnější pohotovostní lékařská služba v Keni se nemá zneužívat.

„Neboj se mami, klidně ho tam vezmu,“ usmál se Rory. „Navíc ještě můžu vypátrat, co se vlastně stalo.“

„Ale už jsi pil!“ využívala každé možnosti Sabina.

„Jenom pivo, miláčku,“ uklidňoval ji. „Jdu připravit letadlo a vy si v klidu všechno dojezte.“

Sabina to vzdala. Všichni se vrátili ke stolu a s nimi zasedl i Ted Allen, který ještě nejedl. Nikdo nemluvil. Nakonec to ale řekla za všechny: „Zdá se mi, že všichni myslíme najedno: je nám jasné, že Lemaidokovi někdo přetáhl ostnatý drát přes záda.“

„Tohle se ale u nás nedělá,“ protestoval Galbraith. „Zastrašování dělníků na farmě se neobjevilo od té doby, co Mau Mau ukončilo svou činnost.“

Patty se podívala okolo. „Lucas přece musí vědět, co se stalo. Vždyť je předák.“

„Je mi to líto, Patty,“ trvala na svém Sabina, „ale máme tu něco, co se dá nazvat nedostatek komunikace.“

„To jsou samé žvásty,“ neudržel se Galbraith. „Tohle je přece farma a ne nějaká továrna.“

„Ale je to pravda. Tady jde opravdu o business a proto je zapotřebí farmu také tak vést. Pokud ne, tak takoví chytráci toho jenom využijí.“

„Máme tu ale i skutečné ztráty dobytka,“ vmísil se Ted Allen. „A za to nemůže žádná šelma. Lucasovi zkrátka nevěřím.“

„Farma potřebuje centrální management,“ tvrdila Sabina. „A vy dva přece nemůžete dělat úplně všechno,“ a podívala se na Patty a Galbraitha.

Patty vycítila, kam Sabina ve svém hovoru směřuje: Rory má vzít vše do svých rukou a její manžel se má stáhnout na penzi.

„Sabi má v jednom směru pravdu, drahoušku,“ kývala hlavou Patty. „Přece jenom tu dochází ke změnám. Možná bychom si my dva měli vybudovat turistický kemp i s těmi splachovacími záchody a nechat Roryho se Sophií převzít farmu.“

„Myslíš, abych se stáhl do penze?“ zcela neočekávaně pronesl Galbraith.

„Ne úplně do penze, ale začít něco nového. Mít jiný a nový cíl.“

„Kdepak, drahoušku. Pokud to předáme, tak se vrhnu na něco úplně jiného: jako třeba cestování okolo světa.“

Patty nechtěla věřit svým vlastním uším. „No to by se mi tedy líbilo,“ přitakala a vši silou se snažila nedodat: než bude pozdě.

„Opravdu by se ti to líbilo?“

„Vždyť jsme vlastně nikdy, s výjimkou Evropy, necestovali.“

„Takže to tedy můžeme promyslet,“ zajásal Galbraith.

„To se mi zdá opravdu nádherné,“ připojila se Sabina.

„Všechno musíme dělat postupně,“ upozorňovala opatrně Patty, nadšená manželovou reakcí a proto už nechtěla nic usměchat.

* * *

Jen se Rory usadil za volantem, už začal tušit, co se mohlo stát. Proto se rozhodl to místo překontrolovat, než dobytek všechny stopy zničí. Místo aby zamířil ke svému vlastnímu domu, zajel ke strážnici u rezervace. Hlídač ve službě mu potvrdil, že jim signály oznámily narušení plotu, ale při prohlídce uvnitř nic nenašli.

Pochopil, že jeho odhad byl správný, a tak si okamžitě zajel na udaný úsek. Vykloněný z okna sledoval půdu u plotu. Náhle našel to, po čem pátral. Zastavil a podíval se napřed zblízka.

Našel tu čtyři páry stop, ze kterých se dal pouze jeden dobře rozeznat. Jednalo se o otisk gumových podrážek plátěných bot. Zcela určitě tu došlo k zápasu. Rory si předřep l a na ostrých jehlách ostnatého drátu našel krev i kusy oblečení a kůže. To tady zanechal Lemaïdok. Kdo mu to ale udělal? A proč?

Aby si mohl zodpovědět otázky, musel by jít po téhle jasné stopě a to by mu trvalo celé hodiny. Podíval se na hodinky. Už bylo po třetí a on musí s

Lemaidokem odstartovat nejpozději v pět. A ještě potřebuje zajet ke svému domu, který je vzdálen nejméně pět kilometrů. Povolil si tedy půlhodinu pro další pátrání, takže přišel na to, že tři páry stop šly směrem od oplocení společně. Následoval je naprosto bez problémů.

Po několika stech metrech zjistil, proč šli společně. Měli tu vůz, a to znamenalo dvě věci: buď strůjce Lemaidokova trestu přišel zvenku, nebo se jednalo o těch pár zaměstnanců, kteří mohou používat automobil.

Vrátil se zpět, vytáhl poznámkový blok a téměř automaticky si zakreslil obě stopy: otisk boty i pneumatiky.

Helikoptéra zářila svou jasně červenou a bílou barvou. Venku, před hangárem organizace Wildlife Service, vypadala dost miniaturně. Sally měla pochyby, zda jí může svěřit svůj život, protože s ní ještě nikdy neletěla. Všimla si ale, že správce Maina z rezervace Uaso Nyiro vypadá stejně vystrašeně.

Toto pondělí se všechno okolo jako by zrychlilo. Rory jí totiž oznámil, že rezervace Uaso Nyiro se dostala pod palbu banditů. Navíc se dozvěděla, že jeden z mladíků, pracujících pro Peace Corps, je nezvěstný. Zdálo se, že všechna ta její chmurná tušení se začínají vyplňovat.

Velvyslanectví s jejím postupem souhlasilo a navíc jeden z konzulů se už k rezervaci hnál po ose, protože veškeré vyšetřování a formality v Isirole mohou trvat celé hodiny či dokonce i dny.

„Bude to bezpečné?“ bezděčně vyhrkla na pilota. Správce byl sice muž vcelku malé postavy, ale měli s sebou několik velkých kanystrů s benzínem. Piloti, se kterými občas popíjela v klubu, jí pořád vyprávěli ty jejich nechutné historky o problémech s váhou u těchto malých strojů, i o tom, jak se přetížená helikoptéra nedá rychle zdvihnout nad vrcholky stromů.

„Kdyby to nebylo bezpečné, tak bych s tím neletěl,“ uklidňoval ji s úsměvem mladý bílý Keňan.

„A helikoptéru potřebujeme,“ přidal se Maina. „Musíme co nejrychleji zjistit, co ten gang udělal - pokud je budeme chtít najít s autem, bude to trvat několik dní.“

„Kolik vážíte, slečno Facettiová?“ vyzvídal pilot.

„Něco přes šedesát.“

„Tak v tom není žádný problém,“ šklebil se, aby zahnal její obavy.

Usadil je do kabiny a také i Sally dostala sluchátka na uši. Potom se rotor nad nimi konečně roztočil. Než se stačila rozkoukat, už se helikoptéra hnala v malé výšce, přes obdělávaná údolí Kikuyu-landu, směrem na sever.

Za třičtvrtě hodiny jim pilot ukázal na hustě zalesněný svah, mizící kdesi v mracích po jejich pravé straně. „To je Mount Kenya.“ Za chvíli jim zase ukázal dolů, kde zahlédli skupinku bílých budov, mezi nimiž zářil modrý bazén: „Safari Club.“

O chvíli později přeletěli koruny stromů na hraně obrovského zlomu, za kterým se vypínala ta typická africká náhorní plošina plná prachu a vyschlé buše. V dálce zahlédli v oparu ještě nějaké další hory, zatímco poblíž se slunce odráželo na plechových střechách městečka Isiolo.

Pilot začal sestupovat: „Před námi je Uaso Nyiro.“ Asi tak třicet kilometrů za městem označoval zelený pruh vegetace tok řeky.

„Kde je ten kemp Peace Corps?“ chtěl vědět pilot.

„Musíte se držet řeky,“ naváděl ho Maina. Seděl vedle pilota a když ukazoval směr, ruka se mu třásla.

Přiblížili se k hladině natolik, že viděli písečné ostrůvky uprostřed vody. Krokodýlové tam na nich bez hnutí leželi, dokud je nevyrušil hluk motoru, pak raději máchnutím ocasu zmizeli ve vodě.

Po chvíli se dostali k místu kempu a prohlédli si ho z výše tří metrů nad vodou. Zřetelně viděli poškozené stany i rozbitý stolek. „Můžeme přistát?“ ptala se Sally.

Odpověď zněla ne. Mýtina byla dost malá a navíc obklopená poměrně vysokými stromy.

„Tam, na druhé straně, jsou sloni,“ vykřikl Maina.

Zahlédli celé stádo, které letící obludu hned zaregistrovalo, takže mávali ušima na poplach a choboty zdvihali do výše. Bylo jich osm včetně tří malých slůňat, která okamžitě hledala záchranu mezi zadními nohama svých matek.

„Starý vůdce tu chybí,“ odhalil okamžitě Maina. „Leťte zpátky.“

Mrtvé tělo slona našli nedaleko řeky. Obrovský samec ležel na pravém boku přesně tak, jak ho střelili. Kly samozřejmě scházely, odříznutý chobot byl odhozen stranou. Podle stop se dalo lehce poznat, že ostatní členové stáda se mu snažili pomoci, jakmile ozbrojená banda zmizela. Všimli si i zničeného břehu, který byl rozdupán celým stádem, snažícím se v panice uprchnout. O třicet metrů dál ležel další zmasakrovaný slon.

„Jsou to zločinci,“ mumlala si Sally, úplně zděšená. Takovéhle krveprolití ještě nikdy neviděla.

„Musíme se dostat k mým strážcům s autem,“ vykřikoval Maina.

„A co ten mladík z Peace Corps?“ chtěla vědět Sally.

„Ti měli přece landrover. Mohli s ním odjet.“

„Jak to oni? Copak jich tu bylo víc než jeden?“

Správce se otočil a vysvětloval: „Ten druhý tu byl na návštěvě. Jeho jméno ale neznám.“

Sally ucítila, jak se jí sevřel žaludek. Dva příslušníci Peace Corps přece nemohou jenom tak zmizet. Ze své vlastní praxe věděla, že dobrovolníci nenechají jeden druhého na holičkách. Věděla, že Don Bohlen tu pracoval na projektu s jedním domorodým úředníkem. V duchu se modlila, aby měl Maina pravdu, že si oba dva vyrazili přes víkend na safari.

Po přistání nedaleko hlavní strážnice rezervace vyběhl Shambiani a už z dálky bleskově salutoval.

„Jsem šťastný, že jste se tu objevil, bwana,“ hlásil se smutnou tváří. „V sobotu večer jsme šli po těch banditech, ale zabili nám Thomase,“ začal vyprávět celý příběh. A protože byla přítomna žena, nemohl jim dopodrobna vysvětlovat, v jakém stavu našli kolegu, kterého objevili v neděli za rozbřesku.

Šli po stopách pytláků a jejich nosičů několik kilometrů na sever směrem k silnici, ale potom vše skončilo, protože pytláky někdo naložil na auto. Teprve až potom se objevila policie z Isiola a chtěla vědět vše o těch dvou Američanech.

„Zachovali jste se velice dobře,“ pochválil je Maina. „Jste opravdu stateční muži. Ale já musím tu smutnou zprávu donést i Thomasově manželce.“

„A co ten jejich terénní vůz?“ ptala se Sally. „Viděl ho vůbec někdo?“

Všichni vrtěli hlavou. „Ve stanech ale nic nebylo, protože určitě vyrazili na safari,“ podotkl jeden z hlídačů.

„To se mi nelíbí,“ obrátila se Sally na správce. „Můžete mě tam zavézt?“

Za půl hodiny už pročesávali zničené stany, zatímco Shambiani se snažil něco vyčíst ze stop zanechaných na ztvrdlé zemi. Sally se dostala k oběma lůžkům, kde nebyly ani spací pytle - opravdu se zdálo, že si vše sbalili.

Sehnula se, aby se podívala pod matraci, když její zrak padl na plátěné pouzdro ležící v trávě. Zvedla ho, otevřela a našla uvnitř nějaké papíry společně s americkým pasem. Rozevřela ho a z fotografie se na ni usmívala mladá tvář Dona Bohlena.

„Ten tu byl několik týdnů, společně s Kimaru,“ ujišťoval ji jeden z místních strážců, který jí zvědavě nakukoval přes rameno.

„A co ten druhý?“

„Objevil se tu teprve minulý týden.“

Dalo se to asi jednoduše vysvětlit tím, že přece jenom vyrazili na safari, ale plánovali, že se ještě vrátí. Bohlen se rozhodně vrátí až přijde na to, že nemá doklady. Proč se ale ještě neobjevil?

Mezitím Shambiani se svými stopařskými experty prohlédli otisky různých vozidel, z nichž jedno bylo určitě policejní. Nezbyvalo proto nic jiného, než vyrazit směrem na Isiolo.

Stežka okolo řeky se mnohokrát rozdvojovala a točila tak, aby si zvědavý návštěvník mohl vše prohlédnout ze všech stran.

Náhle v kravinách v dálce u řeky zahlédli jakýsi podivný obrys. Z něj se po chvíli vyklubal Land Rover. Šlo vlastně o shořelou kostru a ve vzduchu ještě visel pach spálených pneumatik.

Shambiani zastavil a šel se na to pomalu podívat. Sally ho následovala, i když se děsila, že za volantem najdou ohořelé lidské tělo.

Sedadlo řidiče shořelo na uhel, ale bylo prázdné. V kabině však také ležel napůl ohořelý batoh a kufr, kterých se oheň až tak moc nedotkl.

„Kde ten řidič může být?“ ptala se.

„Bylo tu okolo hodně slonů,“ ukazoval Shambiani stopy a podle jednoho sloního bobku velikosti vědra nahlásil i čas: „Jsou to dva dny.“

„Takže se to stalo v sobotu - v den, kdy sem vpadli bandité!“

„Sloni byli rozzuření,“ vyprávěl jí dál. „V rezervaci si obvykle aut ne-všímají, ale na tohle zaútočili,“ a ukazoval na omlácenou karosérii. „Řidič však utekl.“

„Kde jenom může být?“

Shambiani přenesl svůj bystrozrak na stopu vedoucí k řece. Viděl otisky tenisek, ve kterých tu kdosi napůl běžel napůl sklouzl rovnou do vody. Daly se dokonce vyčíst i stopy rukou, kterými svůj pád mírnil.

Uprostřed řeky na písčném ostrůvku ležel krokodýl. Zdálo se, že je to opravdový obr o délce alespoň pěti metrů. Sally si náhle vzpomněla, že krokodýl svou kořist nesežere hned. Oběť nejdříve utopí a od vleče si ji do svého podvodního doupěte, většinou v nějaké hlubší vodě - tam, kde se kořeny stromů proplétají. Otřásla se. Možná právě někde tady okolo jsou zbytky člověka...

Musela se přinutit, aby se zbavila těch morbidních myšlenek. Je zapotřebí se na věci dívat prakticky. Kdo vlastně s tím autem jel? Odpověď může najít jedině v kufru nebo batohu.

Laura Bohlenová nebyla to pondělní ráno ve své washingtonské kanceláři ještě ani deset minut, když se ozval telefon. Na druhém konci se ohlásil Louis Schneider, ředitel organizace Peace Corps v Nairobi. Laura okamžitě pochopila, že se muselo něco stát, a tak si přisunula papír a tužku na poznámky.

„Říkal jsem si, že vám musím zavolat,“ začal opatrně rozhovor. „Už několik dní jsme totiž neslyšeli o vašem synovi.“

„Stalo se něco?“

„Myslíme si, že Don je v pořádku. Jejich kemp byl ale v sobotu, když někam vyrazil se svým přítelem na víkend, napaden pytláky.“

„Kolik tam máte hodin?“

„Je pondělí večer, půl šesté.“

„To už by ale měl být zpátky.“

„Proto vám také volám, paní Bohlenová,“ a začal jí vyprávět celý příběh o přepadení rezervace.

„Jste si jistý, že tam Don nebyl?“ ptala se a v krku jí vyschlo.

„Velvyslanectví vyslalo svého zástupce už dnes ráno. Nenašli žádné stopy zápasu,“ ujišťoval ji Louis, který věděl, že zase porušil nějaká bláznivá pravidla o tom, kdy jenom právě ta dotyčná osoba jim může dát souhlas, aby mohli rodičům nahlásit zmizení. „Zítřka se tam na to jedu sám osobně podívat,“ dodal.

Laura Bohlenová začala bleskově uvažovat: pokud má Don problémy, nemohla by si nikdy odpustit, že mu nepomohla. „Letím tam nejbližším letadlem,“ rozhodla se. „Má sekretářka vám později dodá veškeré detaily. Nahlaste prosím našemu velvyslanectví v Nairobi, že se tam objevím. Ubytování nepotřebuji, protože kancelář Ohrožené země se o mě postará.“

„Setkám se tu s vámi,“ ujišťoval ji horlivě. „Doufám, že pro vás budu mít dobré zprávy. Cokoliv budete potřebovat, oznamte do mé kanceláře.“

Laura mu poděkovala a zavěsila. Okamžitě se pustila do práce: celou podivnou zprávu nahlásila dál. Obvolala všechny. I sám Felix Kelley na ministerstvu zahraničí ujišťoval, že velvyslanectví jí poskytne jakoukoliv pomoc. „Okamžitě jim posílám telex,“ uklidňoval ji.

Po ukončení hovoru Felix okamžitě informoval o celé situaci Toma Gibbonse. „A ti bandité mohou být gangem, na který nás před pár dny upozorňoval už plukovník Keen,“ zakončil svou zprávu.

„Tihle dobrovolníci se dostávají do různých problémů vcelku běžně. Naštěstí to ale vždycky nějak přežijí. A pokud paní Bohlenová zavolá, přepni mi ji sem, abych si s ní mohl promluvit,“ pokyvoval hlavou Gibbons.

Po odchodu z kanceláře si Felix ještě uvědomil, že by měl o všem informovat i Phila. Zkontroloval si čas: v Nairobi bylo o osm hodin víc. To by ho tam mohl ještě chytit. Stejně se nejednalo o nic utajovaného, co by nemohl oznámit otevřenou telefonní linkou.

* * *

V Nairobi právě Phil Mitchell uklízel papíry ze stolu, když zazvonil telefon. Do setmění zbývala ještě hodina, a tak spíchal. Měl totiž domluvený tenis s místním právníkem, který dokonce chápal politické problémy spojené s případy porušování lidských práv ve své zemi a projevil ochotu si o tom popovídat. Proto Phil naslouchal tomu, co mu říká Kelley, s velkou netrpělivostí.

„Podívej se, Felixi, raději bych o tom promluvil s velvyslancem zítra ráno.“

„Myslím si, že bys ho měl kontaktovat rovnou,“ trval na svém Kelley. „Musíš chápat, že paní Bohlenová má docela zajímavé konexe. Na jejich loňském výročním bále, který pořádala Ohrožená země, se dokonce objevil sám prezident. Také je členkou League of Frontierswomen...“

„Díky za varování,“ povzdechl Mitchell. Ještě tohleto potřebovali - aby se jim Washington pletl už do tak složitého případu pohřešované osoby.

„Copak se děje, Phile,“ ozval se Greenslade, když mu do kanceláře vklouzl Mitchell. Těšil se totiž na sprchu a pořádnou skleničku whisky. Jakmile se ale dozvěděl o celé události, okamžitě zbystřil pozornost. S tím, kdo má konexe na Kapitolu, se musí jednat jako v rukavičkách.

„Díky, Phile. Bude lepší, aby se paní Bohlenová ubytovala tady na ambasádě, že ano?“ Unaveně se zašklebil. „Když mi tady tu práci nabízeli, nikdo mě neinformoval, že budu také sloužit jako hoteliér.“

„Felix ale říkal, že s ubytováním se chce obrátit na místního ředitele Ohrožené země.“

„Aha, to je ten Australan Dyball. Klidně mu řekni, že paní Bohlenová bude velice vítaným hostem našeho velvyslanectví.“

„Myslím si, že Sally by měla na ni i na toho astronoma dohlédnout.“

„Doprčic, úplně jsem na doktora Birnberga zapomněl,“ zaúpěl Greenslade. „A jak to vlastně vypadá s tím Bohlenem - je v nějakém nebezpečí?“

„Sally má dojem, že by se mohl objevit,“ reagoval Mitchell a snažil se potlačit pochybnosti v hlase. „Ráda by se spojila přímo s policejní centrá-

lou. Navíc policie chce mluvit zrovna s ní, protože ji v sobotu večer zastavili kdesi ve městě.“

Greenslade chvíli uvažoval. Velvyslanectví může připomenout její diplomatickou imunitu a jakýkoliv výslech odmítnout. I když na druhé straně, kdyby s tím souhlasila, mohli bychom policii ukázat, že jsme ochotni se domluvit. „Pošli mi ji sem hned zítra a já s ní promluvíím. Budeme teď potřebovat pomoc všech úřadů.“

Rory mohl odletět z Nairobi až v pondělí odpoledne. Lemaïdok zůstal v nemocnici, odkud se nevrátí, dokud se rány plně nezahojí. Během letu z něho Rory žádné podrobnosti nevydoloval, a tak věděl, že musí najít boty, které zanechaly stopu na místě činu.

Zatím neměl v ruce žádné důkazy a propustit předáka jenom kvůli podezření by zase rozčílilo místní pobočku Úřadu práce, která by okamžitě poukazovala na pošlapávání práv zaměstnanců.

Proto po přistání na Tulimě jeho první kroky vedly přímo k místu, kde bydlel Lucas. Zdálo se ale, že tam nikdo není, a tak se rozhodl, že napřed vše sám propátrá.

Předákův dům byl vystavěný z kamene, s dřevěnými dveřmi a okny v kovových rámech. Interiér se skládal z obývacího pokoje, ložnice, jednoduché kuchyně a koupelny se záchodem. Venku k němu ještě náležel malý kousek půdy, obehnaný plotem. Všichni ostatní žili jenom v chýších se střechou z došků či vlnitého plechu. Pouze předák mohl využívat moderního domku, ve kterém tekla voda, a to mu dodávalo ještě větší prestiže.

Na rozdíl od této skutečnosti Lucas považoval své ubytování za neodpovídající. Příjem, který získával z podnikání s nákladním autem, doplňovala nejenom běžná výplata, ale i hongo, pravidelné procento ze všech výplat ostatních zaměstnanců, které vybírali jeho pochopové. Určitě by si za ty peníze mohl dovolit mnohem prostornější a lepší ubytování dokonce i ve městě.

Navíc doufal, že ho jeho veliký bratr na ministerstvu přece jenom podpoří, a tak svou povýšenost demonstroval i nezájmem o přilehlou půdu, kde se v koutku krčilo pár sazeniček fazolí. Vše ostatní zakrýval plevel. Všude okolo se válely uzávěry pivních lahví a na ohništi doutnala hromada zbytků i kus plastické nádoby od kuchyňského oleje.

Rory pro jistotu zaklepal, ale nikdo se neozval. Obešel dům a všiml si, že závěsy na oknech jsou zataženy. Obrátil se tedy ke skomírajícímu ohni, kde si delším kusem dřeva začal prohlížet, co dalšího tam ještě hořelo. Konečně našel příčinu podivného kouře. Vyhrabal totiž napůl ohořelou gumovou podrážku, jejíž vzorek se naprosto shodoval s náčrtem v poznámkovém bloku.

Takže v tom jede Lucas. A začal uvažovat, jak to do sebe všechno zapadá. Na takovéhle farmě si předák svou pozici zajistí jako vůdce mafie. K tomu pak připojí ztráty na dobytku, zařízení a nakonec by ještě mohlo dojít ke ztrátám na lidských životech.

Jeho zamyšlení přerušil zvuk leteckého motoru. Telefon prakticky nikdy nefungoval, a tak uvažoval, kdo by to sem mohl letět. Konečně piloti se tu objevovali většinou bez ohlášení, i když tehle byl v ještě dost velké výšce, takže klidně mohl směřovat i k pobřeží.

To mu připomnělo, jak přes všechny problémy patří Keňa stále mezi úžasná místa na zemi. Žili tu opravdu v rozlehlé a velké zemi, na kterou si zvykli. Jeho dva synové, Galbraith a James, patřili vlastně už do čtvrté generace. Vždyť už i oni byli občané Keni a snažili se tomuto státu pomáhat od samotného dne jeho vzniku. Proto nemůže nechat takového padoucha, jako je Lucas, aby jim toto dědictví ničil.

Začal prohrabávat popel, aby našel i druhou botu. Nalezl však už téměř shořelou krabici se zbytky nějakých lístků. Zdály se mu povědomé, ale než mohl vše překontrolovat, vyrušil ho hukot příjíždějícího automobilu. Zabalil tedy nespálené zbytky do kapesníku, aby později zjistil, oč jde.

„Co se děje, bwana?“ ozval se Lucas od branky.

„Je tohle tvé?“ a Rory mu ukazoval opálenou podrážku.

„Nevím co to je.“

„Bota. Proč jsi ji spálil?“

Lucas se podíval na zbytek podrážky a pokrčil rameny. „Hodně lidí po mně chce, abych jim nějaké věci spálil, když venku rozdělávám oheň. Do konce mi sem hází věci, aniž by mi to řekli. A co tu vlastně děláte? Vždyť je to můj dům.“

„Spálil jsi ji proto, že jsi na ní měl krev!“

„Nechápu, o čem to mluvíte,“ a Lucas se mu drze díval rovnou do očí.

„V neděli zbili Lemaidoka. Proč jsi nám to neřekl?“

„V neděli?“ chytil se Lucas časového údaje. „Copak musím pracovat i v neděli? Je to snad má povinnost? Jakmile jsem se dozvěděl, že měl Lemaidok nehodu, hned jsem to nahlásil memsahib.“

„A kdo mu to udělal?“

„Jak to já mám vědět? Zeptejte se jeho - vždyť není mrtvý,“ a Lucas si přál, aby přece jenom byl.

Tenhle způsob výsledku mohl pokračovat ještě celé další hodiny. Proto musí Lucase dostat na lopatky složitějším způsobem, a tak Rory vytáhl ohořelé lístky.

„A co je tohle?“ chtěl vědět. „Proč to pálíš?“

Poprvé dostala Lucasova arogance trhlínu. Prudce vyrazil, aby dostal celý svazek ohořelých zbytků, ale Rory ho zastavil pohybem natažené ruky, jako policista na křižovatce.

„Pomalu, pomalu, Lucasi,“ doprovodil své gesto ironickou poznámkou.

Času měl dost, a tak si přidřepl, rozprostřel kapesník na zemi a začal zbytky opálených lístků odloupávat jeden od druhého. Náhle si všiml, že jsou to vlastně zbytky registračních lístků z voleb, které se konaly před několika měsíci. Proč by tady páčil staré volební lístky?

Lucas přešlápl a v duchu proklínal svou smůlu. Problém s Lemaidekem by zvládl, ale tohle bylo mnohem nebezpečnější. Nosil s sebou nůž, a tak ho v první chvíli napadlo zabít tu bílou hubu, která se mu do toho plete.

Zvládl by to v několika vteřinách. Potom skočí do vozu a zmizí v Somálsku, dřív než ho chytí. Co když se mu to ale nepodaří? Trest za vraždu byla smrt. Rozhodně by se mu nelíbilo, aby ho v Nairobi pověsili. Musí si tedy zachovat chladnou hlavu a nějak se z toho vysekat. Navíc přece, až ho propustí, dostane veškeré finanční náhrady. Mohl by toho později litovat. Díval se na bělocha a překvapovalo ho, jak je klidný. Při Alláhovi, jednoho dne mu to ale spočítá. Naučí ho, co to je, provokovat bojovníka se somálskou krví.

Rory se postavil a držel v ruce dva nejzachovalejší lístky. Teď už to chápal. Byla na nich jména kandidátů do parlamentu se čtverečky, ve kterých si je měl volič zatrhnout.

„Proč pálíš volební lístky, Lucasí?“ ptal se téměř konverzačním tónem. „Přece jsi je měl doručit volební komisi.“

Rory si ten den pamatoval velice živě. Opoziční Freedom Party se stávala velkou konkurencí té jediné vládnoucí strany a na farmě věděli, že mnoho jejich zaměstnanců chce této opozici dát své hlasy. Dokonce nabídli i dodávku, která by všechny dovezla do volebního střediska, ale většina kupodivu zvolila předání volebních lístků svému předákovi.

„Je to velice zajímavé, ale všechny tyto volební lístky měly dodat hlasy opozici,“ pokračoval rozvážně Rory.

„Někdo je ztratil - našel jsem je teprve minulý týden, takže dnes už k ničemu nejsou.“

„A ty ostatní jsi z lidí vydoloval násilím?“ nadhodil Rory. Zahrávání si s věrohodností volebních výsledků nebyl jenom kriminální čin, ale mohlo to být i důvodem skandalizace. Opoziční strana by mohla vyžadovat nové volby a Lucas by se ocitl v opravdových problémech. „A ty nevyplněné jsi prodal, co? Doufám, že ti dobře zaplatili. V Nairobi se platilo pět set šilinů za hlas.“

Lucas mlčel, protože přesně tak to udělal. Jeho pochopové zkonfiskovali všechny volební lístky od těch, kteří nechtěli podporovat nynější vládu. Vadilo mu jediné, že mu takovou cenu nedali - podvedli ho!

„Za to můžeš jít do vězení, víš o tom?“ Rory mu ukazoval zbytky ohořelých lístků. „A když nebudeš předák, bude kvůli tobě někdo lhát, aby tě zachránil?“

„Oni...“ začal Lucas, kterému už vysychalo v krku. „Nemůžete mě přece propustit bez důvodu.“

„Ten tvůj podnik s nákladním autem ti také dobře vynáší, Lucasi... Když se dostaneš do vězení, budou se ti o něj starat jiní. A člověk ve vězení ztrácí i přátele, kdežto muž, který se vzdá práce na farmě, aby se mohl věnovat svému podnikání, je velice respektován.“

Lucas začal rozvažovat nad touto nabídnutou ústupovou cestou a okamžitě se vrhl na smlouvání. „Kolik?“

Kolik stojí získání takového respektu? radoval se v duchu Rory. Konečně měl toho bastarda v hrsti!

„Kolik to bude stát?“

„Jeden týden za každý rok.“

„To je tedy jenom patnáct týdnů...“

„A jak moc platí ve vězení, Lucasi? A jak moc rádi mají ve vězení Somálce?“

Lucas téměř sáhl po noži, protože tato poznámka ho svou pravdivostí rozzuřila. Somálci si jako bandité vysloužili opovržení a nenávist Keňanů. Pokud se dostali do vězení, vždy se stávali cílem brutálního zacházení.

„Říkáte, že muž může získat respekt, bwana. Jak ho ale může někdo respektovat, když na to není ještě připraven? Třeba já se na to mohu připravit až po zatmění slunce, protože jinak mě všichni pomluví, že jsem se toho bál.“

O takové drzosti se mi snad jenom zdá, pomyslel si Rory. Určitě má ještě něco za lubem. Tihle Somálci by vymámili z jalové krávy tele. Tohle ale stačilo. „Zítra zmizíš nejenom z domu, ale i z farmy!“

„Tohle nemůžete říci, bwana,“ snažil se Lucas o jiný postup. „Vy tu nejste šéf. Bwana Galbraith je boss.“

„Zapomeň na to,“ úmyslně zvýšil hlas Rory. „Jedeme rovnou na policii,“ a mávl směrem k vozu.

Lucas neochotně poslechl, ale jakmile projížděli okolo hlavní budovy farmy, ozval se: „Chtěl bych mluvit s velkým šéfem.“

Rory zastavil, přikázal mu, aby se nehýbal a zašel do kanceláře, kde všechno vysvětlil matce.

„Však jsem to už dávno říkala,“ kývala hlavou Patty. „Tihle Somálci jsou jako hadi.“

„V jádru má ale pravdu, protože ho vlastně zaměstnává otec,“ zauvažoval Rory.

„Ten teď odpočívá,“ upozornila ho. „Měl špatnou noc, takže to vyřeším já,“ rozhodla Patty, kterou příběh s ostatním drátem vytočil víc, než si sama přiznala.

Sally Facettiová sledovala plukovníka Keena. Ten právě zapichoval další červené špendlíky do mapy podle souřadnic, které udávaly poslední snímky ze satelitu. Bylo už úterý ráno a činnost postupujícího gangu jim přidělávala víc a více starostí.

Červená stopa na mapě vyznačovala jejich klikatý postup, při kterém se bezpečně vyhýbali hustě osídleným oblastem na území Meru, až se dostali k poměrně vzdálenému národnímu parku. Za ním, na jižní straně řeky Tana ležel další park Kora, smutně proslulý útokem Somálců v roce 1989 na starého George Adamsona, toho bělovlasého a bělovousého představitele ochránců divokých zvířat. Stal se slavný na celém světě výchovou osiřelých lvíčat a příběh lvice Elsy zná dnes už každý. Vraždící Somálci byli o pár dní později chyceni v místním baru. Na rozdíl od takových se tato tlupa neustále pohybovala.

„Ukořistili další dodávku po bitce se strážci parku,“ komentoval Tom a ukazovákem ťukal na mapu. „V neděli se objevili u nějaké vesnice jménem Magado a včera přespávali vedle cesty z Garba Tula. Míří k parku se strany, ze které se o to ještě nikdo nepokusil. Určitě mají nějaký plán.“

„Víš co?“ ozvala se Sally. „Pořád se drží v suché buši.“

„Není to proto, že jsou tam sloni?“

„Sloni se také rádi válejí v bahně, ale tihle bandité se drží terénu, který znají. A nechtějí, aby se mezi jejich ústupovou cestou domů objevila nějaká neschůdná přírodní překážka.“

Keen ustoupil od mapy a celou situaci opět přehodnotil z armádního hlediska. Z Meru se široká a bahnitá řeka Tana, domov mnoha krokodýlů a hrochů, opravdu stáčela na jih směrem k Indickému oceánu, k pobřežnímu rekreačnímu středisku Malindi. Pokud by tlupa překročila řeku, sama by se odřízla od jednoduché trasy vedoucí zpět do Somálska.

„Máš asi pravdu. Pokud zůstanou na levém břehu řeky Tany, najdou tam dostatek parků i rezervací, ve kterých není mnoho strážců. Mohou tam v pohodě řádit a vyrazit domů, jakmile jim to bude stačit. Vždyť už jedou celých dvanáct dní.“

Sally přistoupila k mapě a uvažovala: pokud by přešli řeku Tanu, dostanou se k obrovskému národnímu parku Tsavo, pokrývajícimu dvacet tisíc čtverečních kilometrů, který je také proslavený svými slony. A kdyby se dostali k jeho východní části, objeví se poměrně blízko u Tulimy.

„Včera večer mi volala ministrova sekretářka, abych se mu dnes ohlásila.“

„Však jsem si říkal, proč jsi tak vyfešákováná,“ přejel Tom se zájmem její světle modré šaty. „Vypadáš velice dobře a pokud by ti to vyšlo, mohli bychom si skočit na oběd, co říkáš?“

„Proč ne,“ zaradovala se, protože jí začínal opravdu těžký den. „Musím zavolat na policii kvůli těm ztraceným chlapcům z Peace Corps. Bohlenová matka se tu objeví už zítra a chce okamžitě rozjet nějakou akci. Co kdybychom se tedy sešli v italské restauraci Marino?“ navrhla.

„Máme tedy schůzku.“

„To není žádná schůzka, Tome!“ polkla zmateně. „Nechci, aby si tvá žena mohla něco myslet.“

„A proč? Copak nemohu jít na oběd se svou kolegyní?“

„Důvodem mého protestu je to, že je právě pryč. Asi toho o ženách moc nevíš, že?“ Náhle si ale uvědomila, že je na něho až zbytečně moc přísná. „Dobře, máme tedy schůzku v jednu hodinu.“

Ministerstvo nebylo vzdáleno víc než dvacet minut chůze od velvyslanectví, ale raději se svezla služebním vozem se šoférem a klimatizací. V nejteplejším období roku se nechtěla prodírat přelidněnými chodníky. Na obloze se sice objevilo několik nadýchaných bílých obláčků, ale déšť obvykle přichází až v dubnu.

U vchodu do ministerstva se na ni snědý vrátný zešíroka usmíval: „Dobré ráno, madam. Kohopak k nám jdete dnes navštívit?“

Sally mu s úsměvem odpověděla na pozdrav a nechala si překontrolovat obsah kufříku. Další strážný ji překontroloval detektorem a potom se už v přečpaném výtahu dostala do správného patra.

V kanceláři ji uvítala sekretářka, která se omlouvala, že bude muset několik minut posečkat a raději jí hned nabídla kávu.

„Pan ministr je dneska v jednom kole,“ a protočila panenky. „Bohudíky, že nejsem politik!“

Ještě nestačila ani dopít kávu, když ji sekretářka naháněla do kanceláře, kde Paul Gitonga ani nijak uštvane nevypadal. Seděl za stolem plným nějakých složek. Jakmile ji uviděl, hned vstal a potřásl jí radostně rukou. Nabídl jí komfortní křeslo a neustále děkoval, že tak rychle zareagovala na jeho požadavek a přišla. Neobjasnil však hned svůj důvod - místo toho se zeptal na Tulimu.

„Zaslechl jsem, že jim poradíte s projektem rezervace,“ začal.

„Ano, chtěla bych sehnat mezinárodní podporu k jejímu rozšíření. Nebude to však od USAID, ale od jiných, nestátních organizací.“

„A myslíte si, že je to reálné?“

„Vcelku ano. Ale jaký je váš názor na soukromé rezervace?“

„Nevidíme v tom žádný problém, obzvlášť, když se tam našim lidem poskytnou práce.“

„V tomhle případě zajisté, pane. Majitelé si dobře uvědomují, že místní obyvatelé z toho musí mít prospěch - jinak jim to úřady zamítnou.“

„To je tedy výtečné,“ vydechl Gitonga spokojeně a přešel k pravému důvodu. „Víte o tom, že jsme za víkend ztratil i jednoho strážce rezervace? Určitě asi ano. Včera zase prostřelili pneumatiky minibusu v Meru. Všichni okradli a dva turisty dost ošklivě zbili. Musíme ty bandity chytit, slečno Facettiová. *Shifta* musí za svou činnost pykat.“ Zdálo se, že to myslí upřímně. „Víte, kde jsou teď?“

„Pokud vím, tak se včera ráno objevili u vesnice Kinna nedaleko národního parku Meru. To je vše, co vám můžu říci, pane.“

„Minulý pátek jste mi ukazovali místo, kde přesně jsou,“ ozval se trochu podrážděně.

„Pokud vám dodáme přesné detaily, pošlete tam protipytlácké týmy?“

Zatvářil se rozpačitě. „Pamatujete se na náš oběd? Viděla jste dobře, co si o mně myslí zdejší policie. Mohli by sice proti té bandě něco udělat, ale raději bych se zeptal armády. Nutit je ale nemohu. Jedině prezident jim může dávat rozkazy.“

„Měla jsem dojem, že k té přestřelce došlo kvůli vašim příkazům.“

„To bylo samostatné rozhodnutí správce v Uaso Nyiro,“ vysvětloval Gitonga. „A jeho hlídači uposlechli. Ale rozhodně nemůžu dát rozkaz protipytláckým týmům, které má pod kontrolou policie. Pokud máte dojem, že je to pro pytláky dobrá zpráva, tak bohužel asi máte pravdu. Ale teď mě dobře poslouchejte, slečno Facettiová. Nikdo přece nechce, aby umírali turisté. Každý z nás nenávidí, co *shifta* dělá. Dodejte mi přesné informace, abych s nimi mohl osobně všechny správce seznámit, a pak ten gang chytíme.“

„Ráda bych vám pomohla,“ slavnostně prohlásila a cítila se přitom dost hloupě.

„Slečno Facettiová,“ pronesl tiše Gitonga, snad aby sekretářka odvedle nic nezaslechla. „Před dvěma roky klesla cena slonoviny na pět dolarů za kilogram. Dnes, kvůli Somálcům, se vyšvihla opět nahoru až na sedmdesát. Lidé dokonce tvrdí, že v tom má prsty i samotná mafie. Každý ví, že Italo-vé na pobřeží za všechno, co se jim líbí, dobře zaplatí.“

„Pokud věříte všemu, co lidé říkají, tak brzo zjistíte, že celý svět vlastně řídí jenom mafie,“ usmála se smutně Sally. „Má vlastní rodina sice přišla z Itálie, ale mafiáni nejsme.“

Gitonga se pousmál a zkoumavě se na ni podíval. „A proč jsou ty informace najednou tak těžko k sehnání?“

„Jak se opovažujete mi to vyčítat!“ vyjekla Sally a hned zmlkla šokována tím, že křičí na ministra. Ale zasloužil si to! Jak ji může nějaký domorodec takhle urážet! A náhle si všimla, že se Gitonga spokojeně pochechtává.

„Omluvte mě, slečno Facettiová, ale musel jsem vás trochu popíchnout. Pokud tahle banda uspěje, ostatní si troufnou mnohem víc.“

I když se uvnitř doslova vařila, chápala, že má pravdu. „Udělám vše, co je v mých silách,“ reagovala ještě trochu strnule. „Všechno ale nezvládnou. Je mi to líto, ale už musím jít.“

* * *

Odešla a Gitonga si opřel bradu do dlaní. Uvažoval, zda udělal opravdu všechno. S takovouhle bandou dojde nakonec prakticky k regulérní bitvě. Někdo je ale podporuje a navíc je nechává projíždět i přes policejní zátaras-y a kontroly. Znechuceně pomyslel na jména několika konkrétních osob, které v tom mohou mít prsty. Nakonec si zavolał sekretáře, aby se ho zeptal na jeho názor.

„Ta *shifta* je někým chráněna, že Josaphate?“

„Jak to můžeme vědět?“ a úředník se na něho podíval, jako by v tom mohl mít prsty i sám Gitonga. „Jak můžeme znát jejich přátele? A je to jenom jedna banda? Policie tvrdí, že je jich několik.“

„Jen ať nám vysvětlí, proč si to myslí.“

„Optám se na to, pane,“ a Josaphat se připravil k odchodu, i když mu ještě stále v uchu zněla slova jeho vlastního hovoru se superintendentem Langatem: Pokud má ministr důkazy o tom, že se jedná o tentýž gang, tak proč se s nimi nepochlubí?

Jakmile Josaphat zmizel, Gitonga se zamýšlel nad dalším problémem, který se objevil: Lucas. Jeho poloviční bratr tu byl už dříve, obtěžoval dokonce i sekretářku a nakonec mu nechal vzkaz, že se večer ukáže u něho doma. Zdá se, že ho Cawstonovi z farmy propustili. Předáka se však nikdo nezbavuje takhle rychle, aniž by k tomu měl pádný důvod. Vůbec se tomu ale nedivil, protože v jeho polovičním bratrovi přece koluje somálská krev. Na tváři se mu rozhostil ustaraný výraz.

* * *

Centrála keňské police sídlila v hrůzné betonové kostce o šesti patrech na Harambee Avenue. Policejní vlajka smutně visela na žerdi, protože v rozpáleném městském vzduchu se ani lístek nepohnul. Šofér z ambasády za-

stavil u vchodu a Sally vyrazila do budovy. Doufala, že superintendent bude mít klimatizovanou kancelář.

Neměl, ale vcelku se tam zdálo být chladno. K jejímu překvapení ji okamžitě srdečně vítal.

„Jmenuji se Amos Arap Langat,“ představil se, když si potřásali rukou. „Jsem rád, že jste k nám přišla.“

„Mám dojem, že se chceme jeden druhého na něco zeptat,“ začala opatrně Sally. „Myslím, že první byste měl střílet vy.“

To Langata nadchlo. „Střelím tedy od boku,“ a zasmál se. Okamžitě ale pokračoval vážným tónem, téměř jako vyšetřovatel:

„Víte o tom, že v sobotu večer probíhala ve městě demonstrace, když s vámi můj inspektor mluvil?“

„To jsem netušila,“ zalhala, protože policistům se nikdy nesmělo na nic přikývnout.

„Máme ve městě tolik násilí - a sobota byla opravdu velice špatná. Mohli vás zranit.“

„Ale vždyť jsem od toho byla celé kilometry daleko,“ divila se.

„Šťastnou náhodou se vám ale nic nestalo. Jsem rád, že vás moji podřízení včas zachránili.“

„Co tím myslíte?“

„Jela jste přece směrem k té demonstraci,“ tvrdil Langat.

„Jela jsem do Muthaiga Clubu,“ odporovala Sally.

„To víte, když je zraněn diplomat, obzvláště žena, tak velvyslanec musí protestovat. Žádnou jinou možnost nemá. A navíc se objeví titulky v novinách po celém světě, že? A vy jste jela přímou cestou k ohnisku nepokojů,“ nedal se zvíkat.

„To je přece úplný nesmysl! Co se mi to snažíte naznačit, pane? Že by někdo chtěl, abych byla zraněná úmyslně?“

„Však my dobře známe americkou taktiku.“

„Poslouchejte,“ ozvala se nakvašeně. „Pokud nechcete věřit tomu, že jsem jela rovnou do Muthaiga Clubu, tak okamžitě odejdu!“

„Věřím tomu co říkáte,“ blekotal zmatený Langat. Tohle si inspektor odskáče. Přece jim dal jasné příkazy, aby vypátrali, co tu noc dělala a jestli to mělo politickou motivaci.

„Díky,“ odsekla, ale přesto z něho potřebovala vydolovat nějaké odpovědi. „Pokud nemáte ještě něco, mohla bych vám položit jednu či dvě otázky?“

„Prosím, klidně se ptejte,“ ochotně mával rukama a snažil se jí přisunout židli.

„Obáváme se o osud dvou členů Peace Corps, kteří zmizeli. Nemohu věřit tomu, že policie v Isiole o nich nic neví. Velvyslanectví žádné problémy nepotřebuje, ale pokud se ti mladíci nenajdou, bude to mít u nás doma těžký dopad na veřejné mínění. Navíc mám hrozný pocit, že jeden z nich už je mrtvý.“

„Isiolo není má oblast, ale dejte mi dvacet čtyři hodiny. Udělám, co je v mých silách,“ snažil se jí superintendant vyhovět.

„Budu vám za to opravdu velice vděčná - společně s jejich rodiči,“ dodala, popadla kabelku položenou na podlaze a vstala.

„Kvůli těm pytlákům jste navštívila Gitongu?“ nadhodil s potutelným úsměvem najednou Langat.

„To je přece ministr, se kterým běžně jednám,“ snažila se Sally nic neprozradit.

„Lidé říkají, že je to naše vina, když pytláci postupují,“ a Langat si odkašlal. „Přesto ale doufám, že si rozumíme,“ dodal k jejímu překvapení.

Zpátky na velvyslanectví se Sally hnala rovnou do Mitchellovy kanceláře. „Policie Gitongovi nedůvěřuje, ale já ano. Proto bych mu chtěla předat veškeré dosažitelné informace ohledně té bandy.“

„O tom můžeš těžko rozhodovat ty, Sally. Tohle musím konzultovat s Washingtonem.“

„A budeme čekat, zatímco banda zlikviduje zase další národní park!“

Mitchell se na ni díval s rostoucí nelibostí. „Musíme se přece držet našich předpisů a pravidel, týkajících se bezpečnosti. Co se ale s tebou děje? Máš dnes nějak špatný den?“

„A co bys chtěl?“ téměř vykřikla. „Naši dobrovolníci jsou pohřešováni, sloni postřílení a ty tu blábolíš něco o pravidlech. Půjdu rovnou za velvyslancem.“

„Kdybych byl na tvém místě, nechal bych to na mně,“ chladně zareagoval Mitchell.

Sally musela potlačit slzy, a tak vztekle pohodila hlavou: „Phile, našim lidem jde opravdu o život. Můžeš to pochopit?“

„Budeš se divit, ale ano.“

Raději z jeho kanceláře vypadla, i když se ještě snažila kontaktovat velvyslancovu sekretářku. Měl však s někým jednání. Proč mají lidé vždycky něco jiného na práci, když přichází krize?

O půl hodiny později už seděla s Tomem v italské restauraci. Honem mu vysypala vše, co měla na srdci.

„Myslíš si, že to Gitonga hraje na obě strany?“ vyzvídal Tom.

„Mate mě přístup policie. Ale pokud bychom už ani ministrovi nemohli věřit, tak komu tedy?“

„Takže, bratře, co pro tebe mohu udělat?“ promyšleně začal Paul Gitonga s důrazem na oslovení „bratře“. Chtěl tím naznačit povědomí o nevyhnutelnosti tohoto rozhovoru, který nepatřil do možnosti osobního výběru.

Oba seděli na verandě ministerského domu v Nairobi na perfektně vypořádaných ratanových křeslech. Láhev piva a sodovky stály na skleněném stolku, což dokládalo dobrou životní úroveň, kterou Lucas nikdy nezažil. Však to také svému bratrovi záviděl.

S hořkostí si uvědomoval, že dům je veliký, provoz velice drahý a pro jeho bratra určitě nadměrný. Vše bylo diskrétně chráněno: majitele neprozrazovala žádná vizitka, oplocení vysoké téměř tři metry ukrývalo celé prostranství a sám dům stál skrytý v buši. Uniformovaní askari byli ozbrojeni. Gitonga si se svou vlastní ochranou nezahrával, i když v této chvíli by mu to nepomohlo, pokud má nepřítel ve své vlastní rodině.

Ministrova manželka Grace se při této návštěvě cítila celá nesvá a při jeho příchodu stačila syknout: „Proč by nám měl kazit večer takovýhle chlap?“

„Něco bych od tebe potřeboval - to, co by pro svého bratra udělal kdokoli,“ začal Lucas.

„Chceš dostat práci u Wildlife Service?“

Lucas se na něho znechuceně podíval: „Práci? Třeba jako hlídač, mi můžeš nabídnout.“ Zakašlal a odplivl si na podlahu: „Poslouchej, bratře. Jsi ve svém domě i ve své kanceláři velice důležitý - ale já jsem starší než ty. Zasloužím si něco lepšího.“

„Odplivni si ještě jednou a nedostaneš vůbec nic,“ snažil se Gitonga krotit svůj nával vzteku. „Raději mi řekni, proč jsi opustil farmu?“

„Starý Cawston umírá. A jednomu z dělníků jsem musel dát lekci.“

„Čím jsi mu ji dával - holí...“

„Jednal jsem s ním jako s kýmkoliv, kdo mě urazil,“ odpověděl Lucas, i když tím rozšířil své pole výhrůzek. „Ne, bratře, já nerozřezávám lidi na nudličky. Ani nechci žádnou obyčejnou práci,“ dokončil své informace. „Víš přece velice dobře, že podnikám v oblasti transportu. Proto potřebuji kontrakty. A ty mi je můžeš sehnat.“

„A co bys chtěl dopravit?“

„No přece zásoby. Všechno, co Wildlife Service potřebuje, od pletiva a hřebíků až k potravinám. Pořád přece jezdí naložené vozy do národních parků i z nich.“

„Tam ale mají svá vlastní vozidla,“ trval na svém Gitonga. Pokud by se mu totiž lehce podvolil, Lucas by okamžitě chtěl víc.

„Ale občas se mohou rozbít a já mám jeden nákladák perfektně připravený. Klidně ho sem přivezu a zítra mohu naložit první náklad.“

„O tom si můžeš promluvit s mým sekretářem,“ snažil se Gitonga získat co největší odstup mezi sebou a bratrovou transakcí. „Ten promluví s příslušným manažerem.“

„Ne, bratře - ty s ním promluvíš! A když tam přijedu, tak mi dají kontrakt na celý rok. A manažer bude radostí celý bez sebe, protože někteří řidiči se do oblasti Meru či jiných míst na severu bojí jet. Já mám ale pro strach uděláno!“

Gitonga se zamračil a zadíval se na svého povedeného bratra: kéž by mohl vidět, co má za lubem. Na první pohled to bylo až moc jednoduché, protože takový kontrakt přece nemohl ukojit Lucasovy ambice. Na druhé straně to ale bylo komplikované, protože Wildlife Service pracovala samostatně a nebyla závislá na vládě.

„Kolik nákladních vozů máš, bratře?“

„Dnes jenom jeden, ale zítra, jakmile budu mít kontrakt v kapse a dostanu první zálohu, koupím druhý. Časem, až se mi obchod rozjede, ti dám i procenta.“

„To není důležité,“ mávl rukou Gitonga a žasl nad Lucasovou drzostí. „Musím ti ale připomenout, že ti mohu dát kontrakt s mým ministerstvem a ne s Wildlife Service.“

„Dostat kontrakt, to je tvůj problém. Zeptej se matky, taky to říkala!“ Lucasův hlas ztvrdl, dokonce už začal dávat i příkazy: „Chci zajišťovat transport pro národní parky. Jsou všude po celé Keni a bude to veliký business.“

„A jaký vůz vlastně máš?“ Nebude-li vhodný, dalo by se couvnout.

„Mercedes, pětitunka. Je to přebytek z armády,“ a Lucas se vesele zašklebil. „Tytéž používá Wildlife Service. Manažer z toho bude mít určité radost, protože to nebude vypadat, že ho někdo podplatil. A druhý bude stejný.“

„Nezaplatí ti, dokud neodvedeš celou práci. To snad víš?“

„Ale ty máš peníze. Vždyť se jedná o pouhých sto tisíc šilinků.“

Gitonga se nadechl a připravil se na boj. Sto tisíc nebylo moc - ne víc než dva tisíce dolarů, ale určitě to není poslední požadavek. Budou následovat další. „Copak nemůžeš jít do banky?“ divil se. „Vezmi si půjčku na vůz, který už máš.“

„Mercedes patří ale také úředníkovi na farmě.“

„Jsou však jisté hranice, kam až bratři mohou jít,“ upozornil ho Gitonga. „A tento požadavek je už překročil. Chceš kontrakty a navíc ještě peníze v hotovosti.“

„Však to vrátím,“ tvrdil naprosto jistě Lucas. „Půjčenou částku splatím velice brzo. Řekl jsem to matce a ona s tím souhlasí.“ Ukázal na bezdrátový telefon na stole. „Zeptej se jí.“

Gitonga se zarazil. Koupil matce malý dům a kousek pozemku, kde mohla žít mezi svými vnoučaty. Lucas se tam asi přihnal rovnou z Tulimy a zahrál na rodinné city.

Pokud jí zavolá, určitě zvedne neochotně telefon, zasměje se nad jeho kulturním hlasem a podpoří Lucase. Náleží sice už umírající generaci, ale pokud je ještě naživu, musí její přání respektovat. Napil se piva, polkl a zdálo se mu hořké tak, až se podíval na nálepku, jestli je to opravdu jeho oblíbený Tusker.

„Somálci ve městě o tobě dost mluví,“ pokračoval Lucas po chvíli ticha, které zaregistroval jako kapitulaci. „Právě dnes jsem je slyšel v Trattorii.“

„Jak si můžeš dovolit navštěvovat tak drahou restauraci?“ a Gitongovy obavy zesílily. Místo bylo totiž vyhlášeným místem bohatých Somálců v Nairobi, kteří patřili převážně mezi muslimy. Většina z nich zbohatla z obchodu s drogami a pravděpodobně i ze slonoviny.

A náhle pochopil: tak proto Lucas najednou přestal pít alkohol a dal se na sodovku. „Pracuješ opravdu rychle,“ poznamenal.

Lucas jenom mávl rukou. „Pokud pojedu na sever, tak mě přece lidé musejí dobře znát,“ poučoval ho. „Máš své auto pojištěné?“

„Samozřejmě,“ podivil se Gitonga, ale tušil, že bratr opět něco chystá.

„I já přece musím nějak chránit svůj vůz, protože lidé v Trattorii říkali, že tvé protipytlácké týmy zabíjejí nevinné muže. Mohou ublížit i mně.“

„Řekni svým přátelům, že já žádné rozkazy nedávám. To má na starosti manažer bezpečnostního oddělení společně s policií.“

„To má potom velice nebezpečnou práci...“

„Nemluv tu se mnou v hádankách! Zítra zavolám manažerovi,“ souhlasil, i když věděl, že to nechá na svém sekretáři.

„A těch sto tisíc?“

„Přece si nemůžeš zítra koupit druhý vůz.“

„Bratře, už jsem jeden zahlédl. Také pro něj mám řidiče. Kontrakt musím mít pro dva nákladní vozy.“

„Kontrakt bude jenom pro to, co organizace potřebuje,“ snažil se Gitonga osvětlit svému posedlému bratrovi situaci. „Rozhodně nepůjde o nějaké nevykonané jízdy s neexistujícím nákladem. Alespoň tahle část zůstane čestná.“

Lucas na něho zíral naprosto znechuceně, očima ho téměř provrtával. „Zítra večer zase přijdu,“ upozornil ho. „Ty možná nespěcháš, ale já ano.“

Přece musí být lepší spojení, než je tohle, uvažovala Laura Bohlenová, když Boeing 747 společnosti British Airways dosedl na letišti v Nairobi ve čtyři hodiny ráno. Let proběhl přesně podle letového řádu, ale kdo se chce objevit na cizím kontinentu v tuto hodinu? Bože můj - vždyť venku je tma jako o půlnoci. Prší a navíc je ještě chladno, nahlásil jim už předem kapitán letadla.

Tělo ji bolelo a cítila se jako vysušená. Celou cestu si připadala stísněná, protože letadlo bylo plné. Měla cestující po obou stranách, ale naštěstí se jednalo o ženy. Při jídle se dala do hovoru s tou po levici, která byla z Los Angeles a v Londýně také přestupovala na tento spoj. Jela se podívat na svou devatenáctiletou dceru, která pracovala na nějakém projektu v Tanzanii. Obě pokyvovaly hlavou nad tím, jak jejich děti žijí.

„A za devatenáct dní se zase poženou zpátky,“ poznamenala a vrtěla hlavou. „Ve třech týdnech takhle člověk mění kontinenty,“ povzdechla si.

Připravily se na vystoupení z letadla. Prošly výstupním tunelem rovnou do přistávací haly, která i v takovou časnou hodinu už šuměla životem. Po čtvrt hodině se Laura konečně dostala k úředníku pasovky, který ji trochu vyděsil otázkou, jak dlouho chce v Keni zůstat. Nechápala, jak má takovéhle rozhodnutí udělat těsně po přistání, a proto se s ním o svou starost rozdělila.

„Povolený je měsíc,“ poradil jí. „Potom si to ale můžete prodloužit.“

„Dejte mi to tedy na měsíc.“

Otiskl jí do pasu razítko s omezením platnosti na třicet dní a konečně mohla projít k zavazadlům. Na celním území varoval žlutý nápis před výměnou peněz jinde než v bankách a hotelích.

Dokonce našla volný vozík, na kterém mohla vyvézt šťastně objevená zavazadla. Venku ji přivítal zástup domorodců: někteří mávali napsanými jmény, další vychvalovali své služby jako taxi. Zarazila se a přehlížela celý zástup, než si konečně oddychla: zahlédla vysokého muže, jehož tvář znala z fotografie. Byl to Dick Dyball.

„Vy jste určité paní Bohlenová,“ a stiskl jí ruku. „Jsem rád, že vás konečně vidím,“ pronesl s australským přízvukem. „A tady je se mou Sally Faccettiová z velvyslanectví.“

„Ředitel Peace Corps by přišel také,“ omlouvala se Sally, „ale stále je mimo město, protože hledá vašeho syna.“ Ani se nesnažila vysvětlovat, jak

její přilet rozvířil hladinu rutiny v kanceláři Peace Corps. „Jaký jste měla let?“

„Ušlo to, s výjimkou toho, že mi připadal nekonečný. Máte nějaké další zprávy?“

„Obávám se, že ne. Na druhé straně ale máme důvod věřit tomu, že se Donovi nic nestalo.“

„Lidé se ale přece jenom tak neztrácejí.“

„Máte pravdu, ale my ho najdeme,“ přesvědčovala ji Sally. „A teď vás Dick odveze do svého domu. Schůzku s velvyslancem jsem vám domluvila na odpoledne. To už možná budeme vědět i víc,“ a usmála se na ni. „Musíte být určitě vyčerpaná.“

„Není to nic, co by dobrá káva a sprcha nezlikvidovaly.“

„A přesně to na vás u mě čeká,“ ozval se Dyball taktně. To už ale vyrazil do deště ke svému vozu, zatímco Sally chránila paní Bohlenovou deštníkem.

„Bože můj,“ otrásla se chladem Laura. „Takhle si Keňu nepamatuji!“

„Je to zvláštní, protože pršet ještě nemělo. Ale jakmile vyjde slunce, brzo se oteplí,“ a Sally jí stiskla ruku. „Dick se o vás postará a my se uvidíme později.“

Cestou Dyball vysvětloval vše, co věděl o Sally i o dalším projektu, kterého se Don měl zúčastnit na Tulimě.

„A kdy tam má Don začít?“

„Za pár týdnů - abych byl přesný, 9. března. To je ten den těsně před zamtněním,“ vysvětloval s úsměvem.

Zpomalil u policejního kontrolního stanoviště při vjezdu do areálu letiště a za chvíli se dostal na hlavní silnici do města.

„Žijeme v předměstí jménem Karen,“ snažil se mlčící Lauru něčím zaujmout. „Jméno dostalo po Karen Blixenové, která napsala tu slavnou knihu Vzpomínky na Afriku. Měla tam farmu a pěstovala kávu, jestli si vzpomínáte. Je položeno mnohem výš než samotné město, ale budeme tam brzy.“

Nakonec kamsi zahnul a auto začalo poskakovat po hrbolaté cestě. Nebe začalo blednout a Laura rozeznala obrysy dlouhého domu s verandou. Na ní stála nějaká postava.

„To je má žena Ros,“ představil ji Dyball.

„To jsem ráda, že tu budete s námi,“ přivítala ji také s australským přízvukem. „Ukážu vám, kde je váš pokoj. Určitě se chcete co nejdříve opláchnout. Dick za chvíli vyrazí do kanceláře, aby se vyhnul ranní do-

pravní špičce. Vráť se ale okolo poledne na oběd. A co vy, nedáte si s námi alespoň snídani?“

Laura usedla na postel. Zoufale uvažovala, co dál, i když cítila, jak na ni dopadá únava z cesty a hlavně ze změny časových pásem.

„Čeká vás dlouhý den,“ upozorňovala ji Ros. „Klidně se natáhněte a dejte mi vědět, až budete vzhůru.“

Vzbudila se téměř v poledne. Venku slunce zářilo naplno, slyšela jak vítr šumí ve stromech a někde dokonce i zakokrhál kohout. Asi také zaspal, pomyslela si Laura a začala se rychle oblékat. Vyrázila na verandu, aby se omluvila.

Ros tam seděla a dívala se do kraje na panorama zalesněného údolí a kopcovitého hřebene, který připomínal klouby na hřbetu zaťaté ruky.

„Ty kopce před námi se nazývají Ngongo,“ vysvětlovala Ros. „Pronajali jsme si dům jenom kvůli tomuto výhledu, i kdyžto má Dick dál do práce. Už se brzo vrátí - nedáte si zatím něco k pití?“

„Trochu pomerančového džusu,“ poprosila Laura a pomalu vrtěla hlavou. Pohled se vymykal realitě. Ta krása byla přímo neskutečná. Bougainvillia svými růžovofialovými květy zdobila téměř celou zahradu. Každý keř kvetl v jiném odstínu jasných barev a ptáčky jásali. Vše jí přinášelo vzpomínky na první návštěvu. Tohle všechno působilo velice romanticky a vlastně to vůbec nezapadalo do úkolu její mise. Raději se měla ubytovat ve městě v hotelu, kde by to bylo víc neosobní.

Po chvíli se objevila Ros s džusem. Laura ji okamžitě požádala o nějakou podrobnější mapu.

Ros se dostala do rozpaků - obávala se, aby neudělala chybu. Prohrabala se ale hromadou všech možných novin a časopisů, až našla to, co hledala. Hojně používaná a podlepovaná mapa se konečně objevila na stole. „Je strašně složité sehnat pořádnou mapu,“ vysvětlovala a přitom ukazovala prstem. „Tady je Mount Kenya, rezervace Uaso Nyiro je tu.“

Laura si nasadila brýle a našla i jméno městečka Isiolo mezi horou a rezervací. „Tady odtud mi naposledy psal,“ vysvětlovala. „Jak to v té oblasti vypadá?“

„Ujde to, ale somálští bandité tam občas působí problémy. Všechny podrobnosti však lépe vysvětlí Dick,“ naznačovala Ros.

Dyball se po chvíli opravdu objevil, aby do sebe hodil oběd sestávající se z obrovské mísy čerstvého salátu. A hned začal vysvětlovat.

„Celý severovýchod je nebezpečný, protože to je blízko somálských hranic. Váš Don se ale tak daleko nedostal, takže musí být v pořádku. Jsem si jistý, že velvyslanec pro vás bude mít nějaké lepší zprávy.“

Přesně toho se Laura obávala. Každý se bude snažit ten nemilý úkol přenést na někoho jiného.

„Potřebovala bych jasné odpovědi,“ šla přímo k jádru věci. „Don přece nemohl zmizet jenom tak.“

„Mrzí mě to, paní Bohlenová,“ zareagoval Dyball, „ale všechny podrobnosti se dozvíte skutečně až na velvyslanectví.“

* * *

Tam už na ni čekala Sally Facettiová i ředitel Peace Corps, Louis Schneider. Všem u velvyslanec Greenslade, který se opravdu snažil pomoci a okamžitě začal: „Tady šéf Peace Corps se právě vrátil z policejní stanice v Isiole.“

A potom Louis společně se Sally začal vyprávět veškeré detaily o přepadení rezervace, přestřelce mezi strážci a pytláky i o tom nalezeném ohořelém terénním voze.

„Jsem si téměř jistá, paní Bohlenová,“ tvrdila Sally, „že Don v kempu vůbec nebyl. Mám tu dokonce i jeho pas, který si tam zapomněl.“

„Dostali jsme ale ještě lepší zprávu,“ netrpělivě jim skočil do řeči Greenslade. „Vašeho syna zahlédli v Isiole v sobotu odpoledne.“

„To se nám ale nepodařilo prokázat, pane,“ ozval se nervózní Schneider. „Víme ale jistě, že bandité přepadli autobus na hlavní silnici. Landrover z misie v Meru u něho později zastavil a jeho osádka cestujícím pomáhala. A byl s nimi jakýsi Američan, který dovezl autobus až do Isiola. Nijak se ale u policie nenahlásil a odjel prý na misii.“

„To je přesně to, co by Don udělal!“ a Laura pocítila záblesk naděje a současně i pýchy.

Bratr Carlo se snažil rozvášněné domorodce uklidnit, ale marně. Zařadil tedy rychlost, šlápl na plyn a se řvoucím motorem a s troubením se začal rozjíždět. Snažili se mu cestu zablokovat, ale přece jenom uskočili, když pochopili, že nehodlá zastavit.

Jakmile se prostor před nimi uvolnil, Carlo přišlápl plyn naplno a zahrnul celou skupinu za sebou prachem. Vyběhli za nimi, ale brzy svůj pokus vzdali.

„Bože můj!“ děsil se Don. „Co vlastně chtěli?“

„Říkal jsem ti to,“ skřehotal Kimaru a Don si všiml, jak se třese. Ti nomádi okolo jsou nezkrotní divoši. Docela rádi by nás zabili a vzali si auto.

„U autobusu už musí být ti starší, kteří jsou rozumnější,“ ozval se Carlo a zpomalil. „Musíme se podívat, jestli není někdo zraněn.“

„Co pro ty lidi vlastně můžeme udělat?“ otázal se Kimaru podezíravě. Měl starosti: tihle nomádi ze severu zarazí člověku nůž do žeber už jenom proto, že viník je z kmene Meru nebo Kikuyu. Nakonec skončí jako mrtvola v nějaké smradlavé, mouchami přeplněné márnici.

„Musíme jim pomoci,“ odpověděl přísně bratr Carlo. Nebezpečí znal, protože tu pracoval a žil s nimi. Jako křesťan musel poskytnout pomoc svému bližnímu bez rozdílu rasy či vyznání. I když tito lidé měli své vlastní krédo, nebo neměli vůbec žádné, přesto patřili mezi lidská stvoření.

Obezřetně se přibližovali k autobusu, který zářil do dálky svou veselou červenou a žlutou barvou s hrdým nápisem: „Marsabit Express“. Skupina plaček už byla v plné práci shromážděná u něčeho na zemi vedle autobusu. Carlo odhadoval, že tam asi leží tělo řidiče.

Okolo předního kola byli zase shromážděni muži a snažili se vyměnit prostřílené kolo za rezervu. Jeden z nich se otočil a když poznal Carla, radostně ho zatleskáním přivítal. Byl to jeho známý, hadži Mohammed. Pozdravili se a hadži opatrně odsunul plačící ženy, aby zavedl doktora k mrtvému tělu.

Řidič ležel na břichu v prachu cesty, ruce rozhozené. Krev mu vytékala z ran na hrudi a utvořila zasychající kaluž. Carlo si k němu přiklekl a viděl, že ho střelili zezadu. S Donovou pomocí ho přetočil na záda, zatímco ženy okolo zintenzívnily vytí i zrychlily bušení rukou do čel. Uchopil zápěstí, zkontroloval puls, potom paži položil a zavrtěl hlavou. Nebylo pochyb o tom, že je mrtvý, ale tento symbolický úkon měl před obecenstvem velikou důležitost.

„Střelili ho rovnou do srdce,“ a Carlo se postavil. Chtěl vědět, kdy se to stalo. Hadži Mohammed to nemohl s přesností určit, protože hodinky mu

sebrala *shifta*. A ostatní zase měli jiný názor. Nakonec se shodli na časovém údaji dvou hodin, což odpovídalo zaschlé krvi na zemi. „Umí tu někdo řídit auto?“ zeptal se.

„Mám řidičák, ale ne pro autobus,“ ozval se Don. „Myslíte si, že není nebezpečné pokračovat v cestě?“

„*Shifta* už bude daleko.“

„Co si myslíte vy, bwana?“ nadhodil Carlo a obrátil se na Mohammeda.

„Blesk nikdy neuhodí dvakrát do stejného místa,“ moudře pronesl hadži a smutně se na Dona usmál. „Slyšel jsem, že dobrovolníci dokáží opravdu všechno. A lidé vám za to budou vděční.“

„Pokusím se pomoci, pane,“ ujistil ho Don. Potom se zadíval na muže neustále se snažící vyměnit kolo. Veškerá jejich snaha odumřela a vypadalo to, že i zvedák odmítá pracovat. Don se ale už předtím u Peace Corps naučil, že domorodci si mnohem raději sednou a pozorují toho, který za ně práci dělá. „Musíme to tady napřed trochu zorganizovat,“ rozhodl se. „Máme tu ještě nějaké nářadí?“

„V našem autě,“ odpověděl Carlo.

Kimaru se snažil pomoci, a tak dovlekl vše, co našel v Landroveru. Po delší době se jim podařilo nad prostřelenou pneumatikou zvítězit.

Nakonec přece jenom došlo ke slavnostní chvíli, kdy se Don usadil za volantem autobusu. Zkusil nastartovat. Motor zaúpěl, ale potom se rozběhl. Z výfuku se vyvalil oblak černého kouře. Don vystrčil z okna pěst se vztyčeným palcem a ženy venku okamžitě změnily tóninu a začaly v africkém duchu jásat svým tak typickým jekotem. Mezitím se muži snažili naložit veškerá zavazadla a balíky, které už měli rozložené v prachu na okraji cesty.

Podařilo se jim i položit mrtvého řidiče, zabaleného do jakéhosi hadru, na chodbičku autobusu a kolona se pohnula. Vpředu jel autobus a za ním Carlo pro případ nějaké další poruchy.

Kimaru chtěl zviditelnit podporu přáteli, a tak s ním cestoval v autobuse. Měl dojem, že je to v něm bezpečnější. Na jedné straně se sice děsil toho, že *shifta* si vystopuje každého, kdo se obrátí proti ní, ale na druhé straně jeho rodina zase věřila, že s pomocí Američanů se jim podaří dostat vodu přímo až do osady. Musel se tedy těžce rozhodovat mezi potlačováním svých sebezáchovných instinktů a udržováním dobrých vztahů s Donem.

Řízení autobusu bylo pro Dona opravdovým zážitkem - o tom bude muset matce co nejdříve napsat. Musel se rvát s řadicí pákou, která po prvním neúspěšném pokusu dokazovala, že snad ani nemá žádné spojení s převodovkou. Spojka téměř jako by neexistovala. Ať to točil volantem na jakoukoliv stranu, kola autobusu moc ochotně nereagovala. Konečně, když se mu

podařilo přece jenom zařadit tu správnou rychlost, se strnule usadil. Vzpíral ruce proti volantů a snažil se udržet v sedačce při poskakování autobusu na té typické africké roletě. Vůbec nechápal, jak řidiči autobusu mohou tohleto přežít.

Nakonec se jim přece jenom podařilo dorazit do Isiola, kde hned zastavili u policejní stanice. Hadži Mohammed vše policistům vysvětlil - navíc po nich chtěl, aby vyhlásili pohotovost.

„Jsou z té bandy vyděšení víc než my,“ komentoval po chvíli hadži kysele. „Proto mám rád bratra Carla. Nikdy se sice nestanu křesťanem, ale musím obdivovat jeho kuráž. A tahle země potřebuje muže, kteří se nebojí a nenechají se ani zkorumpovat.“

Pokračovali dál do městečka, kde už řidič čekal na hadžiho s jeho vlastním landcruiserem. Velký muslim se nakonec s Donem rozloučil vřelým stiskem ruky.

„Pokud se tu opět objevíš, přijď mě navštívit. Když zavoláš, pošlu ti šoféra.“ Potom ještě rychle dodal: „Nech si poradit od starého muže - s tím svým přítelem buďte opatrní.“ Ještě ho poplácal po rameni. „Nezapomeň, tady budeš vždycky vítán.“

O dvě hodiny později, poté, co bratr Carlo navštívil nemocnici, konečně vyrazili vzhůru na Meru. Kimaru už opět vypadal šťastně, protože se konečně blížili k domovu. Dokonce začal nadšeně vysvětlovat, kolik má příbuzných a jak nadšeně mezi sebou Dona uvítají.

* * *

Domorodé ženy se radostně vrhly v barevně potištěných šatech: konečně se objevil jejich toužebně očekávaný host. Don Bohlen. Víitaly ho v největší místní chýši se střechou z vlnitého plechu, zatíženého kameny. Uprostřed stálo křeslo, kam ho slavnostně usadili a nalili mu hrneček čaje z obrovského, až neskutečně se blyštícího hliníkového čajníku. Potom se před něho postavila předsedkyně celé komunity, která svou svraštělou tváří Donovi připomínala pohádkovou stařenku. Ve skutečnosti to však byla pouhá padesátnice.

„Vítej u nás, bwana,“ začala svahilsky a snažila se svou řeč proplétat i anglickými výrazy. „Jsme velice poctěni návštěvou amerického přítele našeho Kimaru, který se objevil v naší bezvýznamné osadě. Jsme hrdi na to, že náš zastánce podstoupil tak dlouhou cestu, aby nám pomohl.“

Bože můj, pomyslel si Don, jak se tohleto dá vůbec přežít? Mohu jim dát nějakou radu, ale co když budou chtít finanční podporu...

„A teď k tomu našemu problému: hladina vody v řece se rok od roku snižuje. Je na ní totiž závislých až moc vesnic. Proto byl vypracován projekt k

zachycení dešťové vody, ale nemáme dostatek materiálu. Co můžeme dělat?“

Don chvíli uvažoval a přemýšlel, zda se má také postavit a začít mluvit o nějakých běžných základních faktech. Nakonec se rozhodl pro neformální přístup a zůstal raději sedět.

„Viděl jsem dvě z vašich nádrží, které jste postavili,“ začal chválit. „Ty jsou v pořádku. Kolik jich ještě potřebujete?“

„Každá rodina prakticky potřebuje jednu nádrž,“ ozval se Kimaru, kterého vrásčitá žena vyzvala pohledem.

„Ale to bude stát tisíce šilinků,“ zaúpěla jedna z nich.

„A pro šest dalších nádrží by se mohlo jednat o částku sedmdesát pět tisíc šilinků,“ pokračoval Kimaru a díval se do svého poznámkového sešitu. „Dovoz kamene bude stát dalších pár tisíc, takže vše dohromady by mohla pokrýt částka přes osmdesát tisíc šilinků. A protože z minulé stavby tu zůstalo ještě tisíc dvě stě šilinků, už by se mohlo začít s další nádrží. A kdyby se sehnaly další peníze, mohlo by se ve výstavbě pokračovat bez přerušení,“ podrobně vypočítával Kimaru.

„A můžete nějakou finanční podporu pro nás sehnat?“ ptala se žena, která ho vítala.

„Mohu se zeptat,“ sliboval Don. „Nakonec váš projekt už začal.“

Zeny zajásaly, začaly tleskat, podupávat a zpívat.

Potom ho slavnostně odvedly do chýše, kde bude ubytován. Teď už začal litovat, proč si s sebou nevzal tranzistorové rádio. Mohl se dozvědět nějaké zprávy. Nakonec si uvědomil, že někde zahlédl i noviny. Hned se na to také svého přítele zeptal.

„Myslím, že jsem je viděl někde tam u těch žen - skočím se podívat,“ a Kimaru to odešel vypátrat. Noviny opravdu našel, ale psalo se tam o banditech, kteří přepadli rezervaci Uaso Nyiro, ale zmiňovali se i o zmizelém členovi Peace Corps, a to ho rozladilo. Prý po něm bylo vyhlášeno celostátní pátrání.

Kimaru si noviny odnesl ho své chýše a přemýšlel, co dál. Don tu byl v bezpečí - tady ve vesnici se mu přece nemůže nic stát. Za pár dní ten projekt na papíře společně dokončí - pokud se ale dozví tyto zprávy, určitě odjede a on ho sem příště už nikdy nedostane. Proto bude lepší, když ho nebude nijak rozptylovat, a tak noviny složil a raději je zasunul pod doškovou střechu. Později, když se Don na noviny ptal, vymluvil se na to, že je už nenašel.

První nezdar při svém vítězném tažení utrpěl Osman Salah během přestřelky se strážci v Uaso Nyiro. Jeden z jeho profesionálních pytláků, Husain, byl zraněn. I když mu ránu v pravém stehně Osman hned obvázal, přesto se však zanítila. Další den se bolest zvětšila, ale pyšný Husain se cítil povznesený nad to, aby si stěžoval.

Podařilo se jim opět ukořistit vozidlo - vezl je zase landrover, takže už nemuseli pochodovat. Celé pondělí ho rána sice bolela, ale neřekl nic.

Mezitím jim „zázračná mašinka“, jak Ibrahim překřtil GPS, pomohla v navigaci po komplikované trase: částečně jeli otevřenou buší, kousek po nějakých cestách a nakonec používali i obyčejné stezky. Potřebovali se nepozorovaně dostat do národního parku v Meru z té nejneočekávanější strany.

Veškeré informace, které obdrželi vysílačkou už v neděli, byly až neobvykle propracované do veškerých detailů. Dozvěděli se tak, kde je správčův dům a která ohrada chrání tři bílé nosorožce, kteří tu čekali na vypuštění mezi ostatní.

Osman se rozhodl k útoku ve středu při setmění, protože úspěch závisel na okamžiku překvapení. Odhadoval, že za nimi stojí někdo z Wildlife Service, protože tohle v původním plánu nebylo.

„Opět budeme mít přestřelku,“ hlásil nadšeně svým mužům. „A zase vyhraje.“ Úplně viděl, jak se ve stylu Ramba vřítí dovnitř na terénním voze a ze všech samopalů budou šlehat plameny. To se mu líbilo rozhodně víc než usilovný pochod vyschlou buší, spojený s nervózním vyčkáváním.

Ve středu už ale Husainovi oteklo celé stehno natolik, že nebyl schopen chůze. Osman se tedy rozhodl vysadit ho nedaleko osady Kinna, kde by se o něho mohl někdo postarat. Beze zbraně a v normálním oblečení by mohl proklouznout jako místní Somálec - mohli by mu poskytnout první pomoc a potom už si musí najít cestu domů.

Asi kilometr před vesnicí se ale vše zvrtilo. Osman zahlédl v dálce před sebou cosi jako policejní zátaras. Zabrzdil a vše si podrobně prohlédl dalekohledem. Odhadl to správně. Ještě předtím předjel jakéhosi domorodce na kole. Otočil se a ten mu vjel téměř do náruče.

„Včera přišli policisté,“ koktal vyděšený vesničan, „a říká se, že postavili takovéhle zátarasy na všech cestách, které vedou k parku.“

„Dej nám košili,“ nařizoval Salah a dal své špinavé tričko Husainovi. „A teď,“ vytáhl dolar z kapsy, „nic neříkej a nic se ti nestane. Jakmile promluvíš, zemřeš,“ a přejel si rukou těsně pod bradou.

Osman otočil vůz do protisměru a uháněli zpět, odkud přijeli. Pak uhnuli na vedlejší stezku a po několika stech metrech zastavili, aby promysleli nenadálou změnu plánu.

„Vezměte mě do osady Garba Tula,“ radil Husain. „Mám tam nějaké příbuzné.“

Nebyl to špatný nápad. Garba Tula sloužila jako centrum všem nomádům. Všude jinde by mohl kdokoliv klást velice nepříjemné otázky, ale v Garba Tula je muž s dírou v noze vcelku obvyklým zjevem. Bylo to ale padesát kilometrů daleko a ještě k tomu pro ně špatným směrem.

Navíc nemohli použít žádné veřejné komunikace, když všechny obsadila policie, která se o nich už možná něco dozvěděla. Všechno ještě prověří večer vysílačkou.

Těsně před setměním se tedy žádný nájezd ve stylu Ramba nekonal - místo toho se opatrně přibližovali k primitivní osadě. Osman dal dokonce Husainovi pár dolarů, a ten se začal belhat k domkům. Celá banda se stáhla do buše, kde bude muset přespát, než zjistí, jak nejlépe se k těm nosorožcům dostane.

Jako reálná se ukazovala jenom jedna jediná možnost: přiblížit se k nehlídané východní hranici parku. Tekla tam totiž řeka a pokud nenajdou pro vůz brod, budou se tam muset dostat po svých.

„Ta zázračná mašinka nám připraví zase nějaký dlouhý pochod,“ zažertoval Ibrahim.

„Copak chceš přijít o rohy nosorožců?“

„Kdož ví, jestli tam vůbec jsou...“

„Ty hlupáku!“ vztekal se Osman. „Proč by nám to říkali, kdyby to nebyla pravda? A můj GPS na nás při každém kroku dohlíží!“

Setmělo se, a tak natáhl dlouhý drát antény mezi dva stromy v buši, ale nemohl se nikoho dovolat. Jeho spojení zřejmě stínila Mount Kenya, která dosahovala úctyhodné výše přes pět tisíc metrů, takže spojení s Nairobi nemohl navázat.

Jeho muži v tom ale cítili osudné znamení: od jejich šéfa se asi začala štěštna odvracet. V jednom dni ztratili muže a téměř vjeli do pasti. Čím víc o tom přemýšleli, tím víc je instinkt nutil k tomu, aby na několik dní zmizeli. Měli by využít hustou vegetaci na březích řeky Tana, která dokáže skrýt veškeré jejich pohyby. Potom se ale na čas musí vzdát plánovaného útoku na Meru.

„Změnil jsem plán,“ ohlásil skupině. „Máme před sebou důležitější cíl, ke kterému se musíme dostat.“

A opět mu Ibrahim zhatil veškeré dobré úmysly svou nevinnou otázkou: „Kolik je za roh nosorožce?“

„Můžeme dostat za kilo až dva tisíce dolarů,“ ozval se jeden z profesionálů.

„V tom případě, můj vůdce, mně chůze vůbec nevadí,“ suverénně zahlaholil Ibrahim.

Za tohle by ho Osman nejraději zabil. Ale jakmile celá operace skončí, tak svému slovu dostojí.

Sophie seděla u Emmy a pomáhala jí vybarvovat omalovánky, když zazvonil telefon. Zdvihla sluchátko a na druhé straně se ozvala Sally.

„Vzpomínáš si, jak jsme mluvily o tom astronomovi? Už ho tu máme a chce se podívat na Tulimu. Opravdu tam nikdo nepoletí?“

„Jedině až v sobotu,“ přemýšlela Sophie. „A na jak dlouho tady vůbec je?“

„Odlétá v sobotu - díky Bohu!“

„A proč si nepronajme letadlo?“

„Nevím, asi chce ušetřit,“ zaironizovala Sally. „A já toho mám právě teď tolik na starosti.“

„Četla jsem v novinách, jak hledáte ty chlapce z Peace Corps.“

„Matka jednoho už včera přiletěla,“ informovala ji Sally.

„Mami, mami,“ volala Emma. „Můžu to udělat červenou?“

„Už musím jít, Emma mě volá,“ omlouvala se Sophie. „V tomhle ti nepomůžu.“

„A nemohla bys jít s námi alespoň na oběd?“

„Cože? Myslíš dnes?“

„Vždyť je čtvrtek a on má před sebou už jenom jeden celý den.“

„Nakonec, proč ne. Mělo by to být ale někde, kde se dá bez problémů zaparkovat.“

Domluvily se nakonec na speciální restauraci s názvem Carnivore. Už název naznačoval šelmu či masožravce, protože jejich specialitou bylo maso z divokých zvířat. Slogan jídelníčku zněl Nyama Tuu, což značilo „Nic jiného než maso“. Návštěvníkům se tam většinou velice líbilo.

„Jmenuje se Birnberg, doktor Ed Birnberg,“ zdůrazňovala ještě Sally. „Působí na mě trochu excentricky, a tak jenom doufám, že není vegetarián.“

Sophie se zasmála, rozloučila se s ní a honem utíkala za Emmou.

* * *

Sophie seděla za volantem a jela do města. Minula památník nezávislosti - sama se narodila až po Uhuru. Byla vlastně dítětem samostatné Keni, i když díky manželství s Billem získala také britský pas. Nebyla si ale jistá, zda Emma tu bude chtít žít, nebo jestli je tu čeká vůbec nějaká budoucnost. Většina jejích přátel z bělošské komunity si kladla tytéž otázky a mnoho z nich posílalo své děti na studia do Anglie. Zůstávali zapojeni do obou kultur a jenom doufali, že jim držení britského občanství zůstane otevřená ústupová cesta.

Tytěž otázky probíhaly i v mysli prvních usedlíků, kteří také nevěděli, co se bude dít po povstání Mau Mau. Před nimi tu asi tak před třemi sty lety žili kdesi na pobřeží Portugalci. Zbyla po nich jediná pevnost Fort Jesus a pár hrobů. Zůstane vůbec alespoň něco po snaze rodiny Cawstonů za dalších tři sta - či dokonce jenom třicet let?

Konečně přijela na kryté parkoviště, odkud přešla po schodech do restaurace. Sally už tam seděla s jakýmsi mužem, který jí okamžitě připomenul *Pinoccchia*.

„Musím vás představit: tohle je doktor Ed Birnberg z Mount Kennedy Space Science Laboratory. Zastavil se na zpáteční cestě z konference v Kapském Městě,“ představovala složitě Sally. „A tady je paní Carslakeová.“

„Jsem rád, že vás poznávám, paní Carslakeová,“ opakoval doktor, aby si její příjmení vryl do paměti. Jeho pohyby vypadaly nekoordinované - možná je to opravdu loutka, pomyslela si Sophie. Ale to už jim nesl číšník umělecky vypracovaný seznam všech specialit. Birnberg opatrně vyloučil antilopu, žirafu i prase bradavičnaté a rozhodl se pro obyčejný půlkilový hovězí steak se salátem. Snažil se ale rychle dostat k hlavnímu důvodu setkání, a tak Sophii podal rozepsaný itinerář.

„To je náš časový rozvrh pro zatmění slunce. Jak vám vyhovuje?“

Sophie ho přejela očima: Prezident expedičního centra celé safari Sven Svenson rezervoval ubytování v hotelu Norfolk a Tulimu nazval exkluzivním pozorovacím stanovištěm ve volné přírodě.

Musela se nad tím honosným názvem pro Tulimu pousmát, ale její rodina má farmu jako business a tedy nějaké procento z profitu této expedice také dostanou.

„Vypadá to dobře,“ odsouhlasila. „Jak velká je ta vaše skupina?“

„Sven Svenson počítá, že nás bude dvacet šest, pokud to někdo nezruší,“ odpovídal Birnberg, ale bylo vidět, že si není jistý. „Jak je to místo vůbec bezpečné?“ dodal.

„Měli jsme tam stovku návštěvníků, když jsme otvírali rezervaci s nosorožci,“ uklidňovala ho Sophie. „Tulima je opravdu rozlehlé místo.“

„Tábořili tam?“ pozdvihl obočí Birnberg. „Ubytování je velice důležité. Svenson chce, abych vše osobně překontroloval.“

„O tom vám mohu všechno povyprávět,“ uklidňovala ho Sophie. „Ubytování ale na vlastní oči vidět nemůžete, protože kemp se postaví až den před vašim příjezdem. To je při safari běžná praxe.“

„Takže to opravdu vidět nemohu?“ divil se a zdálo se, že mu nos skutečně roste.

„Obávám se, že to opravdu nejde,“ a Sophie mu začala popisovat všechna luxusní zařízení, která se tam objeví. „Přece jenom je to tu jinačí než v době, kdy se tady objevil Hemingway,“ zakončila svůj chvalo zpěv.

„A co sociální zařízení?“ zase zamával rukama jako loutka. Sven ho přece varoval, že klienti nebudou chtít přespávat tam, kde nebude perfektně vybavená koupelna.

„Jsou tam stany se sprchami a také suchý záchod,“ popisovala Sophie další luxusní zařízení kempu.

Doktorův nos jako by údivem opět poporostl.

„To je taková hluboká díra v zemi,“ vysvětlovala podrobněji Sophie. „Stojí tam dřevěná sedačka na čtyřech nohou a vy s sebou vezmete jenom kbelík s pískem a lopatku. Samozřejmě, všechno je ukryto uvnitř stanu.“

Birnberg nevěřil svým vlastním uším. Určitě si dělá legraci! Minule byli na Havaji ve čtyřhvězdičkovém hotelu a dvě otlé dámy, které mají cukrárnu na Manhattanu, si stěžovaly, že se jim nelíbí koupelna. Úplně je viděl, jak radostně šplhají na stoličku, která se vznáší nad dírou v zemi.

„Stan se ale dá zavřít zipem a dokonce je tam držák toaletního papíru,“ dokončovala Sophie výčet neuvěřitelných předností.

Birnberg to viděl zcela zřetelně: tlustá cukrářka padá do díry a chytá se držáku na papír. Tím na sebe strhne celý stan a on, který právě není v žádné dobré fyzické formě, ji bude zachraňovat.

Jeho hrůzné představy přerušil číšník, který jim naservíroval voňavé maso. Ani to nestačilo k umlčení doktora.

„A je to bezpečné?“ začal opět vyzvídat.

„Samozřejmě,“ rozhodla se zažertovat si Sophie. „Vždyť jsem říkala, že ta sedačka má čtyři nohy a ještě nikdo do té díry nespadl.“

„Až se přesunete do národního parku, budete na tom lépe,“ vložila se do debaty Sally. „Tam už mají splachovací záchody.“

„A proč je nemůžeme mít také v té Tulimě?“ pokračoval tvrdohlavě.

„Protože na to je potřeba zvláštní licence,“ odsekla Sophie, už unavená a dodala, „přece vaši klienti jednu noc přežijí, nebo ne?“

Birnberg konečně začal vychutnávat svůj steak, ale v duchu se modlil, aby na tuhleto expedici nejely žádné otlé cukrářky. Povzdychl si a začal se opět ptát: „Musí si návštěvníci platit za pití? Svenson to chce!“

„Klidně si mohou platit za to, co chtějí. Pivo a nealkoholické nápoje jsou ale zdarma.“

„Pan Svenson ale chce, aby se u baru platilo za všechno,“ papouškoval Birnberg důležité instrukce.

„To si měl slavný pan Svenson zjistit ještě předtím, než si .rezervoval celý kemp u Safari East a ne potom,“ dovolila si rýpnout Sophie.

„A jak. tam vypadá situace, co se týče bezpečnosti?“ nedal se zarazit doktor.

„Podívejte se, můj bratr je dobrovolný strážce rezervace a navíc tam máme padesát osm strážců. Tulima je tedy mnohem bezpečnější než celé Nairobi.¹“

„Ale já jsem četl v novinách...“

„Pokud věříte všemu, co se píše v novinách, tak nesmíte vytáhnout paty z domova,“ připojila se Sally.

„A co tomu říká velvyslanectví?“ kňučel zase Birnberg.

„Vydali jsme upozornění pro všechny návštěvníky, aby nejezdili na severovýchod země,“ citovala Sally vydaný příkaz.

„A není ta Tulima na severovýchodě?“ úzkostlivě mečel Birnberg.

„Ne!“ odsekla Sophie. „Není tam!“ Proč si ten debil nekoupí mapu? „Pokud byste chtěli svůj pobyt zrušit, tak mi to řekněte teď. Nebudeme vám ani za to nic účtovat, musíte se jenom rozhodnout.“

A měly doktora v koutě. Zoufale se podíval na Sally, potom na Sophii a zase zpátky na Sally. Opravdu vypadal jako loutka.

„Ale abychom mohli nerušeně sledovat zatmění slunce, musíme být v otevřeném terénu,“ ozval se zase doktor.

„Bude vám stačit sto pět tisíc akrů?“

Birnberg tu ironii ani nepostřehl. „Já bych si to místo chtěl vybrat sám.“

Sophie pokrčila rameny a snažila se ho uklidnit: „To vám přece stačí, když to uděláte v den příjezdu.“

„Víte vůbec něco o zatmění slunce?“ překvapil je náhle zase doktor.

„Moc ne,“ přiznala se.

„To nevádí,“ a odstrčil jídlo. Popadl papírový ubrousek, vytáhl tužku z kapsy a začal rýsovat: „Jakmile se totiž Měsíc dostane mezi Slunce a Zem, tak na ni vrhne stín, který je široký téměř padesát kilometrů a má velice jasné okraje. Pokud se ta šíře přesně změří, tak se podle toho dá vypočítat průměr Slunce.“

„A já jsem si myslela, že každý ví, jak je slunce veliké,“ vydechla Sophie.

„Přesný rozměr ale nikdo nezná. Navíc se může i zmenšovat a pokud je to pravda, tak směřujeme k další době ledové.“

„Doba ledová?“ opakovala. „Jste si jistý?“

„Samozřejmě že ne za našeho života,“ skládal pokreslený ubrousek, jako by se jednalo o obrovské tajemství. „Ta měření jsou velice důležitá pro další generace.“

Sophie úplně viděla, jak její Emma jede s dětmi do školy na lyžích. Raději se ale zdvořile zeptala: „A jak to vlastně chcete měřit?“

„Mám takové zařízení, ale je lepší, když mohu mít na zemi pozorovatele.“ Tenkrát na Havaji to zvládnout nemohl, protože by je musel mít zakotvené na nějaké lodi v oceánu. Tady, uprostřed Afriky, to bude jednoduché. „Potřebuji vlastně jenom malou řadu pozorovatelů na každé straně vrženého stínu.“

„Tam v buši? Padesát kilometrů od sebe?“

„Já si je ale rozmístím sám. Budou jenom sledovat, jestli je to slunce úplně zastíněné nebo ne. A ti vaši hlídači musí být vytrénovaní, aby to bylo ideální.“

Sophie se rozchechtala, když si představila, jak tahle loutka běhá po buši a rozestavuje černochoy do řad.

„Co je na tom legračního?“ chtěl vědět doktor.

„Mrzí mě to,“ zalykala se Sophie, „ale jak je tam dostaneme?“

„Vždyť je tam klidně dovezu autem,“ upřímně se divil Birnberg.

„Ale tam přece žádné silnice nejsou. A pokud někam rozestavíme hlídače, tak kdo bude pečovat o vaši bezpečnost v rezervaci?“

„Doktore Birnbergu,“ vložila se do scénky Sally. „Myslím si, že nějaká přenosná měřicí zařízení budou vhodnější. Proč ale nepožádáte o pomoc armádu?“

„Myslíte si tedy, že pozorovatelé nejsou praktičtí?“ vrtěl zoufale hlavou. „Vždyť je to skoro poslední příležitost před koncem století...“

„Sally to řekla jasně,“ snažila se ho konečně zarazit Sophie. „Pokud si nezaplatíte armádu a nepronajmete helikoptéru, pak na to zapomeňte.“

Zmínka o platbě vyděsila doktora ještě víc, a tak se alespoň vrátil zase zpátky na zem - což se dalo poznat i podle toho, jak svěsil hlavu. „To je opravdu hrozné.“

„Ale objevíte se tedy určitě?“ snažila se z něho Sophie vytáhnout konečné rozhodnutí.

„Dnes večer zavolám Svensona a doporučím mu, abychom se drželi původního platného rozvrhu.“

„Takže vám mohu slíbit, že všechno bude připravené,“ ozvala se Sophie, podívala se na hodinky a odstrčila nedojedený oběd. „Už se musím vrátit domů, promiňte mi to.“

„Dovezu doktora Birnberga do hotelu New Stanley a potom pojedu domů,“ přerušila ji Sally. „Přijed' s Emmou ke mně na čaj!“

Když Sally přijela ke svému domu, bránu jí otvíral neznámý domorodec. Salutoval a vysvětloval, že převzal službu po minulém hlídači. Nebylo na tom nic zvláštního, protože bezpečnostní firmy většinou své hlídače měnily. Jakmile ale došla k předním dveřím, pochopila, že se tu něco muselo stát. Normálně už ji tady zdravil Mathenge, který vždy vytušil, kdy se objeví. Tentokrát se ale musela opřít o tlačítko zvonku a trvalo to dobrých několik minut, než se objevila Philomena.

„Kde je Mathenge?“ chtěla okamžitě vědět Sally.

„Odešel, memsahib.“

„Co tím myslíš, že odešel?“

„Nechal tu pro vás dopis,“ usmívala se spokojená Philomena.

„To je dobře - necháš mě ale vůbec vejít?“ a Sally ji musela téměř odstrčit. Když vstoupila do haly, zaslechla klapnutí zadních dveří. Okamžitě zareagovala: „Kdo tam byl?“

„Nikdo, memsahib,“ snažila se ji přesvědčit Philomena, ale jako lhářka by neobstála.

Sally takovou lež z očí do očí nemohla vydržet, a tak se v ní její italský původ probudil. Chytila ji za rameno a zatřásla s ní. „Pokud si do tohoto domu zveš pány, tak končíš. Chápeš to? Nejenom že odtud vypadneš, ale zavolám i policii!“ a málem s ní uhodila o zeď.

„To byl přítel z Kiambu. Vešel dovnitř a vůbec se neptal, zda to může udělat“ hájila se Philomena. Dokonce se chtěla rozplakat. „Je mi to opravdu líto, memsahib. Nemohla jsem ho zastavit.“

Náhle Sally zahlédla koutkem oka jakýsi stín, ženoucí se přes zahradu. Okamžitě vyběhla ven a ječela na hlídače, ten ale nestačil zareagovat - jenom malá vrátka zůstala dokořán a kdosi už dávno zmizel na ulici.

„Poslouchej,“ ječela na hlídače. „Když tu nejsem, nev kročí sem žádný chlap. A vrata i branka budou zamčené. Nebo chceš také ztratit práci?“

Okamžitě se jí snažil vysvětlit, že návštěvník se nedal odbýt, že byl pěkně oblečený, a tak hezky mluvil, až ho musel vpustit. Mezitím už zamykal branku. Sally uvnitř pěníla: ta Philomena má ale pevné nervy! Raději zase zmizela v domě a praskla za sebou dveřmi.

Tam už stála Philomena a držela v ruce popsaný papír, se zprávou v překvapivě dobré angličtině.

Dear Madam, je mi obzvlášť líto, že má babička umírá, a tak musím navštívit rodinu. Vráťím se příští neděli. Váš oddaný Mathenge Mungai..

Přečetla dopis ještě jednou a uvažovala, zda i tohle patří k běžným domorodým lžím.

Konečně se podívala na Philomenu: „Raději udělej čaj a přines ho do pokoje.“

V tu chvíli zaslechla motor auta. Otevřela dveře, aby uvítala Sophii a naprosto nečekaně ji objala Emma, která radostně poskakovala.

„No tohle,“ jákala Sally. „Ty jsi už opravdu zdravá! Tak pojď, dáme si čaj.“ Potom se obrátila na Sophii a tiše prohodila: „Právě jsi zmeškala velké představení, přímo služebnické drama. Mathenge se vypařil a Philomena v tom jede.“

„Já chci také jezdit,“ vykřikovala radostně Emma.

„Později, miláčku,“ uklidňovala ji Sophie. „Napřed si dáme čaj. A co ty, chceš ji propustit?“ obrátila se na Sally.

„Teď, když je tu sama, tak to asi nepůjde.“

„Pokud ti to nevádí, tak ji trochu vyděším,“ navrhl Sophie a zmizela v kuchyni.

Po dvaceti minutách, když už se Emma naučila postavit několikapodlažní dům z hracích karet, se Sophie zase objevila. Za ní šla Philomena a nesla podnos s čajem. Ve tváři měla tentýž odstín šedi jako zatčený podnikatel v Nairobi Clubu.

„Co jsi jí řekla?“ chtěla vědět Sally, jakmile Philomena zmizela zpět v kuchyni.

„Že dostala ještě jednu šanci. Přisahal totiž, že tady začala pracovat jenom proto, aby se dostala z té své překerní situace.“

„Myslíš si, že říká pravdu?“ uvažovala Sally a vzpomínala na to její chichotání u telefonního sluchátka. „Vždyť je přece atraktivní - mohla by mít normálního manžela.“

„Toho má, ale utekla od něho. Děti jsou s její matkou v Kiambu. Už jsou v pubertě, takže není tak mladá, jak vypadá. A navíc je v tom stará výmluva, že musí platit jejich vzdělání.“

„Takže ten chlap byl opravdu její přítel z Kiambu?“

„Právě naopak - vyhrožoval jí, že všechno řekne manželovi, pokud mu nevyhoví. Proto jsem jí řekla, že tu zůstat může, ale žádné telefonní hovory a vůbec žádné návštěvy. Ale teď mám na tebe jednu prosbu.“

„Udělám cokoli,“ nadchla se Sally, která pochopila, že domácí drama se už vyřešilo.

„Tenhle víkend bude u nás na Tulíme nabito. Máš už pro mého bratra všechno připravené?“

„V tom ale nehraje roli jenom tvůj bratr, ale vy všichni. Musím se přiznat, že jsem zatím měla dost problémů s těmi chlapci od Peace Corps.“

„Neměla bych o tom mluvit, ale už jsi poznala Sabinu?“

„Manželku tvého bratra? Ano.“

„Je jí jedno, co se děje s farmou, hlavně, když nese peníze,“ a Sophie si přihladila vlasy. „Téhle zemi ale vůbec nerozumí. Neměla bych to říkat, ale Rory mě poslechnout nechce. Proto si myslím, že tebe by poslechnout měl, protože jsi expert a navíc si tě oblíbil.“

Však mně se také líbí, pomyslela si Sally. Sabina je skutečně šťastná žena. Je to smůla, že jedná jako děvka, i když má tak krásnou tvář. Nahlas však řekla: „Pokud mohu pomoci, určitě to udělám. Hlavně musí mít z celého projektu prospěch místní obyvatelé.“

„Samozřejmě! Vždyť jich zaměstnáváme celé tucty - dohromady celkem asi dvě stě. Navíc mají ubytování i s rodinami a pro jejich děti jsme vybudovali i základní školu.“

„A právě na základě toho je zapotřebí celý projekt řádně připravit. Když si představím, kolik peněz se sem valí a přitom polovina studií je naprosto šílených. Získat ale peníze pro Tulimu bude dost těžké.“

„To já vím, je to jako s bankami. Pokud po nich chceš několik miliónů, okamžitě tě pozvou na oběd. Pokud potřebuješ pár tisíc, vůbec je to nezapíjí,“ a Sophie se zasmála. „Proto o tom s tebou takhle otevřeně mluvím. Sabina do toho ale nesmí zasahovat!“

„Ty svoji švagrovou moc ráda nemáš, co?“ zašklebila se Sally.

„Moc ne. A nikdo z naší rodiny vůbec nechápe, proč si ji Rory vzal.“

Zazvonil telefon. Sally zdvihla sluchátko, ve kterém se ozval Tom Keen.

„Už nepřijdeš?“ vyzvídal, jako by mu chyběla na vojenské přehlídce.

„Objevím se až zítra. Necítím se zrovna moc dobře.“

„Ani já ne, Sally,“ a hlas zněl, jako by ho právě někdo okradl. „Víš co myslím, když řeknu naši přátelé?“

„Chápu to.“

„Ti bastardi zmizeli. Ani na jednom snímku nejsou - vypařili se přímo v národním parku.“

„Možná bys měl zavolat našemu příteli, politikovi,“ nadhodila Sally.

„Lepší bude, když se o to pokusíš ty.“

„Dobře, zkusím ho nějak chytit.“

Sophie se s Emmou taktně snažila opustit pokoj, aby po skončení hovoru už mohla domluvit poslední detaily týkající se sobotního letu. Jakmile odjela, Sally zavolala ministrovu sekretářku, ale ten prý byl někde ve městě.

Trochu v šoku si Sally uvědomila, že v celé zemi není nikdo, komu by mohla důvěřovat. Možná snad superintendent Langat, ale ten zase nevěřil

ministrovi. Jediný tu zůstal Rory. Správci přece znají jeden druhého, takže by to s ním mohla probrat.

„Tohle je asi ten zatracený nákladák,“ ulevil si Tom Keen v páteční odpoledne, když si prohlížel další sérii satelitních fotografií. Landrover stál pod jakýmsi stromem - prozradil ho ostře vržený stín právě vycházejícího slunce. Bylo to nedaleko prašné cesty vedoucí do národního parku Meru.

„Včera tam stál také,“ dodal Keen a otočil se k Sally. „Nechali si ho tam v záloze.“

„Ale bandité nikde nejsou,“ komentovala.

„Už jsem si všechno prohlédl zblízka a nikde nic. Jako by se vypařili,“ vrtěl znechuceně plukovník hlavou.

„A co když zmizeli v hustém porostu podél řeky,“ zamyslela se Sally. Stejně se divila, že Tom dokázal celý gang sledovat devět dní. Připadal jí jako zlatokop, který prosívá písek a hledá poklad.

„Bože můj, třeba ukořistili zase něco jiného, Sally,“ rozhodil ruce z pocitu marnosti. „Navíc už je to pár dní, co jsme ministrovi řekli, kde se ti bandité objevili. Co si o tom myslíš?“

„To mi také dělá starosti, Tome.“

Jeden ze dvou telefonů se rozezněl. Keen zdvihl sluchátko, které po chvíli předal Sally. „To je pro tebe. Je to superintendent Langat.“

Ještě než si vzala sluchátko, popadla nejbližší poznámkový blok a zaposlouchala se do novinek. „Kde že to přesně bylo? A že byl na misi? Jste si jistý?“ a horlivě si vše zapisovala. „Opravdu veliké díky. Jeho Excelence bude skutečně vděčná.“ Položila sluchátko a zaplavil ji vítězoslavný pocit. „Policie ten vůz konečně našla. Ukradli ho v Isirole minulou neděli. Prý byl devět kilometrů severně od řeky.“

„To je ten, co je na snímku.“

„Někdo je asi už konečně nakopal do zadku,“ usmívala se Sally. „Dokonce jednání policie vypadá jako spolupráce. Musím to honem nahlásit velvyslanci!“

„Ještě než se do toho dáš, tak tě musím upozornit, že příští týden vyrazím do Isiola. Armáda tam bude mít manévry společně s letectvem. A tak se o tom mohu zmínit i generálovi.“

„Já raději zůstanu s policií,“ a opět se natáhla po telefonu.

„Kdy se vrátí Estelle?“ zeptala se po ukončeném rozhovoru s velvyslančovou sekretářkou, která jí už u něho nahlásila.

„Ve středu. Celý výlet si nějak zkrátila, ale kvůli těm manévřům tu zase nebudu já.“

„Tak dobře, už musím utíkat, aby na mě Jeho Excellence nemusela moc dlouho čekat.“

Keen se nad tím sarkastickým označením velvyslance, které používali jenom ti nejhorší podlézavci v personálu velvyslanectví, musel usmát.

Cestou do velvyslancovy kanceláře se Sally na chodbě radostí téměř roz-
tančila. Konečně z ní spadla tíha všech starostí, které na ni dopadaly v po-
sledních dnech. Konečně má alespoň jednu dobrou zprávu.

„Byl to opravdu dobrý tah, pane,“ hodnotila to, co Greenslade dokázal.
„Pokud jim hlavní policejní komisař nařídil najít Dona Bohlena, tak ho
budeme brzo mít.“

„V to také doufám, už jenom kvůli jeho matce,“ zašklebil se velvyslanec.
„Mám tu ale zase další telegram od našeho vědce. Možná by ses na to moh-
la podívat. A co jinak - máš dojem, že ten gang už svůj nájezd ukončil?“

„Myslím si, že je někdo prozradil a oni se skryli,“ zamyslela se. „Nikdo
nic přesného neřekl, i když se zdá, že by si je policie ráda vyzvedla.“

„A co ten tvůj ministr?“ pokýval hlavou Greenslade. „Klidně mu dávej
další informace. Pokud je s nimi spolčen, tak by se mu naše odmlčení moh-
lo zdát podezřelé. A pokud ne, pak alespoň pomůže.“ Vzal do ruky po-
známkový blok a začal si psát: „Za prvé - chceme ty mladíky z Peace
Corps živé. Za druhé - ten gang musí dostat na frak. Za třetí - potřebujeme
lepší ochranu pro turisty. Za čtvrté - je zapotřebí vylepšit ochranu divoké
zvěře.“

„Vy dáváte divoká zvířata až na poslední místo?“ podivila se Sally.

„Ty bys byla schopná stoupnout si před samotný Kongres a vysvětlit, že
jsi zachránila raději slona než amerického občana?“

„To by záviselo na tom, co by to bylo za člověka,“ snažila se Sally svůj
podiv změnit ve vtipnou odpověď.

S úsměvem jí podal telegram: „Řekni Philovi, že se o tohle postaráš. Je-
deš někam na víkend?“

„Na farmu ke Cawstonům, pane.“

„Do toho ráje pozorovatelů zatmění slunce? Možná se tam v onen slavný
den sám podívám,“ pokýval hlavou. „Ať tedy prožiješ pěkný víkend.“

„Díky, a přeji vám totéž, pane.“

A hned se hnala do Mitchellovy kanceláře. Vplula k němu s tím nejslad-
ším úsměvem.

„Mohu nahlásit doktoru Birnbergovi, že se tu klidně může se svou skupi-
nou objevit, protože Keňa bude v příštích dvou týdnech pro turisty mno-
hem bezpečnější než tomu bylo za několik posledních měsíců.“

„Bezpečnější?“ podivil se. „Můžeš mi to nějak vysvětlit?“ a ukázal na
židli. „Asi jsem něco přehlédl.“

Jakmile ukončila své vyprávění, snažil se ji v tom nadšení trochu přibrzdit: „Tak dobře, tomu doktorovi to tedy napiš. Ale ministrovi moc nedůvěřuji, leccos se o něm proslýchá. Hlavně nebuď moc nadšená, protože ti mladíci se ještě nenašli.“

„Ale brzo se objeví,“ juchala Sally. „Langat se o to postará.“

„Nejsi prosím tě na práškách, že tak pořád jásáš?“ pohlédl na ni zkoumavě Mitchell.

Sally se nahlas rozesmála: „To tedy vůbec ne! Jsem jenom šťastná, že už se to začíná dařit.“

„Vypadá to ale divně.“

„Bude to dobré, Phile,“ a náhle ji napadlo něco jiného. „Ale podívej se, teď jsem si vzpomněla, jestli bys mi nemohl pomoci s něčím, co se týče práva.“

„S velikou radostí,“ zavěťřil Mitchell.

„Byl by nějaký právnícký předpoklad, že by vlastnictví pozemků farmy nezůstalo v rukou rodiny, kdyby rezervaci na pozemku řídila charitativní organizace?“

Okamžitě svažtil čelo a začal právnícky uvažovat. „K tomu je zapotřebí poradit se s místním právníkem. Právě dnes večer si s ním jdu zahrát tenis - mám se ho tedy zeptat?“

„Díky, Phile, to od tebe bude velice laskavé,“ a cítila se tak lehce, že by ho málem i políbila. „Přeji ti hezký víkend.“ Možná, že to přece jen není takový suchar, jak se zdá.

Jakmile odešla, Mitchell si zaznamenal dvě důležité věci na příští týden: právníckou poradou ohledně pozemků a kontrolu posledního Sallyina lékařského vyšetření.

Bratr Carlo s kvílením pneumatik prudce zastavil misijní landrover uprostřed vesnice. Oblak červeného prachu se zdvihl jako signál, při jehož zahlédnutí se okamžitě seběhly všechny děti.

Carlo se sem hnal na plný plyn celých třicet kilometrů ze své misie. Spěchal, protože měl právě v sobotu tolik práce. A to ho zlobilo - lépe řečeno, už byl připravený na to, že se rozzlobí. Lidé tady přece nejsou odříznuti od civilizace, mají tranzistorová rádia a dokonce čtou i noviny, takže musí vědět, že toho Američana hledají.

V téže chvíli se objevil venku také Kimaru, který ho farizejsky vítal jako starého známého, aby předešel nepříjemným otázkám. „Jak se máte, pane? Jsem rád, že vás zase vidím.“

„Kde je ten Američan?“ chtěl okamžitě vědět Carlo. „Půl Keni ho hledá!“

„Už odjel.“

„Kam?“

„Do národního parku Meru, potom se vrátí zpět na Uaso Nyiro a teprve pak pojedje do Nairobi.“

Don chtěl totiž vyrazit už ve čtvrtek, ale Kimaru ho opět těmi svými výmluvami zviklal. Nakonec se musel ještě jednou sejít se zástupkyní žen a znovu prodebatovat výsledky průzkumu, které k tomuto vodnímu projektu patřily. Navíc musel zdůraznit, že jim nemůže dát žádnou záruku ohledně finanční podpory.

„Copak neposloucháte rádio?“ rozčiloval se Carlo. „*Shifta* zaútočila na kemp minulou sobotu a Don je oficiálně od té doby nezvěstný.“

„To jsem nevěděl,“ lhal Kimaru a otrásl se jenom pomyšlením, jak gangu unikli o vlásek. „Měli jsme štěstí, že jsme tam nebyli.“

„Ale vždyť to psali v novinách...“

„Ale já jsem si myslel, že to byl nějaký jiný dobrovolník,“ vymlouval se trapně Kimaru a nebyl schopný se mu podívat do očí.

„Tohle není správná cesta, jak dostat pomoc pro svou vesnici,“ odsekl Carlo. „Jsi hlupák a navíc ještě myslíš jenom na sebe. A úplně to nejhorší na tom všem je, že ten gang jste přece viděli na vlastní oči, takže byste je mohli identifikovat.“

„Ale jenom z dálky,“ vzpíral se Kimaru. „Ti lidé z autobusu byli rozhodně blíž.“

„Dokonce i jeho matka přiletěla až z Ameriky,“ pokračoval Carlo nakvašeně. „Právě teď čeká v nemocnici v Isiole. Pokud něco o jejím synu uslyšíš, musíš to okamžitě nahlásit policii.“

„Ano, pane.“

Carlo opět skočil za volant svého terénního vozu, zatímco shromážděné děti jako jeden žadonily o sladkosti. Kimaru se je snažil zahnat, aby zakryl ponížení, které musel před jejich zraky přetrpět.

Ale to už se bratr Carlo opět hnal tou obvykle krkolomnou misijní rychlostí do Isiola. Těsně před městečkem ho u zátarasu zastavila policie. Musel vystoupit, zatímco se mu hrabali ve voze.

„Žádné zbraně?“ prohodil automaticky policista.

„Žádné zbraně,“ ujistil ho automaticky Carlo.

S tím ho tedy propustili, takže se bez problémů dostal až do nemocnice.

Hnal se rovnou do kanceláře. „Je tu doktor Anderson?“

„Právě ho odvolali,“ odpověděla se nějaká žena s typickým americkým přízvukem.

„Nejste náhodou paní Bohlenová?“

„Ano, to jsem. A vy jste ten misionář?“ a hned zaregistrovala, že je sám. Pochopila pravdu. „Vy jste ho nenašel?“

„Mrzí mě to, ale ve vesnici jsem ho nenašel. Už odjel.“

„To snad není možné! A kam?“

Carlo jí honem vysvětlil vše, co se tam událo.

„Jak mohou černoši něco takového udělat! Copak nikdo neví, že ho hledáme?“

„Faktem je, že váš syn se chce v pondělí objevit v Nairobi,“ vysvětloval bratr Carlo. „Možná ale někde zahlédne noviny nebo mu to někdo v Meru řekne.“

„Co mám tedy dělat? Čekat tady? Jak daleko je vůbec ten park Meru?“

„Park je daleko a navíc má velikou rozlohu. Těžko byste se tam s ním sešla. Na vašem místě bych vyrazil raději do Nairobi a ty dva dny vyčkal.“

„Mám toho čekání až po krk!“ povzdychla a to se ani nezmiňovala o prodělelé noci v místním hotelu.

„Vezmu vás tedy na policejní stanici a zorganizujeme pro vás převoz zpátky do Nairobi. Řeknu vám paní Bohlenová, že policii tlačí přímo z ústředí.“

Jakmile se objevili na policejní stanici, služba se chovala jako starý známý. Policista slíbil, že vyrozumí správce parku Meru i nejbližší policejní stanici.

„Seženu vám letadlo,“ nabízel jí sám inspektor. Chápal, že špatnou vizitku policie v Isiolu za proklouznutí gangu a Američanovo zmizení může snad tato dáma napravit, když se o jejich ochotě zmíní na velvyslanectví a příslušných místech. „Bohužel vám nemohu nabídnout oficiální transport, protože policejní vozy v celé zemi trpí nedostatkem pohonných hmot. Ale letadla z Nairobi se tu objevují dost pravidelně.“

Poděkovala tedy nejenom policistům, ale i bratrovi z misie, po kterém hlavně chtěla, aby se modlil za Donův bezpečný návrat.

„A tady vám dám svou vizitku,“ upozorňovala ho paní Bohlenová. „Pošlete mi zprávu o tom, jak vaše misie prosperuje. Velice ráda bych pro vás nějakou pomoc zorganizovala.“

Bratr Carlo se cítil jako v sedmém nebi. Ta žena opravdu instinktivně vyčítila jeho potřeby a zároveň to dala i taktně najevo před zraky zvědavých policistů.

Štíhlý domorodec měl na sobě modré kalhoty a bílou košili - seděl ale v křesle odletové haly na letišti nepřírozeně strnule.

Sally zahlédla pod košilí nějaké obvazy a vzpomněla si, že Sophie se zmiňovala o komsi z farmy, kdo se dostal do nemocnice. Pamatovala si, že pracuje na Tulimě a poletí s nimi. I jeho jméno bylo tak nezvyklé, že jí utkvělo v paměti. Lemaïdok opravdu vypadal spíš jako válečník ze severu než farmářský dělník. Sophie si hrála v koutku s Emmou.

„Pořád ještě jsem nestačila hodit ten projekt na papír,“ omlouvala se Sally.

„Nic si z toho nedělej, tvrdila jsi přece, že nám to musíš napřed vtlouci do hlavy,“ povzbuzovala ji Sophie. „A tady s Emmou ti alespoň všechno ukážeme, vid’ miláčku?“

„Ukážu ti zebvu i živafu,“ snažila se Emma.

„Párkrát jsem je viděla.“

„Je úplně posedlá žirafami.“

„Mají hlavy tááákhle vysoko,“ ukazovala Emma.

„A od příštího týdne si také začnu dělat kurs na pilotní průkaz v aeroklubu,“ chlubila se Sophie.

„Maminka bude létat, maminka bude létat,“ Emma radostně poskakovala a předváděla se.

„Ženy jsou velice často lepší piloti než muži,“ komentovala její zprávu Sally.

„To je stoprocentní pravda,“ přikyvovala horlivě Sophie. „Tohle musíš říci mému bratrovi.“

Konečně se objevil i Rory, oblečený ve své obvyklé uniformě do buše. Zdálo se, že nemá moc času.

Všechny rychle pozdravil, políbil malou neteř, kývl na Lemaïdoka a už se s nimi hnál na letištní plochu.

Let ubíhal velice rychle a Sally se ke svému překvapení dozvěděla, že Cawstonovi plánují koupit letadla pro dceru. Ovšem podstatně více ji zajímala celá historie banditů, protože po telefonu o tom prakticky s nikým mluvit nemohla. Bylo to moc riskantní.

Po přistání se hned vedle letadla objevila Patty, která je radostně vítala, ale Sally si všimla, že se přece jenom asi něco děje. Cestou k hlavní budově se dozvěděla všechny ostatní novinky o tom, jak byl Lucas propuštěn a Galbraith se rozhodl ustoupit nové generaci.

„Zrovna teď se necítí moc dobře,“ informovala je Patty za volantem, „ale společně jsme se rozhodli, že potom vyrazíme na dlouhou dovolenou.“

„A že já o ničem nevím,“ divila se trochu překvapená Sophie.

„Je mi to líto,“ ozval se Rory, „ale při letu jsem na to ani nepomyslel.“

„Vina padá na mou hlavu,“ ozvala se okamžitě Patty. „Nechtěla jsem toho vysílačkou moc vysvětlovat a navíc bez tebe žádné konečné rozhodnutí ještě udělané nebylo. Musím připomenout, že se tu objevila i Sabina.“

„To je tedy hloupé,“ vyhrkl Rory. „Asi se už na tebe, Sally, chystá.“

Konečně dojeli k domu, kde na ně čekal Moses.

„Omluvte mě, slečno Facettiová,“ usmívala se Patty. „Za okamžik se zase objevím. Mezi tím vám Moses ukáže pokoj.“ Potom se obrátila na Lemaidoka: „Bwana by tě chtěl vidět,“ protože jedině Galbraith a nikdo jiný nebude najímat nového předáka.

Lemaidok ji se svou kabelou v ruce následoval. Rány byly pořád citlivé, ale zvědavost vše přehlušila. Jestli se tu Lucas objeví, jeden z nich zemře ještě než padne soumrak.

Rory se díval, jak zmizeli v domě. „Lucas vše tak chytře zamaskoval, že mu to téměř prošlo,“ prohodil ke své sestře. „Tohle místo chce opravdu generálku.“

„Rory, prosím tě, vzpamatuj se,“ snažila se ho zaujmout Sophie. „Máme se přece věnovat Sally. Vždyť si chudák musí myslet, že přijela do bláznice,“ a rozběhla se za Emmou. Náhle se tu ale objevila Sally, a tak se Rory stačil jenom zašklebit. „Nemáte náhodou také nějakou mladší sestru, která vám dává kázání?“

„To nic není,“ mávla rukou Sally. „Mám ale větší problém,“ a začala mu vyprávět vše o postupu ozbrojeného gangu.

Než mohl Rory nějak zareagovat, vyšla z kuchyňských dveří Sabina. Měla na sobě těsné džíny a kostkovanou košili. Když uviděla Sally, vztyčila hrdě hlavu a podala jí pěstěnou ruku.

„Vy musíte být slečna Facettiová,“ řekla takovým tónem, jako kdyby právě docházelo k historickému setkání slavných cestovatelů Stanleyho a Livingstona.

„Už jsme se viděly,“ připomněla Sally a dotkla se pouze jejích prstů.

Vtom se zase objevila Sophie a omlouvala se: „Vypadá to, že se tady všechno musí dít v jeden den. Pojdte si dát alespoň kávu. Nebo chcete nějaký ostrý drink?“

„Kávu si dám s radostí,“ usmívala se Sally a sledovala, jak Sabina vleče svého manžela do domu. Rory se stačil jenom omluvně usmát, ale pochopil, že dochází k těžké přípravě na boj o uchopení moci na Tulimě.

„Hloupé je to,“ ozvala se po jejich odchodu Sophie, „že Sabina je přece jenom chytrá. A navíc tak zoufale ambiciózní a my skutečně takový typ rodiny nejsme.“ Potom zmizela uvnitř domu, aby připravila kávu. Sally se usadila do jednoho z pohodlných křesel a dívala se do kraje. Měla dojem, že vše, co tu zažila, se odehrálo již před několika měsíci a ne před pár týdny.

„Myslela jsem si, že tě pozvu ke mně domů na oběd,“ ozvala se Sophie, kterou následoval Moses s podnosem. „Velice ráda bych ti ukázala, jak žije druhá polovina vlastníků farmy! Možná bude ale pro nás jednodušší, když zůstaneme přes noc tady.“

„Stejně to bude nádhera,“ jásala Sally, které se tento styl života velice líbil.

Po chvíli se objevila i Patty, která honem oznamovala: „Mám dobrou zprávu - Lemaïdok začne pracovat jako předák už v pondělí. Galbraith to zvládl perfektně a Lemaïdok se při té novince nezmohl vůbec na nic, protože měl dojem, že byl pozván na kobereček.“

„A jak se to vlastně stalo?“ chtěla vědět Sophie. „Rory nám o tom nic podrobnějšího neřekl.“

Patty jim začala vysvětlovat, jak Lemaïdok přišel k tak podivnému zranění.

„A stává se to často?“ ptala se šokovaná Sally, která se s tím ještě nesečkala.

„Mluvíte o Lemaïdokovi?“ zeptal se Rory, který vyšel z domu. „Jsem si téměř jistý, že Lucas to celé pojal jako odplatu za to, že zastřelil leoparda a zachránil život mému otci. Mátló mě to jenom do té doby, než jsem pochopil, že ostnatý drát svým otiskem připomíná zásah leopardi tlapy.“

Potom se podíval na Sally. „Samozřejmě, že pokud stojíte k leopardovi čelem, tak vám jde po krku a snaží se vám zadníma nohama vyrvat obsah břicha. Na záda by se vám mohl dostat jedině tenkrát, kdyby od něho člověk prchal. A navíc to celé není tak vzdáleno víře domorodců, že jejich nepřátelé se přeměňují v hyeny, které je v noci loví. Ty jejich pověry jsou silné a pořád ovládají jejich myšlení. A to, co se nám tady stalo, je tomu velice podobné.“

„Konečně jsme se zbavili Lucase,“ snažila se je uklidnit Patty.

„Pokud se tak opravdu stalo,“ zasmušil se Rory. „Měl totiž nějaký plán související se zatměním slunce, a proto tu chtěl za každou cenu zůstat.“

„Možná čekal na nějaké procento od organizátorů našeho kempu.“

„Možná se bude snažit na nás nasměrovat toho svého ministerského bratra. Dokonce mi nadhodil, že můžeme ztratit i farmu,“ upozorňoval Rory.

„Že by Paul Gitonga byl schopný něco takového udělat?“ divila se Sally.

„On sám asi těžko, protože situace s ochranou divoké zvěře je mu naprosto jasná. Když by se nám tady *shifta* objevila a my je třeba zastřelili, tak by se nás zastal. Ale rodinné vztahy, to je něco jiného. Pokud mu třeba matka řekne, aby nějak pomohl bratrovi, tak to pravděpodobně udělá.“

„A proč sem tedy nepozvete i samotného ministra?“ navrhla Sally. „Dostaňte ho na svou stranu a ukažte mu, co všechno děláte.“

„To není špatný nápad, ale napřed se musíme dohodnout, co děláme,“ a Rory se ostře zadíval na Sophii.

„Děti, děti,“ a Patty výhružně hrozila prstem. „Už jste dost staré na to, abyste vydržely až do večera.“

„Já přece jenom vezmu Sally do mého domu na oběd,“ snažila se změnit předmět hovoru Sophie. „Alespoň cestou něco z farmy uvidí.“

„A já to tu s vámi proletím,“ přidal se Rory.

„To ale zvládneme klidně až zítra. Teď bych měla přece jenom pozdravit pána domu, pokud není příliš zaměstnán,“ snažila se o diplomatický tah Sally.

„To není špatný nápad, můžeme ho překvapit v kanceláři,“ usmála se Patty.

Sophie odvedla Sally na druhou stranu do kanceláře, kde Galbraith Cawston seděl za mahagonovým stolem. Na stěně visel kalendář jakési firmy s hnojivy. Pán domu se okamžitě postavil a jednou rukou se opíral o stůl.

„Tati, pamatuješ se na Sally Facettiovou?“

„Samozřejmě,“ ozval se pevným, ale trochu chraplavým hlasem. „Jsem rád, že jste se tu zase objevila. Je dobré u nás vidat nové tváře,“ a podával jí ruku. „Promiňte mi ale, protože teď musím ještě vyřídit celou horu papírů. Sophie se vám určitě bude věnovat, a tak se uvidíme později.“ A trochu tvrdě padl zpátky na židli.

„Chudák táta,“ komentovala Sophie celou událost tiše, když šly zpět ho hlavní budovy. „Myšlení má perfektní, ale svaly ho nechťejí poslouchat.“

„A ty opravdu chceš tuhle farmu řídit?“ zeptala se Sally přímo.

Sophie se zastavila a podívala se na ni. „Ve skutečnosti ani ne. Chtěla jsem, aby to řídil Bill tak, jak jsme to plánovali. Ale Rory teď klidně může dávat veškeré příkazy a já se budu snažit získat peníze na ochranu divokých zvířat.“

Bill a já jsme měli takový sen, kterého se nechci vzdát. A k tomu mě nedonutí ani Sabina.“ Náhle se usmála: „Pojedeme teď ke mně a ty do mně všechny ty chytré věci nahustíš. Večer chci vyniknout tak, abych trumfla i svého bratra.“

Don Bohlen měl štěstí. Jen se dostal rozhrkaným autobusem do Meru, vrazil do skupiny Američanů. Objevili se tam s minibusem pomalovaným zebrými pruhy a zastavili snad jenom proto, aby si koupili nějaké suvenýry.

Don se při zaslechnutí amerického přízvuku okamžitě představil a v té chvíli se skupinou splynul. Jeden z nich totiž v Nairobi onemocněl, a tak měli sedadlo volné. A jakmile zjistili, že pracuje pro Peace Corps, okamžitě ho adoptovali. Vysvětlili mu, že s nimi klidně může jet až do hotelu, kde se ale musí podepsat jako pan Blumenfeld.

„I když tak nevypadá, nikdo to nepozná,“ žertovala jakási dáma středního věku, která dotyčného pána dobře znala. Byl to totiž pětasedmdesátiletý vdovec, na kterého si dělala zálsusk.

Za chvíli dojeli do luxusního hotelu v národním parku, kde se téměř červenající Don přece jenom podepsal jako David Blumenfeld. Potom už konečně mohl skočit pod sprchu, po které tak toužil.

Přišel čas k obědu, kdy se zaplnily švédské stoly. Don při jídle spokojeně naslouchal příběhům celé skupiny. Stal se jejich nejlepším posluchačem. Nakonec se domluvili, že další výjezd k pozorování zvěře se uskuteční až po čtvrté odpoledne.

Mezitím se tedy Don utábořil u hotelového bazénu, kde ho koutkem oka sledovala právě ta žena ze skupiny, která mu nabídla spoluúčast. Dokonce mu, koupila i pivo, a tak se oficiálně seznámili. Don chápal, že štěstěna mu svou náruč otevřela dokořán.

* * *

Celá ozbrojená tlupa se v to sobotní ráno přece jenom přebrodiva i s vozem na druhou stranu do parku. Bez GPS by tak složitý pohyb v nepřehledné buši nezvládli.

Bylo těsně po rozednění, a tak jenom doufali, že nenarazí na nějakého strážce. Správce parku zajistě soustředil veškeré síly na ochranu nosorožců v ohradě i hlavních turistických tras a navíc předpokládal problémy až těsně před setměním, což patřilo k pytlácké taktice.

„Teď si odpočineme,“ přikázal Osman, který perfektní navigací opět obnovil svou autoritu. „Potom vůz ukryjeme a dál vyrazíme po svých.“

„Jak daleko?“ vyzyval Ibrahim.

„To tě nemusí zajímat, protože ty zodpovídáš za transport.“ Podle svého nového plánu se chtěl Salah dostat na pár kilometrů k centrální budově správy parku a zaútočit na nosorožce při setmění. Ústupová cesta je povede

přes ty nekonečné pláně, které již znají. I samotný nájezd si už minule dobře natrénovali.

* * *

Střecha minibusu byla otevřená a sedm turistů se tísnilo v otvoru, aby jim nic neušlo. Slona zahlédli hned jak vyjeli, potom už stádo buvolů, žiraf, antilop, zeber a neuvěřitelné množství ptáků. Pokaždé, když řidič zastavil, aby jim ukázal nějaké menší zvíře, tak Joyce vyžadovala minimálně slona nebo alespoň lva.

„Lva určitě najdeme, madam,“ uklidňoval ji šofér. „Tady odtud přece pochází lvice Elsa. Bwana Adamson tu pracoval jako správce.“ Náhle ukázal do křoví: „Právě tamhle sedí zoborožec.“

„Jaký zoborožec? Vždyť nemá žádné rohy!“

„To jsou naši ptáci, madam. Park Meru je jimi proslavený.“

„Já nechci vidět žádné zatracené ptáky, co říkáš ty, Done? Chci vidět lva! A co to byla ta Elsa?“

Don musel trpělivě vysvětlovat celý obsah světoznámé knihy, ale vůbec mu to nevadilo. Cítil se odpočatý a naprosto klidný. Náhle ucítil, že se něco pálí. Však řidič už zastavil a utíkal se podívat dozadu na motor.

„Hoří něco?“ chtěl vědět jakýsi muž.

Vypadalo to tak. Don otevřel dveře a šel se raději podívat sám. Z motoru se kouřilo a nevypadalo to nejlépe.

„Máte s sebou hasicí přístroj?“ ptal se Don. Šofér přisvědčil, a tak pro něj odběhl. Raději ale nechal řidiče, aby si hasil sám.

Kouř zmizel. Všichni seděli na svých sedadlech, protože byli přísně varováni, že je nejenom zakázáno vystupovat v parku z vozu, ale že je to zároveň i velice nebezpečné.

K Donovu překvapení se domorodý odborník uvelebil opět za volantem a zkusil nastartovat. Motor několikrát škytl, ozvala se rána a potom se rozhostilo ticho.

„Bože, co budeme teď dělat?“ vyžadovala okamžité odpovědi Joyce. „Jak se odtud dostaneme?“

„To bych také rád věděl,“ přisadil si nějaký starší muž.

Don pochopil, že jakýmsi osudovým řízením se v poslední době stává záchranářem autobusových pasažérů. Nadechl se a podíval se na ustarané obličeje turistů, kteří na něho zírali zpod svých suvenýrových kloboučků na safari. „Dobře - skočím pro pomoc. Lepší bude, když řidič zůstane s vámi.“ Potom se otočil k domorodci, který se tvářil naprosto nevzrušeně. „Je tu někde mapa parku? To je dobře. Jak je to daleko k hlavní budově?“

„Tři nebo čtyři kilometry,“ a šofér ukázal směrem přes buš. „Nechod'te blízko k těm buvolům, pane. Ti jsou opravdu divocí.“

„Poslouchejte,“ ozval se Don a snažil se zachovat klidný tón, i když se mu ti buvoli vůbec nelíbili. „Měl bych se tam dostat za hodinu a potom pro vás správce někoho pošle. Nemusíte se vůbec ničeho obávat.“

„Jsi tak statečný,“ vydechla Joyce. „A tobě se nic nestane?“

„Vždyť jsem celé tři měsíce pracoval v národním parku. Nebojte se, dostanu vás odsud, ještě než se setmí.“

Vyrazil podle mapy. Ještě neušel ani půl kilometru, když pod stromem nedaleko cesty zahlédl zaparkovaný vůz. Byla to neomylná silueta landroveru, a tak pocítil úlevu.

Patří určitě někomu z parku, takže jsou zachráněni. Zdálo se mu ale, že v autě nikdo není. Rozhlížel se po okolí a v dálce si všiml skupinky postav, která postupovala stejným směrem k hlavní budově, jako on. Začal křičet, aby upoutal jejich pozornost - mával rukama, ale neslyšeli ho.

Náhle se mu sevřel žaludek: uvědomil si, že celá skupina se mu zdá nějak povědomá. Bože! To je přece ta banda! A byli vlastně mezi ním a hlavní budovou parku. Asi na ni chtějí zaútočit.

Okamžitě přidřepł a prohlížel si mapu. Díky Bohu, že ho neviděli. Nemohl ale přijít na to, jak by je mohl předstihnout. Šli tím nejkratším směrem - letěli jako šíp vystřelený z luku.

Uvažoval, co má dělat, když se náhle ozval výstřel. Padl na zem a další tři kulky mu zasvištěly okolo uší. Tak přece jenom se osudu nevyhnul. Na Lolokwi ho netrefili, a nyní ho už zase někdo má na mušce. To musí být jeden z banditů, který tu zřejmě hlídá landrover.

Ted' se nemůže ani vrátit ke své skupině ani nemůže vyrazit kupředu. Zůstane tady zaseklý v prohlubni u cesty až do setmění. A potom na něho ještě navíc budou někde čekat buvoli.

Mezitím Ibrahim odložil samopal a uvažoval, zda má vyrazit za tím člověkem, po kterém střílel. Hluboce se zamyslel a nakonec se rozhodl: měl přece jasný rozkaz zůstat s autem. Každopádně, ať se jednalo o jakkoliv šíleného turistu, který se tu hloupě coural, nemůže přece jejich plán nijak ohrozit, i kdyby byl naživu. Ale padl při prvním výstřelu, a tak je pravděpodobně mrtvý. Raději tu zůstane a vyčká.

* * *

Správce odpočíval na verandě svého kamenného domu a popíjel čaj. Uvažoval o tom, jestli jim nadcházející noc přinese předpokládané vzrušení.

Když Ibrahim vystřelil, správce okamžitě střelbu zaregistroval. Vyskočil a věřil jako lovecký pes, aby si ujasnil směr. Bylo mu jasné, že rána vyšla ze směru, který nikdo nepředpokládal.

Vešel tedy okamžitě do domu, vzal do ruky vysílačku a začal dávat všem strážcům příkazy. Pytlákům se tentokrát dostane opravdu velkolepého přivítání.

Ještě zavolal do hotelu, jestli nejsou venku nějakí turisté. Okamžitě zbystřil pozornost, když se dozvěděl, že jedna skupina se zatím nevrátila a manažer navíc neměl ani ponětí, kterou cestou vyjeli. Že by stříleli na turisty? Měl by poslat ozbrojené strážce, aby se na to šli podívat, ale tím zase oslabí ochranu svých nosorožců. Objevilo se tak před ním opravdu těžké dilemma.

Landcruiser se zastavil uprostřed cesty těsně předtím, než se z buše vynořila lvice. Podívala se směrem k němu a netečně přecházela na druhou stranu.

„On je tu také,“ dodala potichu Sophie.

Emma se nemohla udržet a vzrušením vykvikla.

A opravdu se objevil nádherný lev s hustou hřívou, který svou družku sledoval. Byl tak blízko, že Sally mohla rozeznat jizvy, které utržil kdo ví v jakých soubojích. Nesl se opravdu jako král zvířat.

„Vidíš,“ otočila se Sophie k Sally, jakmile obě zvířata zmizela v křoviscích na druhé straně cesty. „Co jiného by si turisté mohli přát? Máme tu leopardy, gepardy i slony. Měli jsme s tímto kusem země opravdu štěstí. Když tady začneme organizovat safari, vyděláme na tom víc než na dobytku. Alespoň já tomu věřím,“ a přitiskla Emmu k sobě. „Nebyli ti lvi úžasní?“ vyzvíдалa.

Právě se vraceli po výborném obědě od jejího domu a dokonce se jim podařilo strávit i několik hodin projížděním celé farmy. Pomalu se opět vraceli k hlavní budově.

„Bill vždycky říkal, že pokud máme žít v divočině, tak bychom ji také měli být schopni vnímat a vidět,“ vysvětlovala Sophie.

Sally chápala její situaci dobře. Všimla si, že Sophie má všechno manžellovo oblečení i boty připravené tak, jak tomu asi bylo za jeho života. Dokonce měla dojem, že ve skříni má uložené čerstvě vyžehlené pánské košile. Bill se měl asi stát jakýmsi spirituálním pokračovatelem zakladatele farmy. Freddie Cawston prakticky vlastníma rukama vyrval tuto půdu divočině.

„Bill tu chtěl vykopat nádrž zachycující vodu,“ ukazovala Sophie rukou na příhodné místo nedaleko domu. „Musím to nechat udělat,“ řekla tak, jako by chtěla dodat: Než se mě optá, proč to ještě není hotové...

Na druhé straně se ale i Sophie děsila žití, ve kterém převládaly pouze vzpomínky. Uvažovala tedy o tom, že by obě mohly v jejím domě přespát. Nakonec si ale uvědomila, že přivezla vlastně potraviny jenom pro sluhu, takže by na ně nic nezbylo. Zacharia sice chtěl vědět, kdy se tu madam zase ukáže, a tak ho utěšovala tím, že se tam zítra objeví na oběd a přiveze víc zásob.

„Musím tě ještě upozornit na rodinnou tradici,“ ozvala se Sophie. „Nesmíš se o ničem zmínit ještě před večeří. Veškerý business většinou probíráme u snídaně. To je ta nejpríhodnější doba.“

Když dojely k hlavní budově, Emma se vrhla k babičce a chrčila na ni záplavu svých zážitků se Ivy. Galbraith se mezitím postaral o Sally.

„Dáte si nějaký drink?“ ptal se a vedl ji dovnitř. „Mám dojem, že slunce už je za ráhnem,“ a máchl rukou k baru, kde na stříbrném podnose odpočívaly lahve i skleničky. „Nalejte si sama, drahá, je to pro vás rozhodně jednodušší.“

„Mohu vám také něco nalít, pane Cawstone?“

Ten už se ale usazoval do křesla u krbu s úlevou, že si zase může odpočnout.

„Doufám, že vás má dcera celou nezavalila problémy naší farmy,“ pokračoval Galbraith, když mu Sally přinesla whisky se sodou. „Myslíte si, že Sophie opravdu může získat jakousi finanční podporu pro naši divokou zvěř? Myslím tím opravdové peníze a ne pouze nějaké přísliby. A budou zapotřebí stovky tisíců.“

„Možná, že ano, pane,“ odpověděla diplomaticky, protože nechtěla prozradit svůj plán, pokud celá rodina není pohromadě.

„Doufám, že máte pravdu,“ zabručel Galbraith. „Tentokrát už nemáme čas na nějaké hrátky. Potřebujeme nápady, které mohou všichni akceptovat.“

Naštěstí se objevila Patty, a tak zachránila Sally od dalších diplomatických výmluv. „Slyšeli jsme v rádiu, že kdosi od Peace Corps je nezvěstný. Co se vlastně stalo?“ ptala se.

Sally začala vyprávět o tom, jak asi dopadl Sam i o dobrodružství, které prožil Don s rozbitým autobusem. „Vždyť jeho matka přiletěla přímo z Ameriky a teď čeká v Isiole, jestli se tam objeví.“

„Chudák,“ komentovala Patty. „To pro ni musí být opravdu hrozné.“

„Snažíme se ho zachytit všemi silami - i s pomocí policie.“ „Snad se to podaří,“ pokývala hlavou Patty. Věděla dobře, že bílí Keňané tady žijí v jakémsi limbu. Většina z nich si po vyhlášení nezávislosti změnila občanství jenom proto, že tu chtěli zůstat. Pokud by ale nastal v zemi chaos, tak mohli jenom doufat, že jejich rodné země je přijmou zpět. Pokaždé, když tu nějakého bělocha zabili, cítila Patty, jak sklapla další past a jak se celková ztráta domova přibližuje. Proto si také Cawstonovi stále drželi svůj dům v Anglii.

„A jde vůbec někdo po tom gangu?“

„Paul Gitonga slíbil, že na ně vyšle protipytlácké týmy,“ informovala Sally.

„Opravdu? To je dobře, protože obyčejní pytláci - to je něco úplně jiného. Jakmile se tu ale objeví tihle zabijáci se samopaly, tak to je úděsné,“ rozva-

žoval Galbraith. „Stejně máme štěstí, protože na nás ještě nájezd neudělali. Asi dobře vědí, jak bychom je přivítali...“

„Určitě se ještě chcete vykoupat,“ vložila se do rozhovoru Patty. „Neděs-
te se barvy vody - to je půda z naší řeky. A bude horká,“ varovala ještě.

Vyrazila se Sally k ložnici pro hosty. „Mimochodem,“ pokračovala Patty, „možná byste se dnes večer neměla zmiňovat o Peace Corps. Sabina proti
nim něco má, a my nechceme, aby se tento slavnostní večer pokazil.“

Sally v koupelně nenašla žádnou sprchu. Stála tam pouze obrovská liti-
nová vana, kterou si napustila do čtvrtiny. Voda se ohřívala venku v bojle-
ru, připomínajícím velký plechový sud, pod kterým se topilo dřevem. Bylo
to velice primitivní, ale zároveň důvtipné: oheň i popel byly venku a vůně
dřeva celou exotiku vylepšovala.

Patty měla pravdu - voda byla zbarvená do červena. V Africe se všu-
dypřítomný červený prach dostává všude: do koberců, oblečení, na kůži i
do vlasů. Nechala se proto louhovat v horké vodě a uvažovala, o čem všem
by se měla zmínit při té slavnostní večeři.

Mezi tím se Patty a Sophie domlouvaly, jak se připravit na večer. Gal-
braith si nemůže vzít své slavnostní farmářské oblečení, za což tradičně
sloužilo pyžamo.

„Budu se snažit tátu přemluvit pro oblek, aby si Sally nemyslela, že jsme
pořád ještě divoši.“

Patty jenom pozdvihla obočí, ale raději tu poznámku nekomentovala. V
duchu však souhlasila, protože v ledničce se už chladilo šampaňské, což v
této zemi patřilo mezi nejvyšší luxus. Spadalo totiž do importovaných pro-
duktů a na ty vláda nasazovala těžké daně.

I Galbraith si uvědomoval, že Patty plánuje nějaké překvapení, ale bylo
mu to jasné až teprve tehdy, když zahlédl vystrojenou Sabinu. Měla na
sobě hedvábné šaty s dekoltem, ze kterého zářil diamantový náhrdelník,
což byl Roryho svatební dar. K tomu samozřejmě ladily i diamantové ná-
ušnice. Políbila ho na obě tváře, zatímco Rory se zjevil v šedivém obleku.
Sally ale vycítila, že se ještě před chvílí museli hádat.

„Sabi, zlatíčko, musím přiznat, že vypadáš úžasně,“ začala Patty s chvá-
lou.

„Vždyť přece všichni víme, že je to výjimečná příležitost,“ bránila se na-
oko Sabina.

Zrovna tak Galbraith přehrával svůj nečekaný údiv, když se objevil
Moses se šampaňským.

„No tohle! K čemu ty bublinky mají dopomoci?“ vrčel naoko.

„Však to dobře víš, miláčku,“ ozvala se Patty. „Máme oslavovat začátek
nového života nás dvou. Rory, měl bys pronést přípitek.“

Napřed připíjeli na rodiče, potom na šťastnou budoucnost Tulimy. Všechno probíhalo v pohodě, dokud Rory opět nezopakoval svou nabídku letu pro Sally.

„To přece nebude vůbec nutné,“ přerušila ho v půli věty vševědoucí Sabina. „Vždyť všechno už dnes odpoledne projela se Sophií.“

„Co povídáš,“ bránila se Sophie. „Viděla toho stěží tak polovinu.“

„Neškodilo by, kdybych měla přehled o celé farmě,“ ozvala se Sally a hned si všimla, jak se Sabina snaží ovládat. „Ovšem mé návrhy mají spíš co dělat s finanční stránkou celého projektu.“

„Slečna Facettiová má absolutní pravdu,“ rafinovaně přitakala Sabina. „Všechno je spojeno s financemi, ale to je jenom vrcholek ledovce. Potřebujeme personál, vozidla a všechno ostatní. To může zaplatit jedině farmářství nebo turismus - nechápu, jak by to mohla pokrýt společnost pro ochranu divoké zvěře.“

„Obě máte pravdu,“ souhlasila Sophie ve snaze udržet slavnostní atmosféru. „Ale kde je vůle, tam se dostaví i úspěch.“

„Bože můj,“ úpěla Patty. „Napřed se zamyslete nad tím, že Galbraith a já pojedeme na výlet okolo světa. Kde tedy máme začít?“

To už se ale opět objevil Moses a začal servírovat krásné hovězí steaky, které mohli zapíjet červeným vínem. Galbraith a Patty seděli proti sobě u vyblýskaného mahagonového stolu. Při jídle probíhala příjemná konverzace.

„Opravdu byste si měli vystavět nový dům,“ navrhovala Sabina. „Jinak toho vytouženého klidu a uspokojení nedosáhnete.“

„Hodilo by se něco příjemnějšího,“ přikyvovala Patty. „Ale zatím si myslím, že se tu pořád cítíme spokojeně, že miláčku?“

„Samozřejmě - proč by se nám tu nemělo líbit? Nikdy jsem neslyšel větší hloupost,“ nebál se Galbraith nenápadně pokárat snachu, když ucítil její aspirace na pozici první dámy.

Nakonec znovu nastoupil Moses se svou kulinářskou perlou: moučník vlastnoručně zapečený na otevřeném ohni, bohatě zalitý vanilkovým pudinkem. Jednalo se o Galbraithovu oblíbenou pochoutku, a tak Moses nad pochvalou jenom zářil. To už ale všichni sahalí po kávě.

„Takže by nám Sally už mohla konečně vysvětlit organizační strukturu celého projektu,“ povzbudila ji Sophie.

„Počkejte,“ přerušil ji Galbraith. „Dá si někdo sklenku portského?“ Nikdo ale nereagoval, a tak kývl k Sally. „Poslechneme si tedy, co jste pro nás připravila. Zároveň musím poděkovat za to, že jste překonala všechny problémy spojené s vaší návštěvou na tak odlehlém místě.“

„Děkuji vám za milé přivítání,“ začala Sally a hned přešla k věci. „Pokud tu chcete mít rezervaci divoké zvěře, potřebujete nejenom oficiální uznání vašeho statutu, ale i peníze.“

„Přesně tak,“ souhlasil Rory. „A jak už Sabi nadhodila, nezvládneme to bez příjmů, které máme z chovu dobytka.“

„Jsme farmáři,“ vplula do debaty opět Sabina nadšená tím, že se jí Rory zastal. Kdyby to neudělal, později by mu to pěkně osladila. Nechtěla ale snížit velikost rodiny před tou Američankou, a tak dodala: „Sice farmáři, ale na jisté úrovni.“

„Myslím, že jsme naprosto normální farmáři,“ opravila ji rychle Patty. „S výjimkou toho, že máme hodně půdy a zároveň se chceme starat o divokou zvěř.“

„Proto jsem se stal dobrovolným správcem rezervace,“ přidal se Rory. „Ale při pokusu o chránění zvířat nemůžeme riskovat osud celé farmy.“

„Já jsem ale vypátrala,“ vzala opět iniciativu do svých rukou Sally, „že obě tyto funkce můžete legálně separovat. Dá se totiž vytvořit charitativní trust ochrany zvířat pro získání finanční podpory a potom se dá tomuto trustu pronajmout pozemek. Pan Cawston může být dokonce jeho předsedou a další prominentní osoby se mohou stát členy představenstva. Je ovšem zapotřebí vzít na vědomí, že z toho musí mít prospěch i místní.“

„A co všechno bychom museli domorodcům ještě dát?“

„Sazeníčky stromů, pevné ohrazení kvůli slonům a vodu.“

„Vodu přece nemůžeme dát,“ ozvala se okamžitě Sabina, „protože nemáme sami dost.“

„To se ale dá promyslet,“ odsekl Rory a otočil se k Sally. „Založíme tedy trust. Ale pořád tu máme rezervaci na farmářské půdě. Jaký je v tom rozdíl?“

„Váš statut. Pokud chcete obětovat více půdy pro divokou zvěř, okamžitě získáte podporu od organizací na celém světě a navíc tu můžete vybudovat zařízení pro turisty, takže si vylepšíte finanční situaci příjmy od turistů, jako to dělají dole v Jižní Africe. Ty soukromé rezervace na okraji jejich obrovského Krugerova národního parku jsou skutečně obrovský obchod.“

„To je pravda,“ přikývl Rory. „Londolozi a ostatní místa okolo jsou hoto-vý zlatý důl. To ale pořád nepomáhá při jednání s našimi vychytralými politiky.“

„Však jsem říkala, že se nesmíte bát oznámit všem, co zamýšlíte. Tím se o vás začnou i zajímat.“

Galbraith bedlivě sledoval rozhovor s bradou opřenou o ruku. Cítil se unavený, ale tenhle nový návrh ho zaujal. „Je to vskutku nový přístup,“ ozval se konečně, „ale zdá se mi to trochu komplikované.“

„Bude to stát určitě několik miliónů, a to nemyslím šilinky, ale dolary,“ povzdychl si Rory. „Myslíte si, že se něco takového dá sehnat?“

„Poslouchej,“ snažila se Sophie konečně prodat své vědomosti. „Právě teď se nám tu objeví mnoho důležitých osob, které se k nám přijdou podívat na zatmění slunce. Jde přece o velikou událost. Pozveme dokonce i ministra, který může náš projekt slavnostně zahájit. Co tomu říkáte?“

„A kdo to bude organizovat?“ chtěla je zarazit Sabina. „Vždyť nemáme ani telefon, kterým bychom se někam pořádně dovolali.“

„Nedělej takové problémy, Sabi. Vždyť se to dá zařídit zNairobi. Dick Dyball do toho vloží celé své srdce. Vždyť už nám chtěl dávno pomoci, ale my se ho snažili držet mimo.“

„Obávám se, že je to pravda,“ ozvala se Patty. „Nemohli jsme se na ničem sjednotit. Takže teď přišel čas, abychom dospěli k rozhodnutí. Vrhne se na to, nebo ne? Osobně mám takový dojem, že nemáme co ztratit.“

„Tak dobře,“ usmál se Galbraith. „Jenom pro zapsání chci potvrdit, že souhlasím.“

„Ten nápad s využitím zatmění je opravdu perfektní,“ ozvala se Sally. „Ale hodně lidí bude mít při tom plné ruce práce.“

„Však je můžeme pozvat na slavnostní oběd, až to všechno skončí,“ navrhovala Sophie.

„A kdy to zatmění vůbec je?“ chtěla vědět Sabina.

„V úterý desátého,“ informovala Sally. „Nemáte tedy už mnoho času - je to pouhý týden, ale zase je zapotřebí takovou příležitost využít.“

„To zvládneme!“ ujišťovala všechny Sophie. „A pokud nám pomůže i Sally, tak to vyjde.“

„Také souhlasím,“ připojila se Sabina. Vždyť to bude za pár dní, a tak se vlastně nic nestihne, pomyslela si. A všichni ti důležití lidé se po primitivních zážitcích na farmě určitě honem poženou zpátky do města. „To zatmění je přece světová událost. Musíme toho využít, že, drahoušku?“

Rory se na svou ženu zmateně podíval, protože se ještě nikdy nestalo, aby Sabina souhlasila s tím, co řekla Sophie.

„Tohle klidně podpořím také,“ přidal se Galbraith. Byl unavený a toužil se natáhnout do postele. „A potom teprve oslavíme můj slavnostní odchod do penze.“

„A pivo poteče proudem i pro všechny domorodce,“ smála se Patty. „Budou z toho zatmění jistě vyděšeni, ale pivo jim spraví náladu. Do penze se má odcházet s plnou slávou.“

Z ptačí perspektivy se celé území farmy jevilo mnohem rovnější než ve skutečnosti bylo. Pouze zelená stuha vegetace označovala protékající řeku a vinoucí se vyschlá koryta ukazovala sezónní řečiště.

„Kam ta cesta vůbec vede?“ ptala se Sally, když Rory zdvihl letadlo do vzduchu. Uvnitř cítila benzín, a tak jenom doufala, že nebude zvracet.

„Až kamsi k řece Tana. Je to přes sto kilometrů tvrdé Afriky. Nikdy jsem tam nejel - to by mohl udělat jenom šílenec.“

Pro orientaci ještě jednou přeletěl nad přistávacím pruhem a ukázal jí hlavní budovu farmy, kde svítil azurový obdélník bazénu.

„A teď vám ukážu místo vyhrazené pro kemp, kde se bude odehrávat to představení při zatmění slunce,“ upřesňoval Rory.

Za chvíli opravdu viděla narýsované přímky oplocení, které ohraničovalo celou rezervaci.

„A teď se pokusím najít nějaké slony,“ překvapil ji Rory. „Dvě stáda máme označená radiovým vysílačem. Musíme je kontrolovat jednou, či pokud to jde, i dvakrát týdně.“ Vytáhl zpod sedačky šedivou kovovou krabičku a cvakl vypínačem. Motor se rozeřval, protože letadlo začalo stoupat. „Potřebujeme získat výšku,“ vysvětloval, „potom totiž můžeme chytit signál ze vzdálenosti padesát až šedesát kilometrů.“

Náhle zaslechla ve sluchátkách nenápadné tikání, jako by někde bilo srdce. Zdálo se jí to trochu silnější v pravém uchu.

„A máme je,“ zajásal Rory a zdvihl palec. „Jsou někde vpravo.“ Stočil se tím směrem, tikání zesílilo a v obou sluchátkách se jeho hlasitost vyrovnala. V dálce před nimi uviděla kopec připomínající cukrovou homoli.

„To je naše Tulima,“ vysvětloval. „A sloni mohou být u napajedla,“ halekal a okamžitě začal ve spirálách sestupovat. Sally zoufale polykala a čekala, co se bude dít dál.

„Tam!“ a Rory ukazoval rukou. „Mezi stromy.“

Sally se snažila soustředit, i když žaludek trval na svém. Nevěděla, jestli se má podívat ven nebo zda má raději zavřít oči. Cítila v nich vlhkost. Nakonec ale přece jenom zahlédla celé stádo, v klidu se pasoucí na svahu skalnatého kopce. K jejímu překvapení se většina stáda o letoun vůbec nezajímala s výjimkou jednoho slona, který mával obrovskými ušima a chobotem se na ně snažil dosáhnout. Pravděpodobně samec, pomyslela si. Naprostý hlupák. Samice přece jenom mají větší přehled.

Konečně se jí ulevilo, protože Rory přestal se svou akrobacií a už zase pomalu stoupal. „Viděla jste je?“ ptal se a vůbec si jejích problémů nevšímal. „Bylo jich určitě padesát. Škoda, že jste nemohla udělat nějaké snímky.“

„Jak jste je vůbec zahlédl?“ vyzvídala a snažila se tvářit normálně.

„To je jenom praxe. Ale teď vám ukážu, jak je to s vodou,“ a začal pomalu sestupovat. „To je jediný zdroj vody, vzdálený přes deset kilometrů od naší farmy. Odtud vlastně ženeme vodu pro dobytek,“ informoval a ještě jednou zakroužil.

„Sloni většinou chodí k vodě dost daleko,“ pokračoval Rory. „Jednou jsem sledoval stádo, které urazilo za tři týdny přes sto kilometrů.“

„A co pytláci?“

„Sloni jsou inteligentní. Běžně migrují, ale jakmile se dostanou do nebezpečných oblastí, tak své trasy mění. Proto je také problém v oplocení celé farmy. Potřebují totiž nějaké průchody, aby se dostali ven a zase zpátky, protože se rádi courají po krajině.“

„A nosorožci?“ chtěla vědět Sally.

„Nosorožec zůstává ve svém teritoriu, ať se děje, co se děje. A proto málem vyhynul,“ a Rory se podíval na hodinky. „Sabina už na mě určitě čeká. Musíme se vrátit - myslím, že už jste toho viděla dost.“ Náhle ho cosi napadlo: „Proč byste si nezkusila zapilotovat? Není to nic těžkého. Stačí, když chytíte tohle, co vypadá jako ulomený volant.“

„Opravdu? Já...“ Bože můj, pomyslela si, třeba ho urazím, když odmítnu. Možná ale, když vyvinu nějakou důležitou činnost, žaludek mě nechá na pokoji.

„Klidně se toho chyťte.“

S usilovným soustředěním Sally sevřela pevně řízení, jako by seděla v autě. V tu chvíli se nos letadla zdvihl.

„Jen se uklidněte. Snažte se udržet výšku a sledujte horizont.“

Letadlo chvíli poskakovalo nahoru dolů, ze strany na stranu a třásl se. Rory se ale nesnažil jí nijak překážet. Nakonec poznala, jak je to velice jemné. Stačil nepatrný pohyb a letadlo reagovalo. Náhle si uvědomila, že žaludek se opět přesunul tam, kam patří - už jí z krku zmizel.

„Vidíte, jak vám to jde,“ chválil ji Rory. „Zkuste zamířit tamhle k těm kopcům.“

Po několika minutách ve strnulé pozici se jí podařilo uvolnit se natolik, že dokonce pohlédla na zem, kde už zase viděla budovy farmy.

„A teď se dívejte, jak se přistává. Takhle pomalu uberu plyn a při tom musím sledovat rychloměr.“ Uvědomila si, jak se jí řízení v rukou chvěje. „Jak se cítíte? Nebojíte se?“

Měla dobrý pocit, i když srdce jí vzrušením bilo naplno. Je to opravdové šilenství: před chvílí chtěla zvracet a teď zase jásá!

„Mějte ruce stále na řízení, abyste pochopila, co se s letadlem při přistávání děje.“

Asi tak metr nad zemí náhle ucítila, jak jí řízení tlačí do rukou, letadlo zdvihlo nos a za pár vteřin se ozval rachot - kolečka se konečně rozdrncala po tvrdém povrchu přistávacího pruhu.

„No vidíte a jsme tu,“ usmíval se Rory. „Měla byste se učit létat. Pokud to zvládne Sophie, tak to zvládne každý.“

Potom už jenom zaroloval na konec dráhy, kde celé letadlo otočil. Sabina tam asi už dávno čekala a tvářila se velice netrpělivě.

„Líbilo se mi to,“ oznámila po pravdě Sally. Vrtule se mezitím zastavila a rozhostilo se až nepochopitelné ticho. „Bylo to opravdu nádherné.“ Potom se však nadechla: „Mám ale dojem, že byste svou sestru neměl tak ponižovat. Myslím si, že toho už v životě zažila víc než dost.“

„Ponižovat?“ divil se Rory a trvalo mu chvíli, než to pochopil. „Mrzí mě to, ale Sophie přece nedokáže najít ani cestu do supermarketu. Jak potom zvládne navigaci v letadle?“

„Mám dojem, že celý problém je v něčem jiném,“ poznamenala Sally.

Už otvíral dveře od kabiny, když ho zase něco napadlo. „Musíme dodělat radiové vybavení ještě jednoho stáda slonů - příští týden těsně před zatměním. Chtěla byste se toho zúčastnit?“

„To by bylo úžasné, pokud nebudu překážet.“

„Nebojte se, všechno dělá veterinář. To on je uspává.“

Sally otevřela dveře na své straně a vystoupila. Přivítala ji Sabina, které vlály ve větru vlasy a úsměv na tváři vypadal jako otisk v sádře.

„Měli jste hezký let?“ ptala se konverzačním tónem, ale neodolala a zaryla si. „Co vám tam trvalo tak dlouho?“

„Kontrolovali jsme stádo 2406, drahoušku,“ usadil ji Rory. „Jsou právě vedle Tulimy.“

„Už jsem se bála, že jste letěli až do Mombasy,“ neodpustila si další jevodatou poznámku.

„Viděla jsem, proč se tak obáváte o vodu. Nebude to nijak snadné, protože pomocné organizace pomáhají jenom v tom případě, kdy se jedná o domorodce a ne o majitele farmy.“

„No vidíte,“ usmála se Sabina. „Vždyť jsem to věděla,“ a ušklíbla se.

„A Peace Corps by nám pomohlo s vybudováním oplocení pro slony?“ změnil téma rozhovoru Rory a zamračil se. Proč se Sabina vždycky snaží jeho úsilí sabotovat?

„Na to mají také odborníky,“ ujistila Sally.

„To by mi vůbec nevadilo,“ suše komentovala Sabina. „Oni přece žijí v komunitě těch, kterým pomáhají, že? Určitě si nějakou volnou chýši mezi našimi domorodci najdou!“

Sally se téměř vyděsila a nevěřila svým uším. „Když se budete takhle chovat, budete mít veliké štěstí, pokud získáte nějakou americkou pomoc,“

odsekla. I kdyby našli Dona Bohlena a on by se chtěl do tohoto projektu zapojit, snad by se mu to pokusila i rozmluvit, pokud v tom bude Sabina pokračovat.

„Prosím tě, nech toho,“ a Rory zvedl ruce k nebi. „Sabi to tak rozhodně nemyslela, vid’ miláčku?“

„Já myslela, že dávají přednost žití s domorodci,“ vyhnula se Sabina omluvě. „Pravděpodobně jsem se zmýlila.“

„Vyrazíme raději domů,“ přerušil Rory manželku a uchopil ji za loket. „Jedeme za mámou, ta jediná tady tomu rozumí,“ a odvedl Sabinu k jejímu vozu.

Sally slyšela jejich výměnu názorů vedenou v syčivém šepotu. Potom se Rory vrátil k ní a všimla si, jak skrývá zlost. „Prosím vás, berte ohled na mou ženu. Není jí dnes nějak dobře. Abych pravdu řekl, vyjádřila se opravdu nevhodně.“

Don zapadl do koryta, které pravděpodobně sloužilo v době dešťů nějakému potůčku. Ležel na rozpálených kamenech a poslouchal. Po výstřelech se už nic nedělo, kromě obvyklého šumu života v buši. Protože padl na zem i s mapou, mohl se do ní teď podívat. Nechtěl riskovat, a tak se ani nenadzdvihl.

Viděl zakreslený potůček, jak přichází z blízkosti centrály parku. Mohl by se jeho korytem proplazit tak daleko, až se dostane z dohledu a potom by tam mohl doběhnout. Tušil, že pytláci zahajují útok a navíc se slunce chýlilo k západu. Začal tedy postupovat po kolenou i po rukou a hlavně dbal na to, aby nevystrčil hlavu.

Po chvíli už ho bolela kolena a trny i ostré suché listí ho řezalo do dlaní. Pochopil, že takhle se daleko nedostane. A navíc mu bylo jasné, že mu nezbyvá víc než dvacet minut denního světla. Pomalu se tedy nadzdvihl, aby zkontroloval vzdálenost, o kterou se posunul z dosahu střelce. Vozidlo už neviděl, a tak se narovnal a začal si masírovat kolena i ztuhlé svaly.

V tu chvíli si ale všiml, že asi sto metrů před ním se popásá stádo buvolů. Jeden z nich přestal žvýkat, zdvihl hlavu a podíval se přímo na něho. Obrovské rohy působily opravdu impozantně. A jak mu to všichni říkali? Pokud se buvol rozhodne k útoku, nesmí se ani hnout. Ale to se potom nedostane už vůbec nikam. Nepomůže mu ani náhlý sprint. Pokračoval tedy pomalu v chůzi. Buvol několikrát přežvýkl zbytek trávy v tlamě, ale očima ho neustále sledoval.

Don se připravil a v případě útoku byl rozhodnutý vyrazit k nejbližšímu stromu, který nabízel přece jenom jakousi ochranu. Vtom se ale z dálky ozval rachot výstřelů, který skončil tak nečekaně, jak začal. Buvol se okamžitě obrátil tím směrem a pomalu popošel ke svému stádu.

* * *

Jakmile za sebou Osman zaslechl Ibrahimovy výstřely, okamžitě pochopil, že jejich poslání je ohroženo. Dva dny pomalého přibližování mohl klidně kvůli tak nebetyčné hlouposti zahodit. Zasyčel na ostatní, aby zastavili. Pátral po důvodu střelby.

Nezahlédl nic, ale protože by ho považovali za zbabělce, kdyby to vzdal, tak pokračoval v postupu.

Podle daných informací věděl, že nosorožci jsou v ohradě mezi hlavní budovou a kempem, což je pro ně ta nejnebezpečnější oblast v tom téměř tisíc čtverečních kilometrů rozlehlém parku.

Ke konfrontaci sil ale došlo ještě dřív, než na to vůbec pomyslel. Postupovali právě oblastí vyschlé trávy a drobných keříčků, když se odkudsi vyřítil landrover. Prudce zabrzdil a strážci vyskákali ven. Bleskově začali střílet a vozidlo používali jako štít. Takhle to měl Osman naplánováno také.

Členové bandy žádné další příkazy nepotřebovali. Padli na zem, využili ke krytí každé terénní nerovnosti i keříčků a opětovali palbu. Podařilo se jim ale pomalu přesunout k hustší vegetaci, za kterou se rozkládaly budo-
vy. Strážci se za nimi nepustili, protože správce je před takovouhle pastí varoval..Chtěl, aby gang musel vybočit ze své trasy a zůstat tam do rána. Po západu slunce už správce ztratil zbytečně mnoho dobrých mužů při takových přestřelkách.

Hlídači se stáhli a Osman vedl své muže širokým obloukem k ohradě s nosorožci z jiného směru. Stmívání se změnilo ve tmou.

Už zdálky si všiml, že celá ohrada je zalita světlem, a tak to vzdal. To by pro ně byla jatka. Zkontroloval si pozici na svém GPS a porovnal ji se souřadnicemi čekajícího vozu. Potom se za pomoci kompasu těžce začali pro-
dírat buší k Ibrahimovi. Rozvažoval, jestli je náhodou ten tupec nezradil. Příkazy z Nairobi byly vždy naprosto přesné a najednou téměř padli do léčky.

V tlupě to vřelo - všichni si připadali jako zpráskaní psi. Tohle ho ale nemohlo odvrátit od velkého cíle, který měli před sebou. Vrhne se na plně-
ní velkého plánu a ničím si to nenechá překazit. Vlastně ani jinou možnost neměli. Musí se skrýt, dokud strážci v honbě nepoleví.

* * *

„Díky Bohu, že jste dorazili!“ jásala Joyce, když se objevili strážci parku a zachránili osádku minibusu. Téměř hystericky jim děkovala. „Mysleli jsme si, že tu zemřeme. Slyšeli jsme dokonce střelbu...“

„Já už mám téhle zatracené země dost,“ ulevoval si další z turistů a začal ještě navíc nadávat řidiči.

Ten se ve skutečnosti zachoval zcela rozumně. Baterie zůstala nabitá, a tak jakmile v dálce zaslechl zvuk přijíždějícího vozu, zablikal několikrát světly. To pátrající strážce přivedlo okamžitě k nim.

„Myslím si, že ten mladík nás zachránil,“ a Joyce se snažila zjistit podrobnosti u toho, který měl baterku v ruce a připojoval tažné lano k mi-
nibusu. „Kdy se k vám dostal?“

Jakmile to řidič přeložil, strážce parku překvapeně zavrtěl hlavou. Žádné-
ho chlapce neviděl.

„Můj Bože!“ začala panikařit Joyce. „Kde tedy je?“

* * *

Don si uvědomil, že přestřelka rychle skončila, a tak pochopil, že bandu včas odhalili. Určitě jim nezbývalo nic jiného, než se vrátit ke svému ukrytému vozu. Zřejmě k tomu ale nepoužijí obyčejné turistické vyhlídkové trasy, a tak se po ní pustil on. Měsíc nesvítil, takže by se pouze při záři hvězd stejně v buši těžko pohyboval.

Uplynula už celá hodina a půl co minibus opustil. Nakonec se dostal na křižovatku a snažil se promyslet, kterým směrem vyrazit. Potom si ale po levici všiml nějakých světél. Mohl by to být hlavní stan strážců parku.

Don už téměř docházel k budovám, když se za ním objevilo záchranné komando táhnoucí minibus. Stál v reflektorech vozu celý rozedraný a špinavý. V tomtéž okamžiku ho už pevně svírala v náruči Joyce.

„Co jsem vám říkala? Je to hrdina! Záchranu nám sice neposlal, ale udělal by to! Došel už skoro ke svému cíli,“ a usilovně ho líbala.

Don chápal, že musí podat podrobnou zprávu o všem, co viděl. Joyce ho však nechtěla pustit ani na krok, ale jakmile zastavili u hlavní budovy, správce na ně už čekal. Teprve nyní se Don dozvěděl o svém zmizení.

„Máš přece jenom hodně štěstí,“ ujišťoval ho správce parku. „Zítra se tu objeví helikoptéra a může tě vzít do Nairobi.“

„Je to úplná šílenost,“ vysvětloval Don při večeři, kdy oslavovali při víně. „Prý mě všichni po celé zemi hledají a já o tom vůbec nic nevím. A dokonce se tu objevila i má matka až z Washingtonu. To je tedy blázinec!“

„Však se nic neděje, protože tuto noc budeš v bezpečí, drahoušku,“ mrkala na něho vlně Joyce.

Později večer se objevila v jeho pokoji, a tak Don předstíral překvapení. Nakonec - nevypadala nijak špatně. Zdála se nadšená a přítulná. Po delší době přece jenom usnul v jejím náruči s hlavou pohodlně opřenou o její velkokapacitní prsa. Bylo mu jasné, že tuto část příběhu matce vyprávět nebude.

* * *

„Ach, miláčku!“ vydechla Laura Bohlenová, která si sice naplánovala, že zachová klid, ale to se jí nepodařilo. „Konečně tě našli!“

Stála tam, uprostřed kanceláře superintendanta a jakmile ho objala, emoce ji přemohly. Slzy se jí valily z očí a nemohla promluvit ani slovo. Nakonec přece jenom objetí povolilo, odstoupila a z kabelky si vytáhla papírové kapesníčky. Osušila si oči a zhluboka vydechla.

„Opravdu, miláčku, měla jsem o tebe starosti. A to nejenom já.“ Znovu ho přejela pohledem. „Vypadáš dobře, až na ta kolena. Co jsi to, prosím tě, dělal?“

„Mrzí mě to, mami,“ a protože se nechtěl zmiňovat o bandě pytláků, pro jistotu ji zase objal. „Jsem také rád, že tě vidím.“

Jejich vítání velice taktně přerušil sám Langat, který držel v ruce Donův pas.

„Podívejme se,“ začal Don a téměř slavnostně se ho dotkl, „to jsem tedy rád, že ho zase vidím!“

„A máte řidičský průkaz?“ ptal se najednou vážně Langat.

Don hrábl do kapsy a podal mu ho. Superintendant v něm zalistoval. „V Americe se s tímhle průkazem dá řídit autobus?“

„Myslím že ne, pane.“

„Takže v sobotu, 22. února, jste řídil autobus bez licence či pojištění a dokonce i bez svolení majitele?“

„Myslím, že ano, pane,“ přikyvoval zmatený Don.

„Co to, prosím tě, říká, Done?“ divila se zděšená matka. Přece tvrdila samotnému velvyslanci, že Don by nikdy nic nezákonného neudělal. Jak by mohl řídit vozidlo bez povolení?

Langat náhle vyprskl smíchy a poplácal Dona po rameni. „Můžete na něho být pyšná, madam,“ chechtal se. „Sedl za volant, když zabili řidiče. Možná že tak zachránil i životy pasažérů.“ A vrátil mu řidičský průkaz. „Za těchto okolností proti vám nebude zahájeno žádné trestní řízení,“ a mile se na ně usmíval. „Pan Dyball se tu brzo objeví, aby si vás vyzvedl. Ještě předtím, pokud vaše matka dovolí, vám musím dát několik otázek ohledně toho gangu.“

S trochou rozpaků Don vyprávěl o obou setkáních s pytláky, které zažili, a vyličil veškeré detaily týkající se osob v bandě i jejich vyzbrojení.

Dyball se poté opravdu objevil, aby si Američany odvezl domů. Langat si zatím probíral veškeré informace, které obdržel. Gang má tedy vysílačku - o tom se předtím nikdo nezmiňoval. To znamená, že o sobě dávají vědět, či od někoho dokonce přijímají rozkazy. Pokud by sám nevaroval správce národních parků na severu, aby očekávali útok, tak kdo ví, co by se stalo. Musí jim dodávat informace někdo v samotném Wildlife Service. Jak jinak by se dozvěděli o ohradě s nosorožci v Meru? Téměř jistě cítil, že v tom má prsty ministr. A že slečna Facettiová, ta rozkošně vypadající žena z velvyslanectví, mu naletěla.

Laura Bohlenová dopila šálek ranní kávy, který anglické zvyky nutily všem návštěvníkům ještě v době, než se úplně probudí. Lehla si zpátky do postele a uvažovala, co všechno tu za těch pár dní zažila. Po tak šťastném setkání se synem by si svůj pobyt s radostí prodloužila a společně s ním něco zajímavého prožila. Hlavně aby Washington nelpěl na jejím okamžitém návratu.

Ani nevěděla, jak dlouho ještě spala, když ji probralo nesmělé zaklepání na dveře. Potom se objevila Ros. Sdělila jí, už oblečená v jezdeckém, kdy se tu objeví Sally z ambasády.

„A co dělá Don?“

„Odjel s Dickem do kanceláře. Chce si projít nějaké detaily o tom dalším projektu,“ usmívala se šťastně Ros. „Ten váš chlapec je plný energie.“

„Občas to asi přežene, ale přece jenom je to dobrý syn.“

„Manžel je přímo nadšen. Povídali si včera dlouho do noci a Dick se už těší, že by spolu mohli pracovat. Doufá, že Peace Corps to nějak zařídí.“

„To vypadá nadějně,“ odpověděla Laura. „Toho si cením, protože můj syn už musí uvažovat o vlastní budoucnosti. Zatím pořád pracoval jako dobrovolník,“ poznamenala. Připravovala se totiž na vážný pohovor s Donem a nyní má docela dobrý důvod. „Teď se ale musím na všechno připravit. Kampak jedete?“

„Do buše. Tvrdili nám, že někde zahlédli leoparda, ale zatím jsem viděla jenom žirafu a to ještě dost zdálky. Uvidíme se později - na vás už čeká snídane.“

Laura našla všechno připravené na stole v jídelně. Nakrájená papája s připraveným citronem, kukuřičné lupínky, toasty, káva a pomerančový džus. Na džbánu s mlékem objevila vtipně umístěnou malou síťku, která zakrývala celé hrdlo a po obvodu měla zatěžující korálky. Velice chytré zařízení proti mouchám.

Pustila se s chutí do jídla, až ji to samotnou překvapilo. Snídani téměř končila, když zaslechla na příjezdové cestě skřípání šterku. Přijel Dick společně s Donem.

„Prošel jsem všechny materiály o rezervaci pro nosorožce, kterou tvoji lidé podporují, mami,“ vykřikoval nadšeně Don a honem se k ní hnul, aby ji jako zdárný syn políbil. „Je to opravdu nádherný projekt.“

„Jsem celá zmatená,“ vrtěla hlavou Laura a všímala si, že syn už není tak špinavý jako včera. „A kde to má být?“

„Je to tatáž farma, kam měl Don vyrazit od Peace Corps,“ vysvětloval Dyball. „V celé Keni už podle zpráv World Wildlife Fund zbývá posledních čtyři sta nosorožců. Pytláctví se rozmohlo natolik, že tato zvířata přezívají prakticky jenom v rezervacích.“

„Takže potřebujete naši podporu?“

„Víc, než si umíte představit. Chtěl bych, abyste se na to šla sama podívat. Majitel obětoval deset tisíc akrů své půdy - porovnejte to s největším útlukem pro nosorožce v Americe, který zabírá celých dva a půl...“

„Bože můj, je to možné?“

„A navíc domorodci vidí v divoké zvěři jenom potravu, stromy jsou pro ně pouhé palivo,“ vysvětloval Dyball. „Proto je zapotřebí jim dokázat, že rezervace jim pomůže zlepšit životní úroveň.“

„A jednou z jejich odměn bude voda!“ připojil se Don. „Viděl jsem to v osadě, kde žije můj přítel Kimaru.“

„Vidíte to?“ usmál se Dyball. „Don se dostává do vážného nebezpečí, že se stane expert. Proto bych mu rád nabídl na delší dobu pořádnou práci.“

„A právě o tvé budoucnosti si musíme pohovořit, Done,“ ozvala se vážně Laura.

„Opravdu, mami?“ Moc ho to ale nepotěšilo. „Mohu tu teď zůstat další rok.“ Náhle ho ale něco napadlo: „Víš, co ti řeknu? Uděláme to takhle: ty tady zůstaneš na zatmění a já si s tebou potom popovídám o mé budoucnosti. Co tomu říkáš?“

„Už předtím ses zmiňoval o zatmění. Co je na tom tak zvláštního?“

„Úplné zatmění slunce lze pozorovat jenom zídka,“ oznamoval Dyball. „A v Keni bude viditelné přesně od zítřka za týden. Naprostou shodou náhod se střední podélná osa vrženého stínu objeví právě na farmě, o které jsme teď mluvili. Všichni se tam na to pojedeme podívat a vy budete samozřejmě také vítaná.“

V tom okamžiku se objevila Ros, která už dokončila svou ranní jízdu. Konverzace se tedy přesunula na obyčejné téma a jakmile dorazila Sally, Ros mohla zmizet, aby se vykoukala. V buši žádného leoparda nezahlédla, ale po nečekaném dešti tam bylo dost bahna.

„To jsem ráda, že vás zase vidím,“ přivítala Laura Sally s opravdovou vřelostí. „Ani nevím, jak vám mám za všechno poděkovat. Navíc mám dojem, že ještě neznáte mého syna?“

„Máte pravdu,“ přikývla Sally, která si to uvědomila. Tolik dní po něm pátrala a nyní ho má konečně před sebou. „Jsem ráda, že se setkáváme, Done.“

Don jí horlivě potřásl rukou a bylo vidět, že se pod opálením a pihami trochu červená. „Snad nikdo ani neuvěří tomu, co jsem všechno zažil.“

„1jiným se stalo, že museli šlapat pěšky buší,“ odsunul Dyball choulostivé téma.

„Poslouchej, mami,“ zauvažoval Don, „když tu zůstaneš, neměl bych si požádat o týden volna?“

„Asi ano, ale napřed musím zjistit, co tomu řekne Washington.“ Potom se však podívala na Sally: „Jsem ráda, že jste se na nás přijela podívat. Chtěla jste se ještě na něco zeptat?“

„Velvyslanec by rád věděl, jestli něco nepotřebujete,“ tlumočila jeho vzkaz. Ten si konečně oddychl. Don byl konečně na světě.

„Myslím že nejenom mu poděkujte.“

„Mimochodem, Sally,“ vmísil se Dyball, který pochopil souvislosti mezi podporou Tulimy a velvyslanectvím, „snažíme se přesvědčit paní Bohlenovou, aby tu zůstala na zatmění.“

„To byste skutečně měla,“ přikývla Sally. „Objeví se tu celá skupina astronomů a farma je obrovská - vlastně v Americe bychom tomu říkali ranč.“ Pak se usmála: „Musím se přiznat, že k tomu mám také svůj motiv - pomáhám vlastníkům spojit vládní i nevládní podporu pro jejich rezervaci.“

„To je tedy něco nového?“ zbystřila pozornost Laura.

„Snaží se o nový přístup k celému problému. Vytvoření velké soukromé rezervace na rozdíl od pouhého útulku pro nosorožce by bylo v Keni novinkou. Měla byste se s majiteli setkat, protože celá rodina se předvede v plném lesku právě v den zatmění. Bude tam i velvyslanec Greenslade, další významné osobnosti a doufáme, že přijede i ministr ochrany životního prostředí.“

„Abych byl upřímný,“ přidal se Dyball, „chtěl bych, abychom tam byli zastoupeni co nejvíce, protože se tam objeví mnoho ředitelů charitativních organizací, podporujících naše projekty.“

„No tak, mami,“ probral se Don, „řekni, že přijdeš!“

„Musím zavolat do Washingtonu,“ protestovala Laura. „Kolik tam vlastně mají hodin?“

„Tam ještě mají hlubokou noc,“ ozvala se Sally. „Setkám se ale s jedním členem rodiny při obědě. Nešla byste se mnou? A potom si můžete zavolat z mé kanceláře.“

34

Tom Keen seděl na plátěné židličce v obrovském stanu, který sloužil jako sídlo štábu vojenského cvičení. Snažil se popíjet čaj, do kterého mu kdosi nalil až moc mléka. Po dlouhé době měl na sobě zase maskáče, které byly velice vhodné do afrických veder, ale uvnitř rozpáleného stanu nepomáhalo

vůbec nic - a tak se jenom potil. Jejich pluk příslušel k Modrým a bránil oblast před útokem Rudých. Ve slabikáři britské strategie se každý nepřítel vždy označoval jako Rudý, i když útočícího nepřítele tentokrát představovaly somálské jednotky.

Náhle se radista otočil a zeptal se hlavního velitele: „Promiňte mi, pane. Má nepřítel hlídky, které mluví somálsky?“

„Co tím myslíš, Jacksone?“ podivil se plukovník Kabando. „Naše armáda přece somálsky nemluví.“

„Zachytil jsem jakési vysílání v somálštině, pane,“ a kapitán Jackson Omaru dodal podrobnosti: „Jedná se o nějaký pohyb na jihovýchodě.“

„Máte přesný směr vysílání?“

„Sto dvacet jedna, pane.“ Plukovník se podíval na mapě na udaný směr ve stupních, a ten mířil k místům u řeky Tana.

„V jaké je to vzdálenosti?“ chtěl vědět plukovník, i když věděl, že Omaru odpověď nezná. Při cvičení používali jednoduché zařízení, takže nebyli schopni upřesnit místo druhé vysílačky.

„Mohl bych ale popojet s naším vysílačem a získat druhý údaj, pokud je opět zachytíme,“ uvažoval kapitán.

„Udělej to, Jacksone. Rozuměl jsi tomu, co říkají?“

„Ne, pane.“

„Vezmi s sebou někoho, kdo umí somálsky. A dej mi vědět co nejdříve.“ Plukovník se zamyslel nad tím, zda by se jeho přátelský rival, který velí Rudým, mohl pokusit o tak chytrý tah.

Keen se postavil: „Mohl bych jít s ním, plukovníku? Rád bych se na celou proceduru podíval.“

„Jak si přejete,“ kývl hlavou plukovník, který věděl, že tam není nic k utajení, protože veškeré zařízení jim stejně dodali Američané.

Jackson zasalutoval a vyvedl Keena ze stanu do zářivého dopoledního slunce. Přešli k zaparkovanému radiovému vozu. Uvnitř seděli dva operátoři se sluchátky na uších. Zářili radostí, když se mezi nimi objevil americký plukovník. Pýcha nad tou poctou jimi doslova cloumala.

„Jak daleko musíme popojet, pane?“ ptal se Jackson, který si chtěl jenom potvrdit svůj vlastní odhad.

„Řekl bych, že stačí třicet kilometrů,“ odpověděl Keen, který vše kontroloval na mapě. „Nemáte tu jeden pár sluchátek navíc?“

„Samozřejmě, pane,“ a kapitán mu je podal. V tu chvíli se přihnal nějaký voják, který už zdálky vykřikoval, že rozumí somálsky. Naskočil tedy a hned se rozjeli.

Poskakovali po africké roletě a Keen občas prohodil nějaký komentář k celému cvičení, takže všichni s úsměvem přikyvovali. Nakonec položil nejdůležitější otázku: „Jak jste narazili na tu somálštinu?“

„Pracujeme velice systematicky,“ chlubil se Jackson. „Vždycky se snažíme propátrat celé rozpětí používané frekvence. Mám ale takový dojem, že druhá strana se nás snaží přelstít a používá somálštinu jako šifru.“

„Podařilo se vám zachytit i nějakou odpověď?“

„Ne, pane.“

Tom se zamyslel. Pokud by šlo o Rudé, měli by být asi padesát kilometrů od hlavního štábu. A protože jeli pomalu, měl čas o všem uvažovat, ale přitom si stále jedno sluchátko tiskl k uchu, aby o nic nepřišel. Náhle zaslechl cosi připomínajícího arabštinu. „Stop!“ automaticky zařval, aniž si uvědomil, že tu nevelí. „Zjistěte, odkud vysílají.“

Kapitán křikl cosi do interkomu a řidič okamžitě zastavil. Somálsky mluvící voják si okamžitě nasadil sluchátka a velice pozorně naslouchal, zatímco druhý natáčel anténu na střeše, aby zaměřil vysílačku.

„Sto dvacet pět stupňů,“ nahlásil po chvílce.

„Povídají si o řece a o nějaké lodi,“ překládal voják.

„Jsou to Somálci?“ chtěl vědět Keen.

„Ano, pane.“

Všichni se zaposlouchali do hovoru, ale nebyli schopni nalézt pozici druhé stanice.

„Nemůžeme ji lokalizovat asi proto, že ji zakrývá Mount Kenya.“

„A teď se tedy podíváme, co jsme zatím zjistili,“ rozhodl se Keen a rozložil na stole mapu.

S použitím pravítka to šlo velice jednoduše. Protože ujeli jenom pár kilometrů, narýsované čáry běžely dost těsně vedle sebe a nakonec se protly asi ve vzdálenosti sto šedesáti kilometrů u řeky Tana.

„Může tam být vaše armáda?“ zeptal se Tom.

„Rozhodně ne, pane,“ odpověděl Jackson. „Ne při tomhle cvičení. To místo je totiž druhá strana rezervace Uaso Nyiro, a tam není žádný most.“ Potom se podíval na překladatele: „Co ještě říkali?“

Ten vypadal trochu zmateně, protože si nebyl jistý, o čem v konverzaci šlo. „Mluvili o nějakém dalším útoku a o něčem, co musí dopravit na pobřeží.“

„Vypadalo to jako když mluví *shifta*?“ vyžadoval okamžitě odpověď Keen.

„Mohla by to být.“

„Ale s kým se to domlouvají?“ syčel vztekle Tom. „Vždyť za tím horským masivem není nic jiného než Nairobi.“

„Máme pokračovat dál?“ ptal se Jackson. „Mohli bychom jejich pozici upřesnit.“

„Ne, to stačí. Můžeme se vrátit.“ Keen mezitím uvažoval, jestli gang opustil své vozidlo jenom proto, že se báli pronásledování. Možná chtějí využít domorodých vydlabaných člunů a postupovat dál po řece. Landrover přece našli v pátek, ale teď už bylo úterý. Nikam tedy nespěchali. Co měli za lubem? Uvažoval a sledoval podrobně mapu. Náhle zahlédl označení jakéhosi kempu s názvem Sankuri. Pokud tam jsou nějakí turisté, ocitnou se v nebezpečí.

Zpátky ve stanu ho keňský plukovník okamžitě uklidňoval: „Příteli, sedni si a dej si pivo.“ Ukázal na řadu lahví značky Tusker i se sklenicemi. „Je opravdu horko,“ komentoval situaci. „A v takovém vedru se musí denně vypít pár litrů.“

Keen se snažil zakrýt spěch, protože rychlé rozhodování se domorodcům vnutit nedalo. Postupovali svým vrozeným tempem. Přesto se pokusil o provokativní výpad: „Tu ozbrojenou bandu jsme už dávno monitorovali. Zabili už jednoho Američana z Peace Corps a policii v Meru proklouzli.“

„Slyšel jsem o tom,“ přikývl plukovník. „Ale kemp Sankuri už dávno neexistuje.“

„A je to jisté?“

„Samozřejmě, protože na mapách amerického letectva jsou zaznamenané i ty přistávací pruhy, které nikdo nepoužil od dob Mau Mau. Jakmile se něco takového objeví na mapě, tak už to odtamtud nikdo nevymaže. Sankuri založili někdy v sedmdesátých letech. I já jsem se tam byl podívat. Bylo to velice zajímavé: stany stály přímo na břehu řeky a vydlabané čluny měly sloužit turistům. Ti se ale přece jenom asi báli hrochů i komárů. Nemyslím si, že by se tam teď vůbec někdo ukázal.“

„Nemohli bychom se tam podívat? Nedala by se někde sehnat helikoptéra?“

Plukovník si prstem uvolnil límec košile, a změnil směr odkapávajícího potu. Při své váze se velice potil, a proto jeho sluha měl mnoho práce s praním a žehlením košil. „Je to zvláštní žádost, plukovníku,“ zareagoval nakonec přátelsky. „Co by, podle vašeho názoru, v tom opuštěném kempu mělo být?“

„Možná ho chce někdo použít...“

„Ten gang?“

„Kdož ví? Možná,“ a ucítil známé sevření okolo žaludku, když se dostával k závažnému rozhodnutí. „Třeba tam jsou pěkné ženy!“ a nahlas se rozesmál. Smích byl vždy tou nejlepší cestou k srdci domorodce. „Co kdybychom tam hodili okem?“

„To by se mi líbilo,“ přikývl plukovník. „Ale jak to mám udělat?“ mávl rukou k mapám. „Druhý den manévru přece vždy dochází k útoku nepříteli. Třetí den je zaženeme a čtvrtý už pelášíme domů, abychom se připravili na víkend.“ Zoufale rozhodil ruce: „Zúčastnit se nemohu, ale vám to půjde.“ Potom křikl na důstojníka ve službě: „Kdy se má objevit ta helikoptéra?“

„Patnáct nula nula, pane.“

„Tak je vaše,“ pronesl plukovník tónem, jako by mu ji daroval.

„A nemáte nějaký kulomet?“

„To myslíte vážně?“ rozesmál se plukovník. „Tohle je přece průzkumná akce a ne válečná operace. A navíc na cvičení zásadně nebereme ostrou munici.“

„A co když na nás začnou ti bandité střílet?“ trval na svém Keen.

„Máme tu ukořistěné samopaly a pár zásobníků s náboji ráže 7.62,“ přiznal se nakonec. „Pokud s tím pilot bude souhlasit, tak je to v pořádku. Vezměte si s sebou ještě jednoho muže. Kolik toho o té bandě vlastně víte?“

„Mají vojenskou vysílačku a samopaly značky Kalašnikov,“ vysvětloval Tom. „Proto vám musím za tuhle pomoc poděkovat, plukovníku. Je mi líto, že se na to nemůžete podívat se mnou.“

„Velitel nemůže být všude,“ omlouval plukovník svou nechť k létání. „Dnes se stanete mým prodlouženým zrakem i sluchem.“

* * *

Pytláci se dohadovali s Osmanem o příkazech, které právě z éteru obdrželi. Seděli na mýtině u řeky okolo vysílačky s anténou zavěšenou nad sebou.

Místo kempu bylo vybráno opravdu perfektně. Stíněné vysokými stromy na vyvýšeném břehu řeky dávalo perfektní příležitost k pozorování ostrůvků a mělčin, kde se vyvalovali krokodýlové, kdežto v hlubších vodách odpočívali hroši. Párek orlů jasnohlasých zdůrazňoval územní práva svým nádherným pokřikem a občas předvedli i typický akrobatický kousek: při útoku z výše bravurně chytali těsně nad hladinou do pařátů nepozornou rybu. Různé druhy ledňáčků předváděly bleskové obraty i pády do vody v plné rychlosti, které většinou končily úspěchem. Byl to opravdový příslib ráje na zemi.

Jedinou nevýhodou byla stezka vyšlapaná domorodci, kteří se tudy pravděpodobně dostávali k vodě či s dobyt看em na pastvu. I když buší vedla cesta, přece jenom se domorodcům vždy nějaká zkratka zalíbila. Proto rozmístili strážu na obě strany.

„Ať si ti hlupáci říkají co chtějí,“ vysvětloval Osman, „měli bychom tu zůstat alespoň den či dva. Potom teprve ukořistíme nějaké vozidlo, a můžeme klidně použít řeku. Takový transport je docela originální a navíc i praktický.“

Už se jim podařilo najít ještě docela dobré vydlabané čluny a spojit je dohromady prkny, jež tu zůstala v troskách kempu. Tím získali poměrně stabilní plochu, na kterou by mohli dát veškeré zásoby i náklad.

„Jenom tupec jde pěšky, když má možnost se svézt,“ komentoval moudře Ibrahim.

„Ticho,“ zasyčel třetí. „Poslouchejte.“

Teď už všichni zaslechli typický klapavý zvuk helikoptéry. Osman jenom mávl rukou a všichni zaběhli do křovin tak, aby mohli střílet všemi směry. Sám rychle ukryl vysílačku než zmizel pod keřem. A všichni čekali, čím helikoptéra se před nimi objeví.

* * *

Letěli pár metrů nad řekou a zelená vegetace po obou stranách Tomovi připomínala filmovou džungli. Sledovali rozvalené hrochy a většinou nad nimi přeletěli tak rychle, že se nestačili ani ponořit. Vyděšené volavky mávaly křídly, protože helikoptéra je svým hlukem zaháněla.

Plukovník vše sledoval z místa vedle pilota, zatímco Jackson a další voják seděli na zadní sedačce s připravenými samopaly. I přes hluk motoru se mohli domlouvat pomocí interkomu.

„Ten starý kemp by se měl objevit na vaší straně, kapitáne,“ upozorňoval Keen.

A opravdu - za dalším zákrutem řeky se vyhouplo to opuštěné místo. Stroj zvolnil a bahnitá voda pod nimi se rozbublala. Tom náhle zahlédl dlouhý drát, který musel sloužit jako anténa. V téže chvíli otřáslы helikoptérou výstřely. Jackson okamžitě palbu naslepo opětoval. „Mizíme,“ zajel Keen.

Pilot nakláněl helikoptéru, aby co nejrychleji zmizel. Tom ještě zahlédl muže ve stínu buše se samopalem opřeným o rameno. Kulka mu hvízdla okolo hlavy, když předtím roztrátila okno z plexiskla. Vtom se také ve sluchátkách rozlehl bolestný výkřik. Rychle se otočil a uviděl kapitána, jak bezvládně visí ve svém postroji a na košili se mu rozlézá krvavá skvrna.

„Jackson je zraněn,“ vykřikl plukovník. „Let'te rovnou do Garissy - to je městečko pár kilometrů po proudu řeky.“

Pilot okamžitě zamířil tím směrem, zatímco druhý voják se snažil raněného z balíčku první pomoci nějak ošetřit. Ještě obvazování ani nedokončil,

když se už helikoptéra objevila nad prašnými ulicemi městečka a snažila se najít bílou budovu nemocnice.

Rachot motoru přilákal k této velkolepé podívané veškerý personál. Jakmile dosedli, už tu byli s vozíkem a hnali se s raněným na pohotovost. Jackson byl stále při vědomí, a když se do něho doktoři pustili, musel se kousnout do rtu, aby nevykřikl. Kulka proletěla jenom masem na hrudi a vyletěla těsně v podpaží. Rána silně krvácela, ale žádná kost nebyla porušena.

„Měl štěstí,“ podíval se mladý doktor na plukovníka, zatímco sestra pokračovala v čistění rány. „O pár centimetrů vedle...“

„A co dál?“ chtěl vědět Keen. Bylo mu jasné, že keňský plukovník bude mít raději obvázaného kapitána u sebe, než zastrčeného někde v civilní nemocnici. „Budete ho ještě šít? Jak dlouho?“

„Zvládneme to asi tak za hodinu.“

„Dodělejte to tedy - my počkáme.“ Tom se otočil k pilotovi, který se tu ze zvědavosti také objevil. „To zdržení vám nevadí?“

„Musím ho jenom nahlásit centrále.“

„Můžete použít můj telefon v kanceláři. Před chvílí ještě fungoval,“ nabídl jim pomoc doktor a zase se věnoval svému pacientovi. „Uděláme vám to při místním umrtvení,“ oznámil.

Jackson jenom přikývl. Právě teď se mu vše vyjasnilo, a tak začínal chápat, že vlastně jenom o vlasek unikl smrti.

Doktor se opět podíval na plukovníka: „Počkejte venku, prosím.“ Neměl rád podezřelé cizince, hlavně když tu dávali rozkazy. „Přinesou vám tam čaj.“

Tom poslechl. Věděl, že doktor ví, co dělá. Usadil se na popraskané plastické židli v chodbě a začal přemýšlet nad dalším tahem. Napřed by měl někdo vyrazit po horké stopě. Raději tedy vyšel ven a hledal pilota. Našel ho v kabině helikoptéry, kterou musel bránit. Byla totiž obklopena dětmi i dospělými, kteří chtěli všechno vidět a na všechno si sáhnout.

„Měli bychom to oznámit policii,“ zamyslel se nahlas Keen.

„Já jsem to už nahlásil a oni to policii řeknou,“ informoval ho pilot. Pokud ale chcete, klidně si na policejní stanici zajděte.“

Tenhle nedbalý přístup vždy Toma šokoval, i když věděl, že ve většině těchto zemí panuje neuvěřitelná řevnivost, či dokonce i nepřátelství, mezi armádou a policejním sborem. Nakonec přece jenom pilota zviklal a vyrazili spolu.

Vše dopadlo tak, jak předpokládali. Velící důstojník byl kdesi na safari a služba jim tvrdila, že mají mnoho problémů: nedostatek vozidel, pohon-

ných hmot a zároveň projevil neochotu k pronásledování nějakých dobře vyzbrojených banditů.

Při návratu do nemocnice je už očekával obvázaný kapitán. Rychle mu pomohli nasednout a snažili se co nejdříve dostat zpátky do štábu, kde vládl zmatek. Pilotovu telefonní zprávu nikdo nevyřídil, a tak po nich pátrala další helikoptéra. Keňský plukovník si sice konečně oddechl, ale zároveň bublal vzteky.

„Tušíl jste, že se něco takového může stát?“ syčel na Keena a ani mu nenabídl pivo.

„Vůbec by mě nenapadlo, že jsou tak hloupí a troufnou si střílet na armádu, plukovníku,“ a Tom se něho zadíval. Jakkak se asi vypořádá s tímto taktickým manévrem.

„A proč ne? Vždyť střílejí i na policii.“

„Ale váš pluk je přece mnohem silnější, má lepší výzbroj a také disciplínu než celá policie. A navíc tu máte i helikoptéru.“

„To je pravda,“ pyšně přikyvoval plukovník. „Mám opravdu dobré vojáky,“ a hned se natáhl pro pivo, a nabídl i jemu. „Ale zranili jednoho z mých důstojníků a málem jsme přišli o helikoptéru - to se mi nelíbí. Co byste dělal na mém místě?“

Keen mu vyložil své plány a plukovník jenom přikyvoval: „Ale napřed musíme dokončit cvičení,“ upozorňoval. „Můžeme se do toho pustit až po víkend. A navíc musím mít oficiální požadavek z Wildlife Service.“

„To vám klidně seženu. Pokud se objevíte v Nairobi v pátek, tak se můžeme sejít!“

„Vezměte s sebou ty snímky ze satelitu. Velice rád bych se na ně podíval.“ Náhle se postavil: „A teď bych od vás ještě potřeboval malou radu.“ Zavedl ho k mapě a začal vysvětlovat. „Tady už jsou hlídky Rudých. Co myslíte - jak budou postupovat?“

* * *

Mezitím se ve starém kempu Sankuri Osman hrabal ve vysílačce. Výstřely z helikoptéry ho sice minuly, ale jedna trefila techniku. Snažil se znovu přesunout anténu a zkoušel jak vysílání, tak příjem. Přístroj mlčel. Salah ale uvnitř vzteky vřel...

Nechal muže vykopat jámu, kam ten zázrak techniky zahrabali. Může si celou skupinu navigovat, ale už si nebudou domlouvat časovaná rendezvous. Ke konečnému útoku a předání získaných trofejí použijí původně domluveného plánu a daného signálu. Ten nepřehlédnou, protože jím bude zatmění slunce. To Osman věděl, natolik studovaný zase byl. Zatmění nezaváhá, ale zda i organizátor celého nájezdu, už tak jisté nebylo.

Okolo třetí ráno probralo Sally divoké štěkání psů a ječení autoalarmu. Někdo se asi vloupával k sousedům. Podívala se z okna ložnice, ale nic neviděla. Otevřela ho tedy dokořán a zařvala na hlídače. Objevil se pod oknem vcelku rychle. „Co se to děje?“ chtěla vědět.

„Mám dojem, že u sousedů jsou zloději, memsahib,“ odpovídal téměř slavnostně s úlevou, že se o to nemusí zajímat. Bílé zuby mu v temné noci zářily, a tak odhalovaly jeho nervózní úsměv. „Myslím, že sem nepůjdou.“

„A proč nezmáčkneš svůj poplašný knoflík?“ ptala se.

„Hlídkový vůz vaší firmy by se tu měl objevit do čtyř minut!“

Policejní ochrana v zemi přestala existovat, a tak soukromé bezpečnostní služby jen kvetly. Chránily ovšem jenom své platící zákazníky a tak se o sousedy nestaraly. Proto ještě jednou raději sama překontrolovala zamčené hlavní dveře a znovu zalehla.

V prvním světle ranního slunce se rozhodla, že vše vyličí Mitchellovi: raději se odstěhuje zpět tam, kde bydlela předtím. Dnes už byl čtvrtek, a tak se s ním stejně sejde, než zavolá ministrovi. Proč by měla žít v této čtvrti jenom proto, že jí to doporučil?

Jakmile se sešli, hned se do něho pustila: „V noci se u sousedů objevili lupiči, takže můj dům není o nic bezpečnější než ten, kde jsem bydlela dřív. Proto se chci přestěhovat zase zpátky.“

„To bych nedoporučoval.“

„Poslouchej, Phile. Ten dům je jako zakletý. Ani Mathenge se ještě nevrátil. A pokud si pronajmu něco menšího, nepotřebuji žádného sluhu. A k tomu mám ještě problémy s kuchařkou,“ dodala vztekle.

Mitchell si pohrával se svým zlatým perem a nakonec pokrčil rameny: „Pokud na tom trváš, tak si pro mě za mě dělej, co chceš. Kdy se tu ale objeví skupina toho astronoma?“

„Už v sobotu. To bude také šichta,“ neodpustila si povzdech Sally.

„Tomu se bohužel nemůžeme vyhnout,“ příkyvoval Mitchell. „Ale po zatmění slunce a vyřešení tvých soukromých problémů se už třeba budeš moci věnovat i normální práci. Vezmi si pár dní volno a uvidíš, že se to poddá.“

„Díky, asi máš pravdu,“ divila se. Možná že Phil je přece jenom člověk. „Jak víš, Gitonga chtěl, abych se u něho objevila okolo desáté. Potom tedy uklidím stůl a udělám si dlouhý víkend.“

„Předáš mu víc informací?“

„Právě teď žádné nemám. Nikdo vlastně neví, kde ten gang je.“

„Hlavně si dávej pozor,“ varoval ji Phil.

„Samozřejmě, neboj se. Přijedeš se podívat na to zatmění?“

K její úlevě zavrtěl hlavou. „Když je velvyslanec mimo město, tak tu raději zůstanu.“

Rozloučila se s ním a za chvíli se už objevila ve své kanceláři, kde našla zprávu od Toma. Chtěl se s ní okamžitě spojit, jakmile se vrátí. Kontaktovala tedy jeho asistenta s tím, že se ozve, jakmile skončí návštěvu u ministra.

Paul Gitonga na první pohled už nevypadal tak sebejistý, jako předtím, i když se choval pořád stejně vybraně. Po prvních zdvořilostech jí ani kávu nenabídl, a proto se ho raději hned zeptala, co pro něho může udělat.

„Očekával jsem více informací o těch pytlácích,“ podívoval se.

„Plukovník Keen je pryč, takže nic nového nemám.“

„Potom toho asi víte méně než já.“

„Co tím myslíte, pane?“ a všimla si úsečnosti v hlasu.

„Dokonce i já vím, že pytláci v úterý stříleli na armádní hlídku.“

Vyděšeně se na něho podívala. Tak tohle se tedy stalo. Díky Bohu, že s tím neměl Tom nic společného. Gitonga se mezitím usadil do koženého křesla za mahagonovým stolem.

„Došlo k tomu na řece Tana nedaleko Garissy,“ dodal. „Stalo se to při průzkumu terénu helikoptérou.“

„A vyslal jste protipytlácký tým?“

„Když jsem se to dozvěděl, bylo už pozdě,“ oznamoval. „Je to přesně tak, jak jsem vám vyprávěl. Pokud to jde oficiální cestou, tak je vždycky pozdě. Ztratili s bandou kontakt, a proto nutně potřebuji informace, jinak je nemožno chytit.“

Cítila se hrozně. Velice brzy jí může položit otázku, zda mu vůbec věří nebo ne. A ona sama neví! Vypadal ustaraně, jako by se její odpovědi bál. Mohl ale přece jenom varovat gang?

„Plukovník se brzo vrátí, takže se ho můžu zeptat.“

„Nebyl tam náhodou s naší armádou?“ a ostří se mu zase do hlasu vrátilo.

„To opravdu nemohu říci, pane. To vůbec nespadá do mého oddělení,“ snažila se vysvětlovat Sally.

„Slečno Facettiová, pokud mi nevěříte, tak mi to prosím řekněte rovnou. Bude to pro nás oba jednodušší.“

Je to opravdu gentleman, pomyslela si. Velice zdvořilý a inteligentní. Rozhodla se tedy vsadit vše na jednu kartu.

„Věřím vám, ale někteří lidé ne.“

„Aha - jako třeba ten váš přítel superintendant?“

„Obávám se, že i jiní,“ a měla dojem, že mu ty pomluvy vrhá přímo do tváře.

„Protože mám bratra, který je poloviční Somálec, tak to neznamena, že on či já jsme pytláci. Pravdou je, že od doby, co ho vyhodili z Tulimy, jsem byl donucen mu sehnat kontrakt.“ Vrtěl zoufale hlavou. „Co jiného jsem ale mohl dělat? Copak to bylo nečestné?“

„Je mi to líto, pane. Nechtěla jsem vás nijak urazit.“

„To chápu. Také vím, že jste se dostala do velice složité situace,“ zamyslel se nahlas Gitonga.

„Chtěla bych také vědět, zda se v úterý objevíte při zatmění slunce.“

„Ano, samozřejmě že přijedu. A bude se tam mluvit i o té rezervaci?“

„To mají v rukou Cawstonovi, ne velvyslanectví. Objeví se tam ale i náš velvyslanec a určitě vás vezme s sebou letadlem, pokud budete mít zájem.“

„Pošlete mi tedy oficiální pozvánku,“ usmál se Gitonga. „Uvažoval jsem také o tom jejich nápadu přeměnit celou farmu na rezervaci. Tím by se její využití oficiálně změnilo.“

„Jsem si jistá, že to chápou,“ odpověděla Sally.

„Máme v Keni pouze jedinou farmu, která celá podle zákona slouží ochraně divoké zvěře. Je to Mount Kenya Game Ranch. A Američan, který to řídí, dostal povolení ke změně využití farmy: vlastnoručně ho podepsal sám Mzee Jomo Kenyatta. Navíc má malou rozlohu a většinou se tam chovají ohrožené druhy. Myslím si tedy, že Cawstonův plán bude mít i hodně odpůrců.“

Sally to chápala, protože dobře znala ty hořké boje mezi různými experty na ochranu zvěře, kteří mezi sebou dokážou být tak nepřátelští.

„Přál bych jim úspěch,“ pokračoval Gitonga. „Ale určitě to povolení na změnu využití půdy nedostanou.“

„A vy byste to nemohl doporučit?“

Hořce se zasmál. „Abych ztratil svou práci? Keňa má přece dost národních parků a naši občané chtějí veškerou půdu pro sebe!“

„Ale mám pro vás jednu dobrou zprávu,“ napínala ho Sally. „Washingtonu se váš projekt líbí.“

„Který?“

„No přece činnost vašeho Kenya Wildlife Service a trénink jeho členů.“

„Samozřejmě! Promiňte mi, ale nejsem vždycky takhle nechápavý. Mám toho teď na starosti až moc.“

„USAID s tím také souhlasí a chtěl by to později celé ohodnotit.“

„Za takovou zprávu vám opravdu děkuji, slečno Facettiová,“ a zůstal chvíli tiše sedět. „Určitě se tam na to zatmění objevím, ale hlavně ať toho

ode mě moc neočekávají. Musíte rozumět tomu, že nejsem ministr zemědělství, a tak nemohu rozhodovat o půdě.“

* * *

Zpátky na velvyslanectví Sally sepsala zprávu o své schůzce. Trochu ji mátló to, že jí ministr připadal zaskočený, a tak měla dojem, že Lucas ho asi vydíral. Musela mu ale přece jenom věřit, jinak celá studie o Tulimě nebude k ničemu.

Dodělala všechno ostatní, ale po Tomovi jako by se zem slehla. Vyrasila tedy za Sophií. Jela v hustém provozu a vdechovala výfukové plyny, dokud nezabočila na Magadi Road.

Silnice vedla paralelně s oplocením národního parku. Opravdu bylo až neuvěřitelné, že se za ním v husté buši pohybuje stádo buvolů nebo lvi. Častokrát na plotě seděli paviáni, kteří bděle sledovali provoz na silnici a vybírali si navzájem blechy.

Sophie už pracovala na verandě oblečená ve svých obvyklých bílých šatech a sandálech. Hned ji vítala u celé kupy papírů, které měla před sebou na stole.

„Mám dojem, že už jsem všechno vytrídila, abys ten projekt mohla dát na papír. Chceš se podívat, co všechno jsem napsala?“ a donesla jí ve sklenici Coca Colu. „Objeví se tedy Gitonga při zatmění?“ chtěla vědět.

„Ano, ale vaše plány asi podporovat nebude.“

„Protože jsme propustili Lucase?“

„To si nemyslím, ale tvrdí, že u vás by došlo ke změně využití půdy.“

„Opravdu si myslíš, že v tom není nic osobního? Rodinná loajalita je mezi domorodci velice silná.“

„To si nemyslím, i když si zase tak jistá být nemohu. A má vaše rezervace vůbec zaregistrovanou změnu využití půdy?“

„Opravdu nevím, protože to všechno má na starosti táta,“ informovala ji Sophie a rozhovořila se opět o všech svých plánech.

* * *

Objevila se zpátky doma, když se už téměř stmívalo. Po pár minutách se ozval telefon a opravdu to byl Tom Keen. Chtěl se s ní okamžitě sejít, a tak souhlasila s tím, aby k ní přijel.

„Tak co? Kdepak se ten tvůj gang vynořil?“ vyzvídala už u dveří.

„Jak to víš?“ udiveně se na ni podíval. „To přece mělo být tajné.“

„Ministr se mi s tím svěřil.“

Keen upil whisky, kterou mu mezitím naservírovala a začal nahlas přemýšlet. „Možná mu to řekla policie - i když asi těžko. Jistě se nám ale ti

pytláci zase někde objeví,“ a začal vyprávět vše, co se událo při letu helikoptérou. „Policie po nich nejde, ale oni přece jenom změnili svou trasu. Pohybují se zajímavým směrem a pokud by těch necelých dvě stě kilometrů v tomto kursu setrvali, objevili by se přímo na té tvé Tulimě. Možná ale jenom sledují řeku a chtějí se s pomocí nějakého plavidla dostat až k mořskému pobřeží. Potom by už měli pohodlnější cestu do Somálska po vodě.“

„Ale ty si to nemyslíš?“

„Ne, protože jsme je slyšeli ve vysílačce. Mají v plánu něco velkého, ale dohadovali se o tom.“

„S kým?“

„Druhá stanice musela být někde v Nairobi.“

Okamžitě je napadla tatáž myšlenka.

„Kdo by mohl dávat lepší příkazy, než sám ministr?“ nadhodil Keen.

„To těžko,“ odporovala Sally. „To by do toho plánu nezapadalo, protože by přece nepřijal pozvání do místa, kde má dojít v těsné blízkosti k nějakému nájezdu,“ a začala studovat mapu rozloženou na stole. „Možná mají namířeno na slony v parku Tsavo.“

„Máme toho opravdu až nad hlavu,“ přiznával Tom.

„Mám dojem, že se musím také napít,“ zareagovala Sally a skočila si do kuchyně, kde Philomena ve své nejlepší zástěře právě krájela zeleninu. Nalila si sklenku vychlazeného bílého vína. „Mluvila jsem i o tobě,“ ozvala se, když se vrátila.

„Při jaké příležitosti?“

„Řekla jsem Philovi, že tě, na zatmění slunce zvu jako odborníka přes bezpečnost. I s manželkou. Pojedeš?“

Keen dlouze hvízdal. „Estelle bude určitě nadšená,“ radoval se. „A spát se bude ve stanech?“

„Myslím, že jiná možnost není.“

„Tak to určitě pojedeme! To pro ni bude vítaná změna - tady vlastně nikdy město na dlouho neopustila.“

„A neděsí se toho?“ ptala se Sally nevinně.

„Samozřejmě,“ a Keen se zašklebil jako skautík, kterého nachytali se zapálenou cigaretou. „Přesto ale bude mít radost, že se tam setkáš nějakými důležitými lidmi.“

„Ale teď už vážně, Tome. Budu mít radost, když tam budeš. Pokud se objevíš už v neděli, tak bych pro tebe možná vyžebkala pokoj i v domě.“

„Dobře, jsme domluveni. A nejsou náhodou tihle Cawstonovi nějakí aristokraté?“

„Myslím si, že jejich příbuzní v Anglii jsou s nimi nějak spříznění.“

„Tohle Estelle přímo zbožňuje,“ chechtal se. „To určitě zabere. Bude v tom mít ale trochu zmatek: aristokraté a divoká Afrika. Nebude vědět, jestli se má usmívat, nebo ječet strachy.“

„A kdy budeš mít další snímky ze satelitu?“

„Až zítra.“

„Zavolám ti, protože si myslím, že bychom zase nějaké měli poskytnout ministrovi.“

„To nebude problém,“ ujistil ji a pomalu se loučil.

Jakmile odjel, přešla Sally se svou prázdnou sklenicí do kuchyně. Zhlédla kuchařčin pohled a všimla si, že má určitě něco na srdci.

„Víte, co jsem se dozvěděla, memsahib? Pamatujete se, jak byl v noci vedle ten poplach?“ a Philomena se začala chichotat.

„Ano?“

Philomena ale už pokračovat nemohla. Téměř se hroutila smíchem, padala nastůl, ale přesto se snažila něco ze sebe vypravit.

„Za to všechno mohl bwana. Šel se na něco podívat ven, zakopl a psi se hned rozeřvali. Hned potom vyběhla memsahib a strachy skočila do auta, ale zapomněla vypnout alarm! Jací to jsou ale hlupáci,“ podařilo se jí konečně v záchvatu smíchu předat celou informaci.

„Takže žádní zloději?“

„Vůbec ne!“ sípěla celá bez sebe.

„Galbraithe, miláčku, musíš čistit své zbraně opravdu dnes ráno? Vždyť je neděle,“ spráskla Patty ruce. Hned po snídani totiž zmizel v kanceláři, kde ho teď našla, sedícího u svých pušek.

Podíval se na něj jako by ho přerušila uprostřed nějakého velice důležitého rituálu. „Jsou to přece dobří přátelé - pamatuješ, jak jsem tady tou mauze-rovkou zastřelil u Tulimy lva?“

„To víš, že si to pamatuji, miláčku. Ale dnes je neděle - proč to nenecháš na pondělí?“

„Zítřka tu ale budeme mít plno.“

„Máš pravdu,“ musela odsouhlasit Patty. Věděla, že Galbraith si musí šetřit veškerou energii na slavnosti oběd s těmi důležitými lidmi, který uspořádají v úterý hned po zatmění. Tam vlastně teprve oficiálně ohlásí jejich projekt.

V těchto dnech se už unaví tak rychle, že včera Rory potají přivezl z Nairobi i kolečkové křeslo. Nechtěla mu to vůbec ukázat, ale podle odhadu specialistů ho bude už velice brzo potřebovat.

„Tak dobře, miláčku,“ sáhla ke kompromisu. „Přijdu pro tebe ve dvanáct, protože to se už Rory vrátí.“

„Hledá slony?“

„Jako obvykle,“ snažila se zažertovat. „Vy dva jste stejní. Nikdy se nezastavíte. Ale já už musím jít, protože ten americký plukovník s manželkou se tu mají objevit každou chvíli. A s nimi přijede i paní Bohlenová se svým ztraceným synem. Měli bychom tu snad vyvěsit americkou vlajku - vypadá to, že nás obsadí.“

Galbraith se musel usmát: jeho žena má přece jenom smysl pro humor. Stačil jí ještě poslat vzdušný polibek. V duchu ale dobře věděl, že umírá a nechtěl jí to přiznat.

Ubytování dvou párů navíc ji trochu zaskočilo. Sophie ji ale překvapila s nabídkou, že o jeden se postará ona sama. Konečně snad otevře svůj dům dokořán a začne zase normálně žít.

Došla k zadním dveřím, kde už ale stál Lemaïdok. Smekl sluncem vybledlý lovecký klobouk a hned začal:

„Promiňte mi, memsahib, ale musím s vámi nutně mluvit.“

„Pojď se mnou,“ a provedla ho kuchyní až do místnosti s vysílačkou. „Co se děje?“

„Na farmě se objevil Lucasův nákladní vůz, memsahib.“

„Kdy?“

„Dnes brzo ráno.“

„Byl tu i Lucas?“

„To nevím, memsahib. Říkali mi jenom, že nákladák jel po staré cestě přímo k Tulimě.“

Stará prašná silnice se vinula všemi osadami, aby se spojila s další, směřující k národnímu parku Tsavo. K jejich spojení docházelo na zcela izolovaném místě, velice blízko význačného bodu celé krajiny, kde kopec Tuli-ma připomínal cukrovou homoli.

Před několika lety byla ale vystavěná nová silnice, vedoucí přímo do Tsavo. Tím se zredukovala celková vzdálenost o mnoho kilometrů a navíc jejich pozemky vůbec neprocházela. Ovšem místní domorodci rádi používali staré cesty, a tak Cawstonovi vybudovali strážní stanoviště se závorou tam, kde jejich farma začínala.

„Jak by se ale dostali přes našeho strážce?“ uvažovala Patty. Uchopila mikrofon vysílačky a snažila se o spojení. Po chvíli se hlídač ozval a rozhodně popřel, že by tamtudy nějaký nákladní vůz projel.

„Třeba pronikl oplocením,“ nadhodil Lemaïdok. „Jednalo se o vojenské vozidlo, a to klidně může vjet i do těžkého terénu.“

Bože můj, pomyslela si, ať seděl za volantem Lucas nebo ne, tak tentokrát si rozhodně říká o malér.

„Poslouchej, Lemaïdoku - pověz to všechno lidem okolo. Pokud se ten nákladní vůz zase objeví, tak mu do pneumatik nasypeme olovo. A jakmile ho někdo uvidí, chci to okamžitě vědět. Pokud ho uvidíš ty, udělej vše, abys zastavil vozidlo nebo i samotného Lucase.“

„Ano, memsahib,“ usmíval se od ucha k uchu Lemaïdok a šťastně salutoval.

„Totéž platí i pro ty jeho poskoky,“ dodala a raděj i si odešla smýt prach z obličeje, aby si mohla alespoň nalíčit rty. Američané tu budou každou chvíli.

Bzučení letadla ji ale popohnalo, takže okamžitě vyběhla na verandu, kde už stála Sally v modrých bavlněných šatech ozdobně stažených širokým modrým opaskem. Patty si poprvé všimla, že ta Italka má opravdu velice hezkou postavu. Možná se na ni dřív dívala jenom jako na diplomatickou osobu a ne jako na ženu.

„Mohl by to být Rory?“ vyzvídala Sally.

„Nezní to tak,“ zavrtěla odborně hlavou Patty a zaznamenala v tónu jejího hlasu neskrývaný zájem. „Mohli by to být ti Američané - pojedeme je přivítat.“

„To je dobrý nápad,“ poznamenala Sally, která se sarkasticky těšila na zjevení se Tomovy manželky v buši. Bude to tentýž zážitek, jako když se astronaute poprvé dotkli nohou Měsíce.

A přesně to se stalo. Estelle se objevila ve dveřích kabiny letadla ve zbrusu novém safari obleku. Sally překvapilo, že na nohou neměla své obvyklé zlaté sandály na vysokém podpatku. Na hlavě měla apartní slamáček, kterým zakrývala blondáté vlasy a navíc ho doplnila barevnou stuhou, která se vlnila ve vánku. Tohle určitě okopírovala ode mě, pomyslela si Sally. Těsně za ní se vynořil i Tom Keen.

Pozdravili se s Patty i s ní. Nakonec se Estelle po všech zdvořilostních frázích otočila a vzala si od manžela v celofánu zabalenou kytici růžových karafiátů, kterou předala Patty. „To je pro vás. Za vaši laskavost a za pozvání. Tolik jsem toho o vašem ranči slyšela!“

Mezitím se na druhé straně objevila Laura Bohlenová se synem. Ti se představili bez větších okázalostí.

„Vyrazíme konečně k nám,“ začala vše organizovat Patty a už v duchu rozvažovala, jak rozmístit návštěvníky. Antipatie k Sally z Estelle přímo vyzařovala, i když ty květiny ji zase potěšily. Když člověk žije na farmě, tak málokdo přinese květiny tak, jako je zvykem ve městě. Za to tedy Estelle získala body, i když jinak vypadala, že své nepřátele požívá zaživa.

„Ještě s vámi rychle projedu okolo místa, kde už se staví kemp pro návštěvníky na zatmění slunce,“ oznámila, když všichni seděli v autě. Cestou viděli velké množství antilop, obzvlášť blízko močálu, i nějaké opice. Všem ženám se to líbilo.

„To je neuvěřitelné,“ divila se Laura Bohlenová, „kolik zvíře se může pohybovat na soukromém pozemku.“

„Možná je jich víc v privátních rukou než v národních parcích,“ vysvětlovala Patty. „Národní parky totiž vznikaly až ve čtyřicátých letech, kdežto naše půda tu byla od samého prvopočátku.“

Ještě před dvěma dny tu byla pouhá mýtina a civilizaci připomínal jedině dřevěný bar okolo stromu. Nyní se tu objevila stanová vesnička. Dva široké půlkruhy stanů, každý se svou verandou, stolem a židličkami, směřovaly k centrálnímu ohništi. Uvnitř stanů už bylo zavedeno elektrické světlo, položeny koberce, plátěné skříně na šaty zavírané zipem a postele s matracemi. Celý tým personálu zodpovědného za toto safari dodělával veškeré detaily a připravoval sprchy ve stanové koupelně. Deset metrů dlouhý stan, otevřený po jedné straně, zakrýval jídelnu a další bar. Téměř mimo dohled byly stany sloužící jako skladiště, ledničky a kuchyně pod širým nebem. Do všeho tíše hučel generátor.

Patty představila svého manažera, Teda Allena, který měl na starosti dohled nad postupem prací i pana Rowbothama, který vedl kemp společnosti Safari East.

„Tady budou ti astronomové?“ vyjekla Estelle. „To by se mi také líbilo!“

„I to se může stát, ale až zítra,“ rozhodla Patty. „Dnes máme slavnostní večeři v domě.“ Zařadila rychlost a pomalu odjížděli, protože se snažila od svých dělníků získat nějaké informace o Lucasovi. Všichni horlivě vrtěli hlavou, ale ona dobře věděla, že pravdu neřeknou.

Projela s hosty ještě kousek rezervace nosorožců, ale Estelle už začala tvrdit, že by si potřebovala odskočit. Do buše se jí ale nechtělo.

Nakonec přece jenom dorazili k hlavní budově, kde už Galbraith seděl na verandě a Sophie vedle něho. Estelle se hnala do koupelny. Hned po nich se objevili Rory a Sabina.

Za běžných okolností si každý mohl sednout kam chtěl, ale Patty se tentokrát rozhodla pevně dodržovat zasedací pořádek. Don tak skončil na jednom konci, kde seděli Rory, Sabina i Sophie, zatímco jeho matka měla místo hned vedle Sally, Toma Keena a Galbraitha. Sabina se tak objevila v nebezpečné blízkosti mladíka z Peace Corps, zatímco Galbraith měl po boku paní Bohlenovou. Patty se usadila doprostřed mezi ně a proti sobě měla

Estelle. Připravila to tak, aby mohla intervenovat všemi směry. Dlouho čekat nemusela.

Po pravici si právě vyprávěla paní Bohlenová s jejím manželem o tom, jak se v roce 1920 objevil Freddie Cawston v Keni jako voják i osadník.

Z druhé strany ale zaslechla rozčilený Sabinin hlas, která vykřikovala své protesty ohledně zásobování vodou. Obětí se stal Don Bohlen, který se už červenal a horlivě omlouval.

Patty se snažila okamžitě všechno urovnat a v duchu proklínala Sabinin talent pro rozpoutání hádky kdykoliv a kdekoliv. Proto se snažila raději změnit téma hovoru.

„Jak to vypadá s těmi našimi slony, našel jsi obě skupiny?“ obrátila se rafinovaně na syna.

„Mám špatné zprávy,“ smutně pronesl Rory. „To malé stádo, které jsme se Sally zhlédli u Tulimy, už někdo pobil.“

„A kde?“ vyděsila se.

„Asi padesát kilometrů na východ.“

„To je zoufalé,“ povzdechla Patty a hned vše vysvětlovala paní Bohlenové. „Tohle stádo jsme sledovali už celé měsíce rádiem jenom proto, abychom zjistili, jak velké území ve skutečnosti potřebují.“

„A kdy se to stalo?“ okamžitě zareagoval Tom Keen.

„Včera nebo předevečím,“ odhadoval Rory. „Z letadla se to dá těžko určit.“

„Mohli byste mi to ukázat přesně na mapě?“

„Nejpodrobnější mapu máme přímo u vysílačky,“ řekl Rory a už ho vedl do jejich komunikačního centra.

Za pár minut se oba zase vrátili a plukovník se jenom zeptal, zda by mohl použít telefon. Sabina okamžitě významně pozvedla obočí, kdežto Estelle nic nekomentovala.

„Pokud telefon nefunguje,“ varovala Patty, „musíte použít vysílačku. Rory, ukaž mu to, prosím tě.“

„S tou prací na velvyslanectví je to hrozné,“ postěžovala si Estelle. „Oni nemají snad nikdy volno.“

Slyšeli jenom, jak se Tom Keen marně snaží probrat operátora na telefonu, který byl hned vedle v obývacím pokoji. Nakonec se přece jenom musel přesunout k vysílačce.

„Sophie,“ ozvala se nahlas Sally, která se snažila zakrýt tlumený Tomův hlas, „jaké máte přesné plány při zatmění?“

„To bych si také ráda poslechla,“ pomáhala jí hned paní Bohlenová.

Po chvíli se zase objevil Rory s vážným výrazem ve tváři, ale hned se zapojil do diskuse o nadcházející podívané. Nakonec se objevil i plukovník.,

„Povedlo se to?“ chtěla vědět Patty.

„Ano,“ hlásil Keen a zdálo se, že je spokojený, i když vypadal ustaraně. „Úplně jsem zapomněl, že mám něco prodiskutovat se svým asistentem. Ještě, že má dnes službu.“

Sally nadzdvihla obočí a Tom nenápadně přikývl.

„V čem zase vy dva jedete?“ okamžitě zareagovala Estelle. „Zase se něco děje - jsem si naprosto jistá.“

„Ne dva, ale tři,“ chladně podotkla Sabina. „Podívejte se na výraz mého manžela!“

„Trochu sis to popletla, Sabi,“ procedil Rory s perfektně kontrolovaným vztekem. Potom se otočil k matce. „Mám dojem, že je čas dát se do jídla, mami. Máme toho odpoledne ještě hodně na práci.“

„A nyní, dámy a pánové, musím provést tradiční ceremoniál,“ hlaholil slavnostně doktor Ed Birnberg. S výjimkou skupiny farmářských dělníků mluvil vlastně pouze ke shromáždění tří lidí. Stáli tu Patty Cawstonová, Ted Allen a Jim Clements - světově proslavený fotograf, jak ho nazýval Sven Svenson.

V den příjezdu celá skupina dávala přednost zabydlení se ve stanech, pití zdarma v baru a čekání na oběd, po kterém se měli projet rezervací nosorožců.

Patty se tvářila spokojeně, protože den posledních příprav nevypadal vůbec nijak chaoticky. Pouze ji překvapila zmínka o jakémsi tradičním ceremoniálu, protože právě stáli na tom vyvýšeném místě, odkud se bude zítra pozorovat zatmění.

Jim Clements zdvořile zatleskal a dělníci se zasmáli. Ve skutečnosti je strašně zajímavé, co je uvnitř té dlouhé truhly, kterou sem dovlekli z nákladního vozu.

Birnberg slavnostně mávl rukou a otevřel zázračnou truhlu.

„Co to tam má?“ ptala se Patty šeptem Teda Allena.

„Tvrdil, že jsou to nějaké měřicí přístroje,“ odpověděl manažer.

Doktor se začal přehrabávat uvnitř a náhle vytáhl krátkou tyč, na níž bylo cosi zabalené. Chvilí si s touto záhadou pohrával a nakonec triumfálně zamával americkou vlajkou. Snažil se ji zabodnout do kamenné a sluncem propečené africké země, ale ta odolala. Otočil se tedy ke svým posluchačům a vlajku přidržoval sám.

„Jménem Safari Expeditions Centre prohlašuji toto místo za nezávislé teritorium Spojených států amerických.“

„Můj Bože,“ vydechla Patty a obrátila se na Allena. „Honem utíkej a sežeň nějakou keňskou vlajku.“

Birnbergův úsměv trochu pohasl, když manažer zmizel a tím se počet jeho obdivovatelů zmenšil na dva. Mezitím se ale s puškou přes rameno objevil jeden ze strážců rezervace oblečený v uniformě. Jeho ebenová kůže svítila, jako kdyby ji měl vyblýskanou. Stál tam na jedné noze a zdálo se, že nad tou vlajkou rozvažuje. Patty honem přešla k astronomovi.

„Jsou velice citliví vůči cizím vlajkám,“ upozorňovala. „Už tak viděli až moc našich britských.“

„Já ale tento obřad při pozorování provádím vždycky,“ snažil se vysvětlovat.

Mezitím se strážce přiblížil, promnul vlajku mezi prsty a odplivl si.

„Nesouhlasí s tím,“ přeložila Patty.

„Ale mí klienti chtějí vlajku vidět,“ protestoval Birnberg. „Cítí se potom na takovém místě jako doma.“

„Chápu to, ale musíte dát vedle ní také zdejší. Jinak s tím budou problémy. Jaké další přípravy ještě musíte udělat?“

„Musím přichystat všechna zařízení i projektory. Mám tu s sebou i plát-no,“ a díval se do své zázračné truhlice.

„To je dobře, ale tady nemůžete nic nechat přes noc. Ještě mi řekněte - kde budete chtít postavit ten stan s občerstvením!“

Ukázal na přesné místo těsně pod vrcholem vyvýšeniny, aby stan při pozorování nepřekážel. A nakonec se doktor rozhodl pro nejtěžší otázku v domnění, že veškeré informace tenkrát v Nairobi nebyly tak přesné.

„Zítřka bych potřeboval pár těch vašich chlapíků, aby se rozestavěli okolo se stopkami,“ prozkoumával terén. Přerušil ho klapot helikoptéry v dáli. Patty si zastíní la oči a zahlédla její temný stín v dálce za kopci, směrem k jejich domu.

„Je mi to líto, ale už musím jít. Manažer se tu ale brzy objeví,“ a bleskově nasedla do vozu. Na místě zůstal samotný Birnberg s Clementsem a smutně srolovali vlajku - dvě osamělé postavy na vrcholu, které s typickou africkou trpělivostí a zvědavostí sledovali shromáždění domorodci.

Když Patty dojela k domu, ke svému překvapení si uvědomila, že tam stojí helikoptéra patřící armádě a ne ta červenobílá z Wildlife Service, jejíž přilet předpokládala. Na verandě už seděl důstojník keňské armády a pilot v letecké kombinéze.

Keen ho hned představil: „To je plukovník Kabando. Je to můj dobrý přítel, který se tu právě zastavil.“ Ten okamžitě zasalutoval a nakonec jí potřásl rukou.

„Aha,“ poznamenala Patty a bylo jí jasné, že tak vysoký armádní důstojník se tu nezastavil pouhou náhodou. Všichni seděli v naprostém tichu, takže jí bylo jasné, že je přerušila v důležitém rozhovoru. Ale je to přece její dům! První se ozval Galbraith: „Rory, raději to své matce pořádně vysvětlí.“

„Tak dobře - vezmu to zkrátka. Máme pytláky hned někde za Tulimou. Mohli by se tu objevit.“

„Mám s nimi nějaké nevyřízené účty,“ přidal se Kabando, „a tak se sem blíží mé dvě čety.“

„Musíme to ale udržet v tajnosti,“ přidal se Rory.

„To je raději sem na farmu vůbec neberte, plukovníku,“ poznamenala Patty. „A teď se musím pustit do práce, promiňte mi. Kde vůbec je Estelle, Sophie a ostatní?“

„Sophie je vzala na projížďku po farmě,“ ozvala se Sally. „Nechceme, aby do toho byli všichni zataženi.“

„Vy o tom ale víte,“ divila se Patty nad tím, že cizí žena toho ví o jejím pozemku víc než ona sama.

„My na ambasádě totiž tu bandu sledujeme od doby, co překročila hranice Keni,“ informovala stručně Sally.

K tomu Patty nemohla nic dodat, a tak se jenom podívala na syna a manžela, kteří přikývli. Usmála se a zmizela v domě. Ještě rozvažovala, zda jim má ohlásit že včera objevili Lucasův nákladní vůz.

Na verandě zatím plukovník Kabando rozložil mapu. „Kde je ten gang?“ ptal se.

Keen se naklonil k němu, zorientoval se a ukázal na napajedlo, vzdálené asi třicet kilometrů od cukrové homole Tulimy. „Tady byli v neděli.“

„To zmasakrované stádo jsem našel ale dál,“ upozorňoval Rory.

„Pohybují se opravdu rychle - otázkou je, zda budou postupovat směrem na park Tsavo...“

„V každém směru půjdou okolo našeho kopce,“ uvažoval Rory a díval se na domorodého plukovníka. „Máte dost mužů k přepadu na obou stranách?“

„Dodám vám třicet vojáků na každý směr,“ nabízel Kabando. „Na tom kopci bychom ale měli mít pozorovací stanoviště.“ Náhle se zarazil a pronesl trochu v rozpacích: „Bohužel nám ale chybí jeden důstojník.“

„Pokud by vám to vyhovovalo, mohu pomoci,“ nabídl se Rory.

„Vy jste ale civil,“ odporoval plukovník.

„Jsem dobrovolný správce rezervace.“

„To jsem nevěděl,“ pronesl nadšeně Kabando. „Tím je vše v pořádku. Moji muži zaujmou pozice těsně před setměním.“

„Somálci ale jsou schopni ucítit výfukové plyny vašich nákladních vozů na kilometry daleko.“

„Ty pošleme zpátky.“

„Poslouchejte,“ vmísil se do rozhovoru Keen. „Přece tam nechcete sedět sám na to zatraceném kopci. Dvě hlavně jsou lepší než jedna. Půjdu s vámi.“

Sally poslouchala, ale zatím nic neříkala. „Mohla bych se přidat?“ náhle vyhrkla. „Mohlo by to být docela vzrušující.“

Muži se rozesmáli.

„Myslím to vážně,“ protestovala Sally.

„Zkus to vysvětlit Estelle,“ zakuckal se Keen. „Mám dojem, že by začala strhávat i stany v kempu.“

„Sabině by se to asi také moc nelíbilo,“ zareagoval Rory a téměř se začervenal.

Galbraith se jim poprvé vmísil do debaty. „K tomu přece potřebujete trochu vojenské praxe, drahoušku. Nebo alespoň lovecké. A navíc je tam na hoře, obzvlášť v noci, veliká zima.“

„Asi máte pravdu,“ vzdávala se Sally. Vadila jí ale jejich předpojatost - přece na vrcholku bude bezpečno a ona by docela ráda ty zabijáky viděla na vlastní oči. Náhleji napadla zajímavá myšlenka: „Jak se tam vůbec dostanete?“

„V tom je problém,“ přiznal Rory. „Toyota tam těžko může stát dole zaparkovaná a když poletíme vrtulníkem...“

„To rozhodně ne,“ zakabonil se Kabando, „tolik aktivity by v nich mohlo probudit podezření.“

„A proč bych vás tam nemohla odpoledne dovézt já?“ postupovala podle svého plánu Sally. „Samozřejmě s vojenskou hlídkou, a potom se pro vás zase ráno zastavím.“

„Tahle dívka opravdu umí prosadit své,“ usmíval se Galbraith. Měl rád rozhodné ženy. „A já pojedou s ní,“ přímo zářil. „Mauzerovku si vezmu s sebou, kdyby něco.“

„Měl by ale jet Lemaidok, tati,“ snažil se mu to Rory taktně rozmluvit. „Co když tě budou potřebovat na farmě?“

Galbraith se snažil zatnout pěsti, aby si vyzkoušel poslušnost svalů. Všichni se tvářili, že nevidí, jak ho prsty neposlouchají. „Ano,“ rezignoval, „Lemaidok se na to hodí víc.“

„Takže v kolik hodin?“ ptala se ležérně Sally a snažila se uvnitř potlačit triumfální pocit.

„Ve čtyři,“ rozhodl Rory. „To bude dost času k tomu, abyste se mohla vrátit ještě za světla.“

Plukovník Kabando se postavil: „A teď, pánové, musíte se mnou vyrazit na průzkumný let.“

V té chvíli se objevila Patty: „Nemohl byste zůstat na oběd? Máme tu mnoho dobrého jídla.“

Kabando se rozzářil, protože miloval pohostinnost. „S radostí přijímám, ale napřed se musíme krátce proletět.“

„Objeví se tu Sophie s ostatními?“ chtěla vědět Patty.

Rory zavrtěl hlavou. „Ne, oběd mají v jejím domě. A mohla bys mami, zavolat Sabi, že se vrátím později?“

Helikoptéra zvířela prach a zdvihla se do vzduchu. Galbraith si povzdechl: „Ti ztracení pytláci. Jak rád bych si na ně zastřílel.“

„Ještě, že to nejde, drahoušku,“ komentovala vlídně jeho povzdech Patty. Potom se usmála na Sally: „Je opravdu nenapravitelný!“

„Přesně jako tahle dívka,“ zareagoval Galbraith a mávl rukou směrem k Sally. „Ta je tak tvrdohlavá, jako jsi bývala za starých časů i ty.“

Patty konspirativně zamrkala: „Doufám, že ne, miláčku. Co by tomu řekl velvyslanec?“

„Skoro jsem na něho zapomněla,“ přiznala se Sally. „Zítra ráno ho musím na vašem letišti oficiálně přivítat.“

* * *

Rory se u svého domu objevil až odpoledne, kdy Sabina právě seděla na verandě.

„Mrzí mě, že jsem zmeškal oběd, miláčku,“ a naprosto automaticky ji políbil na tvář, aniž by si všiml rozpuštěných vlasů, jejichž lesk měl vylepšit make-up. „Obávám se, že budu muset zmizet ještě i na celou noc.“

„Co tím myslíš?“

„Musíme prošetřit ty zabité slony, takže budeme mít v noci plno práce, aby zítra při zatmění slunce bylo vše v pořádku.“

„Klidně můžeš strávit noc u Sophie,“ nadhodil.

„S těmi zoufalými Američany!“ zasyčela Sabina. „Ty si vážně myslíš, že mohu prožít ještě jeden večer s takzvanou plukovníkovou dámou? Nebo s tím mladíkem z Peace Corps? To jsi asi zešilel!“

Sabina se opět dostala do svých obvyklých nálad, vylepšených ještě přítomností Američanů. Ve skutečnosti ji ale Don Bohlen udivil svým názorem na využití rozvodu vody obyčejnou gravitací než pomocí složitých pump.

„My tu žádné milosrdné dobrovolníky nepotřebujeme - to už jsem ti řekla stokrát!“ a vztekla se napřímila. Náhle zaječela: „Bože, sedni si už konečně a poslouchej mě a ne pořád tu tvou dementní sestru.“

Rory tvrdě dosedl a díval se manželce přímo do očí.

„A teď si to můžeme vysvětlit rovnou, Sabi,“ začal. „Poprvé po letech jsem se na něčem se Sophií shodl, takže s tím klidně můžeš souhlasit.“

„Tvá sestra, pořád ta tvá sestra! Každý si může myslet, že ses oženil se svou ztracenou sestrou. A co ta Američanka? Mám dojem, že po ní už dávno házíš okem!“

„Nech už toho,“ a varovně se na ni podíval. Uvědomil si, že za posledních dvacet čtyři hodin ho Sally opravdu zaujala, ale on si nic začínat nechťel. „Sally Facettiová nám jenom pomáhá. A to je vše!“

Sabina si okamžitě uvědomila, že zahrnala manžela až na samu hranici únosnosti. Už několikrát se jí podařilo ho vyprovokovat až ke zlomu, kdy tušila, že by byl schopný ji udeřit. Musela se tedy opět trochu stáhnout.

„Dobře, ale byla bych ráda, kdybys mě o svých rozhodnutích včas informoval.“

„Však je znáš. Všechno jsme to včera podrobně probrali.“

„Jako třeba to, že předáte hlavní budovu farmy trustu - a o tom jsem se dozvěděla jenom náhodou!“ Náhle v jejím hlase zazněl prosebný tón. „Rory, to by přece měl být náš domov. Tam přece sídlí hlava rodiny. Tam by tvé děti měly jednou žít.“

„Faktem je, že to byla novinka i pro mě. Ale pokud to rodiče tak chtějí, zařídíme se podle nich. Vždyť ten dům vypadá hrozně a navíc - my přece máme také dobré místo.“

„Mohl by se ale přebudovat,“ opět nastínila Sabina svůj sen. Dostala by sem architekta z Nairobi a všechno by se strhlo, aby mohl vzniknout dům, který znala ze stránek časopisů.

„Možná,“ odpověděl Rory a téměř skřípal zuby. Věděla přece dobře, kolik toho má na práci a takhle ho zdržuje. „Určitě to ale bude dobré místo pro centrálu trustu. Sophie s tím souhlasí.“

Poslední věta byla chybou. Sabina explodovala. „Jsi nemožný! Ničemu nerozumíš. Vůbec nechápu, proč jsem si tě vlastně vzala.“ Vyskočila a rozhazovala rukama v naprostém pocitu bezmoci. „Jen si běž za těmi tvými elefanty. Já se o sebe dokážu postarat sama,“ a s prásknutím dveří zmizela uvnitř.

Poprvé od svatby za ní Rory nevyrazil, aby ji uklidňoval a odprošoval. Místo toho zašel do své ložnice, kde se převlékl do khaki uniformy, vzal si teplé oblečení na noc a zašel si do sejfu pro nejvhodnější zbraň.

Nakonec si vybral tu nejpřesnější pušku, kterou měl - Lee Enfield, kalibr 303. Mohl ji docela dobře použít až na vzdálenost dvou kilometrů, i když na krátkou vzdálenost s ní nemohl soutěžit proti samopalům, kterými byla *shifta* vybavena. Kalašnikov tady ale stál také, protože ho kdysi zabavil jakémusi mrtvému pytlákovi. Tom Keen ho může použít. Nakonec ještě přibalil spolehlivý revolver, protože v případě napadení se pětačtyřicítka dobře hodí. Pak zavolal vysílačkou Sophii, aby ji upozornil, že se brzo objeví.

Když odjížděl, sledovala ho Sabina z horního okna, ale on se tam nepodíval.

* * *

Oběd u Sophie probíhal v naprostém klidu. Slyšela sice helikoptéru, takže dobře věděla, že se něco děje, navíc mohla všechno slyšet i ve vysílačce, ale neptala se.

Emma už dávno usnula a Estelle se usadila na lehátko, aby prý chytila trochu bronz. Nasadila si brýle proti slunci a potřela se opalovacím krémem s faktorem 25.

Don s matkou seděli na verandě domku pro hosty a pozorovali odpolední pohyb v africké buši. Navíc společně uvažovali o tom, jak nejlépe vyřešit problém s vodou, pokud by došlo k rozšíření rezervace na celý pozemek. Mezitím se objevil Rory a zaparkoval v dostatečné vzdálenosti od domu, aby nikdo nezahlédl jeho příruční arzenál.

„Co se děje?“ ptala se ho hned sestra.

„Celá dolní část farmy začíná být nebezpečná. Musíme držet všechny na hoře v kempu. Budeme držet stráž na Tulimě.“

„A nebude to na tom kopci riskantní?“ chtěla vědět Sophie, která si náhle uvědomila, že bez Roryho by se jí zhroutil celý svět.

„Tom Keen a já se o sebe dokážeme postarat, neboj se.“ Na chvíli se odmlčel a potom pokračoval: „Mimochodem, pohádal jsem se zase se Sabi. Kdyby se tu objevila, tak na ni dohlédni, prosím tě.“

„Mám tam zajet?“

„Raději ne - požádám o to matku.“

„Hlavně, prosím tě, neriskuj,“ a Sophie ho objala.

Estelle cosi zaslechla, a tak hned zbystřila pozornost. „Promiňte mi, pane Cawstone, ale nejdete náhodou někam s mým manželem?“

Rory se zarazil a začal vysvětlovat: „Slíbil jsem mu malé noční safari. Ukryjeme se a nastražíme návnadu pro leoparda. Strávíme tam celou noc.“

* * *

Rory hnál svůj landcruiser směrem k Tulimě - vedle něho seděla Sally a za ním Tom Keen a Lemaïdok. V polovině cesty museli zastavit a nechat přejít stádo slonů. Jedna ze slonic měla na krku připevněný obojek s vysílačem.

„Objevili se tu nečekaně,“ komentoval Rory. Něco je vyhnalo z jejich původní pozice - pravděpodobně v tom má prsty *shifta*.“

Asi kilometr před Tulimou vyjeli ze staré cesty a použili stezku, která je zavedla k mírnějšímu svahu kopce.

„Už jsme téměř v polovině cesty k vrcholu,“ vysvětloval Rory. „Seshora je opravdu krásný výhled - občas sem vyrážíme s dětmi na piknik.“

„Nemohla bych se tam s vámi podívat?“ zkoušela svoje štěstí Sally, mezitím co Lemaïdok vykládal.

„Vyrážíme po stezce vyšlapané divokou zvěří a bude tam hodně keřů s trny, obzvláště těch Počkej chvíli. Do té správné pozice se nedostaneme dřív než těsně před setměním. Lepší bude, když se vrátíte.“

Stála tam v rozpacích - ráda by je na rozloučenou políbila. „Hodně štěstí,“ popřála jim a téměř impulzivně dala pusu na tvář oběma. „Zavolejte ráno, a já pro vás hned přijedu.“

„Bud'te opatrní,“ upozorňoval je Rory a potom se obrátil k Lemaidokovi. „Zítřka to může být opravdu nebezpečné. Pokud se něco stane, tak si dej pozor!“

Sally se dívala, dokud nezmizeli mezi valouny a kmeny divokých oliv. Potom Lemaidok zasedl za volant a ona se uvelebila vedle něho. Vůz poskakoval po nerovnostech terénu, dokud se nedostali zpět na starou cestu.

V dálce se náhle objevil typický oblak prachu, který signalizoval blížící se vozidlo směrem od farmy. Lemaidok rychle zastavil na kraji cesty a tvrdil, že si musí promluvit s řidičem. Potom vzal do ruky pušku a divně stísněným hlasem jí nařídil: „Vystupte si, memsahib a schovejte se do buše.“

Promluvil s takovým důrazem, že Sally se ani neodvážila zeptat, o co jde. Raději zmizela ve vysoké trávě co nejdál od cesty, aby se vyhnula zvířenému prachu za blížícím se vozidlem, Lemaidok mezitím vyběhl zpátky na cestu, postavil se doprostřed a levou ruku autoritativně zdvihl jako příkaz k zastavení.

Vůz se hnál rychle, poskakoval a téměř se vlnil. Barvou připomínal armádní vozidlo. Trochu sice zpomalil, ale nezastavil. Vtom Sally zaslechla dva výstřely, po kterých následovala rána.

Nákladní vůz sebou začal zmítat a hnál se od jednoho kraje cesty ke druhému. K jejímu zděšení vrazil do jejich zaparkovaného terénního vozu. Landcruiser byl za hrozného rachotu odhozen až do odvodňovacího příkopu. Pára se mu začala valit zpod kapoty. Nákladní vůz zastavil o kousek dál, dveře se otevřely a ven vyskočil jakýsi domorodec oblečený v uniformě.

Lemaidok se už ale hnál k němu. Voják se skryl za vozem. Lemaidok se zastavil a zamířil. Nic se ale nestalo. Odhodil tedy pušku a popadl kámen. Voják náhle vyskočil a hnál se k němu. Vytahoval nůž z pochvy.

Lemaidok zdvihl ruku a hodil kamenem tak, že Sally ho sice neviděla, ale slyšela jeho svistot. Voják padl jako podřátý.

„Co se děje, co je to za vojáka?“ vykřikla, když doběhla na cestu k nim.

Lemaidok právě vojáka otáčel na záda. Ten byl v bezvědomí a krev mu prýštila z hluboké rány na čele.

„To není voják,“ vysvětloval Lemaidok. „Pracoval tady a nyní se jeho zaměstnavatelem stala *shifta*.“

Sally přiklekla k nehybnému tělu. Nahmatala téměř nezatelný puls.

„Vždyť jste ho zabil,“ konstatovala rozčileně. „Co vlastně udělal?“

Lemaidok si beze slova vyhrnul košili a ukázal jí své jizvy na zádech. „To udělal on?“

„On a ještě dva další,“ a zastrčil si košili zpátky do kalhot. Potom přešel k nákladnímu vozu a otevřel korbu. Leželo tam cosi ukrytého v pytlích. Vytáhl jeden na světlo a objevil se čerstvě vysekaný kel, ještě se stopami zaschlé krve.

„Je jich tu osm,“ spočítal vše Lemaidok. „Jsou vcelku dost malé. To bylo to stádo slonů, které bwana Rory zahlédl z letadla.“ Potom seskočil z korby kryté plachtou a šel se podívat na jejich vůz.

Jediným pohledem se dalo zjistit, že taková škoda se opravit nedá. Strana u řidičovy kabiny byla téměř rozdrčená, přední kolo svíralo velice podivný úhel a navíc je z příkopu nemohl nikdo vyprostit.

„A co vysílačka?“ připomněla Sally.

Lemaidok se dostal do kabiny z druhé strany a po chvíli se vyplazil zpátky se smutným výrazem ve tváři: „Je rozbitá!“

„Co tedy budeme dělat?“ ptala se Sally téměř šokovaná tím, co se za poslední chvíli seběhlo. Copak mohl Lemaidok zabít muže jenom tak vrženým kamenem? Pamatovala si dobře příběh Davida a Goliáše, ale tohle se jí zdálo neuvěřitelné.

„Farma je daleko a za chvíli bude tma,“ prohodil suše Lemaidok. „Musíme jít zpátky na kopec, kde je bwana.“

Setmělo se a Patty stála na verandě. Úzkost jí svírala srdce. Sledovala ten obrovský rudý disk, jak zajíždí za kopci a naslouchala, jestli se neozve hukot motoru. Sally s Lemaïdokem se měli vrátit už před půl hodinou.

Slunce zmizelo, a tak ještě chvíli zůstala venku. Večerní koncert cvrčků se okamžitě rozezněl a kdesi houkala sova. To vše jí připomnělo, že kdesi v dálce na Tulimě sedí Rory a čeká, jestli se neobjeví *shifta*. Povzdechla si, otočila se a vešla do domu právě ve chvíli, kdy se ozvala vysílačka.

„Tulimo, slyšíš mě?“ Zaslechla synův hlas, který raději používal domluvená označení než jména.

„Čistě a nahlas,“ odpověděla standardní větou.

„Měli jsme menší nehodu. Nikdo není zraněn.“

„A kde jste?“ snažila se chovat chladnokrevně.

„Na dohodnuté pozici. Ostatní jsou tu s námi.“

„A co je s autem?“

„To počká. Nikoho, opakuji, nikoho pro ně neposílej. Všichni jsme v pořádku.“

Sally a Lemaïdok jsou s nimi na Tulimě. Chudák děvče tam zmrzne! A navíc bude v nebezpečí.

„Myslíš si, že je to správné? Klidně bych vyrazila!“

„Ne, rozhodně ne. Zavolám podle programu.“

To znamená, že se ozve až ráno, pomyslela si Patty. „Rozumím, konec.“

„Nedělej si žádné starosti, mami,“ uklidňoval ji Rory. „Konec!“

Rozhostilo se ticho. Teď už asi volá armádu na jiné frekvenci. Nemohla ale odtrhnout zrak od vysílačky a zároveň se dívala na mapu vedle a uvažovala. Co se jim mohlo stát? Náhle si uvědomila, jak se bude tvářit plukovníkova žena i Sabina, až zjistí, že je tam s nimi i Sally Facettiová. Pomyslení na to ji rozveselilo.

* * *

Hned poté, co skončili večeři, přetvořili v kempu jídelnu v improvizovanou posluchárnu. Připravili promítací plátno, před nímž stál diaprojektor. Všech dvacet šest klientů doktora Birnberga zasedlo, aby si mohli poslechnout veškeré podrobnosti o zatmění slunce, které je čekalo druhý den.

„Dámy a pánové,“ začal Birnberg a posunul si brýle se zlatými obroučkami na svém pinocchiovském nose. „Chtěl bych vám v rychlosti nastínit, čeho se zítra stanete svědky. Jedná se totiž o den, při kterém spatříte dva východy Slunce, a to patří mezi životní zážitky.“

Nejstarší záznamy o úplném zatmění Slunce máme z Číny, kde se odehrálo před čtyřmi tisíci lety. Co se toho na zemi mezi tím událo,“ pokračoval lehčí formou, i když se snažil vysvětlit veškeré technické parametry tohoto, přírodního úkazu. Nejdůležitější k zapamatování bylo, že úplné zatmění začne čtvrt hodiny a jedenáct vteřin po poledni a skončí po čtyřech minutách a osmnácti vteřinách.

„A kdy se na našem stanovišti máme vlastně objevit?“ chtěl kdosi vědět.

„To je velice dobrá otázka, pane,“ Birnberg zářil radostí. „První kontakt, kdy se Měsíc dostane mezi nás a Slunce, bude v 11.17. Druhý kontakt je začátkem úplného zatmění. Třetí kontakt nastane, když sluneční světlo opět vystřelí přes hranu stínu. Čtvrtým kontaktem bude úplně po všem ve 13.24. Takže, vážený pane, budete moci sledovat tuto neuvěřitelnou podívanou necelé dvě hodiny. V té době se bude stín Měsíce pohybovat po zemi rychlostí 1600 kilometrů za hodinu.“

Ty dvě hodiny postačí k tomu, aby *shifta* stačila zaútočit, pomyslela si Patty.

„A jakmile dojde k úplnému zatmění,“ pokračoval horlivý astronom, „ptáci zaletí do svých hnízd, lvi vyrazí na noční lov a primitivní národy budou mít dojem, že nastává konec světa.“

A teď vám ukážu, co můžete zítra očekávat. Mám tu diapozitivy ze zatmění Slunce na Havaji v roce 1991,“ a dal pokyn, aby manažer kempu ztlumil světla. Vrhł se s plnou vervou na promítání i vysvětlování, co je to vlastně Slunce, při jaké teplotě tam hoří plyny a jak vzniká sluneční koróna.

* * *

Mezitím na vrcholu Tulimy seděla Sally opřená o skálu a upíjela horkou kávu. Přes ramena měla přehozený vojenský kabát, a i když bylo teprve devět večer, cítila postupující chlad. Navíc před sebou stále viděla scénu s vrženým kamenem - nemohla tomu stále uvěřit.

Tom Keen zatím otvíral potravinový balíček standardního vybavení americké armády, který měl posloužit k večeři. Rory postavil z větviček malou hranici mezi třemi placatými kameny. O kousek dál se Lemaidok snažil nasbírat více paliva, aniž by použil baterku.

„Pořád nechápu, proč ho musel Lemaidok zabít,“ šeptala.

„Pro to, co mu udělali,“ vysvětloval Rory.

„Ukázal mi sice ty jizvy, ale...“

„To je Afrika,“ uklidňoval ji zase Rory a snažil se sestavit hraničku tak, aby naráz nevzplanula. Mohli by je zespodu zahlédnout.

Pokud by tu byl sám s Tomem, tak by se o nic takového nepokoušeli. Některé americké konzervy měly v sobě zabudované samoohřívání, ale Sally byla částečně v šoku a navíc neměla pořádné oblečení. Mrzelo ho, že se tu objevila. Lemaïdokovi ale nemohl nic vyčítat, protože memsahib řekla jasně, že má tomu nákladnímu vozu prostřelit pneumatiku. A koho by napadlo, že ten šílený řidič zničí jejich terénní vůz? A kdo vůbec mohl vinit Lemaïdoka za to, že zabil svého nepřítele? Větší starosti mu však dělal směr, kterým vozidlo mířilo. Proč jeli se slonovinou někam do pusté buše?

„Dej si,“ ozval se Tom a podal Sally teplou konzervu fazolí s párky společně se lžící. „Je mi líto, ale talíře nemáme.“

Zcela potichu se objevil Lemaïdok, který donesl další zásoby dříví. Tom mu nabídl plechovku s jídlem, ale on odmítl.

„Dal by si čaj,“ poznamenal Rory.

Balíček americké armády ale neobsahoval čaj, a tak si Lemaïdok vybral jednu z nabízených polévek. Navíc trval na tom, že se usadí jako hlídka kousek dál směrem ke stezce. Rory mu tedy dal jednu z těch dvou dek, které měli s sebou.

„Tom a já se budeme na hlídce střídát po dvou hodinách,“ rozhodl Rory. „Vy se zatím můžete vyspat, Sally.“

Začala protestovat, ale nikdo si toho nevšímal. Jenom jí upravili místo u miniaturního ohničku.

„Ještě jednou zavolám armádu,“ navrhl Keen.

Rory vytáhl teleskopickou anténu a už podruhé navázal spojení s velitelem. Chtěl mít spojení co nejkratší dobu, což se zase nelíbilo druhé straně, která vysvětlovala detaily pozice obou čet a zároveň chtěla, aby Roty neustále sledoval vojenskou frekvenci. To musel odmítnout, protože by tím velice brzy vybil baterie.

Nakonec se přece jenom s tím hrozným majorem dohodl o navázání kontaktu každou hodinu, kdyby se gang náhodou pokoušel v noci proklouznout.

Noční hlídka byla pro Toma vlastně návratem ke známé rutině. Jako voják to prožíval přesně tak jako Rory, který trávil noční hlídku u zadáveného dobytčete, kdy čekal na návrat lva ke kořisti. A po Lemaïdokovi nebylo ani slechu. Jediný, kdo trpěl, byla Sally. Nemohla usnout, a tak se dívala na hvězdy nad hlavou, které ji šokovaly svým počtem i jasnem.

Když o půlnoci začal svou hlídku Rory, snažila se nespavost zahnat tlumeným hovorem s ním. Dokonce jí nabídl z placatice brandy.

„To je výborné,“ vydechla, když se napila. „Nikdy jsem si nemyslela, že noci v Africe mohou být tak studené.“

Vzal si láhev zpátky. „Bez toho se nesmí v noci vyjít. Tma je tu pořádná, ale ten chlad - nato si člověk opravdu nemůže zvyknout,“ uvažoval Rory.

Zmlkli a Sally přemýšlela, jestli se může odvážit položit i intimnější otázku.

„A jak se líbí Sabině život v divočině?“

„Asi moc ne, protože divoká zvířata ji děsí.“

„To se ale stává většině lidí,“ připomněla Sally.

„Většina lidí se ale neprovdá za správce rezervace. Potom se stává, že je rozčilená, když jedeme na nákup do nejbližšího obchodu, kde s výjimkou potravin prodávají jenom farmářské potřeby nebo dobytek. V Nairobi to bylo jiné.“

„Ale vždyť máte děti.“

„Ty jsou ale na škole v internátě. Sabi je sem nechce vzít ani na dovolenou - lepší prý je, když pojedou za rodiči do Anglie. A tam zase já jet nemohu, protože tolik volna nemám.“

„A co vy, nikdy jste se neprovdala?“

„Měla jsem dost přátel, ale nikdo pro mě neznamenal tolik jako John.“

„A jak dlouho jste ho znala?“

„Asi tak rok, ale měli jsme velice vážný problém - jeho manželku,“ zasmála se, ale poněkud hořce, pomyslel si Rory. „Nechala jsem ho tedy být. Dostala jsem se tedy až tak daleko. Ale je mi jedenatřicet, a tak si na toho správného muže ještě mohu počkat.“

„Manželství by se rozbíjet neměla,“ ozval se Rory.

„To ne, protože na to je lidí až moc.“

Seděli tiše a každý se věnoval svým myšlenkám.

„Pokud se rozhodneme pro trust,“ ozval se zase Rory, „budeme potřebovat ředitele.“

Málem ho za tak průhlednou nabídku objala. „Napřed počkáme, jestli se to v pořádku rozjede,“ ujistovala ho nadšeně. „A nebyla by to náhodou práce pro Sophii?“

„Ne, na tom jsme se shodli. Ona není rozený organizátor.“

Náhle zaslechli hluboký chrčivý zvuk, který přicházel velice zblízka.

„Co to je?“ a hned k němu přisedla blíž.

„Nebojte se, to je obyčejné milostné lví volání.“

„To žertujete!“

Objal ji rukou okolo ramen a přitiskl ji k sobě. Lev opět zachrčel a Sally ho objala oběma rukama - skryla si obličej na jeho rameni. „Jsem strašně zbabělá,“ šeptala.

Lev své volání zopakoval a Sally se opravdu třásla hrůzou. Kdyby tu nebyl Rory, snad by začala zoufale ječet.

„Všechno je v pořádku,“ uklidňoval ji. „Nemusíme se tady ničeho bát.“

„Já ti věřím, Rory,“ vydechla. „Opravdu. Nikdy jsem nepoznala muže, kterému bych mohla věřit tak jako tobě!“ Zdvihl jí bradu a jemně ji políbil. Zůstali v objetí tak dlouho, dokud ho jemně neodstrčila.

„Myslím, že lev zase zařval,“ zašeptala a chytila ho pevně za ruku.

Ted' dává vědět, že je to jeho teritorium. Lvici už nevolá. Seděli tam a drželi se za ruce - mlčeli a bylo to krásné.

„Já bych se do tebe klidně zamilovala,“ přiznávala, „ale něco takového bychom neměli dělat.“

„Bože, vždyť už je jedna hodina,“ vyděsil se Rory a hrábl po vysílačce.

Major mu nahlásil, že jeho hlídky neviděly vůbec nic. Trvalo mu to celých pět minut. Sally jejich rozhovoru netrpělivě naslouchala - zdálo se jí, že zešíleli. Za denního světla by tohle všechno skončilo katastrofou.

„Nepohnou se tedy dřív než při rozednění. Končím a ozvu se až v šest, abych vystačil s bateriemi.“

Velitel s tím znechuceně souhlasil, a tak Rory vysílačku vypnul. „Napo- vídal toho až moc,“ lamentoval. „Měl by se znovu poučit o disciplíně v éteru.“

Kouzlo bylo zlomeno. Přesunul vysílačku na stranu a políbil ji. Ne už s takovou vášní jako předtím - byl to polibek jako na rozloučenou či na dobrou noc.

„Raději zavři oči. Za svítání tě přesuneme jinam.“

Sally pustila jeho ruku, políbila ho a cítila slzy v očích. Lehla si zády ke skomírajícímu ohníčku, aby přece jenom načerpala trochu tepla. Kdesi na úbočí kopce se znovu ozval lev. Už jí ale nevadil. Kdyby se něco dělo, tak ho Rory zastřelí...

Probudila se, když s ní Tom jemně zatřásl. Musela se napřed vymotat z vojenského kabátu, než se jí podařilo posadit. Pokud si chlapi chtějí hrát na vojáky, musí poslouchat!

„Tady,“ a Rory jí podával hrneček se zbytkem vlažné kávy z termosky. Upila a zmizela za nejbližším keříkem v naději, že v ranním šeru nezašlápne Lemaidoka. Slabý pruh světla na východě hlásal rychlý východ slunce. Ptáci začali štěbetat a v 6.45 začal den zatmění.

Když se Sally vrátila, Rory už měl vysílačku na zádech a hovořil s Lemaidokem. Domorodec se nabízel, že půjde zpátky k farmě a přiveze další vůz.

„Myslím si, že je to dobrý nápad,“ rozvažoval Tom. „Jak dlouho to ale bude trvat?“ ptal se, protože vzdálenost od hlavní budovy byla dobrých deset kilometrů.

„Myslím, že to zvládnou za hodinu, bwana.“

„Dobře, ale nezastavuj se u toho nákladního vozu. Běž jinou cestou a měj zbraň nabitou,“ loučil se s ním Rory, zatímco Lemaidok už mizel v buši.

Celá skupinka tedy vyrazila po vrcholu směrem k místu, odkud bude nejlepší výhled. Sally se na konci musela plazit po rukou i kolenou, aby se dostala do buše těsně nad strmý okraj skály. Přímou pod ní a trochu vpravo se rozprostíral prostor, kde tenkrát z letadla zahlédla slony.

„Moc se nehýbej,“ upozorňoval Rory. „Těžko by na nás asi stříleli, ale nesmíme se prozradit.“

Tom si rozložil mapu a kontroloval místa všech hlídek. Byli opravdu výborně skryti a prozrazoval je jenom občasný pohyb některých vojáků. Rory zavolal majora a souhlasil s tím, že teď už vysílačku nechá zapnutou. Usadili se a vyčkávali.

Slunce letělo po obloze ve svém obvyklém africkém tempu a Sally po dlouhé době konečně ucítila ve svých končetinách trochu tepla. Minuty se změnilly v hodinu, nakonec v hodinu a půl. Když už bylo po osmé, konečně dalekohledem něco zahlédli.

„Trochu vlevo,“ zašeptal Tom. „Asi tak tři kilometry odtud, právě procházejí okolo stromu.“

Rory zaostřil dalekohled a souhlasně zamumlal. Potom ho předal Sally: „Pět mužů postupuje v zástupu.“

Společně s Tomem se podívali na mapu a všechno nahlásili vysílačkou veliteli, který byl přímo nadšený.

Rory pro jistotu vše opakoval ještě jednou: „Gang se pohybuje západním směrem, asi tři sta metrů na sever od hlavní cesty.“ Armáda vše perfektně zopakovala, a tak se konečně mohli soustředit na postupující bandu.

Mezitím se vojáci v buši začali rozbíhat, měnili své pozice a vějířovitě se rozvíjeli po obou stranách cesty směrem na jih, kudy se jelo do parku Tsavo.

„Tohle snad není možné,“ kroutil Tom hlavou. Vzal do ruky mikrofon a snažil se dosáhnout spojení sám. Armáda se sice nádherně rozprostřela podél cesty, ale na špatné straně, kde *shifta* vůbec nebyla.

„Jsou na sever od cesty k Tulimě. Opakuji, na sever.“

„Neslyšíme vás - váš signál zeslábl.“

„Celý gang je na sever od vás,“ vykřikoval do mikrofonu pro změnu zase Rory, i když věděl, že baterie asi došly. Jediné, co slyšel, byla odpověď: „Neslyšíme vás, opakujte!“

Sally si připadala jako ve snu: jak mohou dospělí muži dělat takovéhle chyby? Chtěla se postavit a ukázat na ty zločince prstem. Vždyť procházeli necelých sto metrů od vojáků.

„Nemohli bychom je zastřelit?“ snažila se napovědět.

Rory odhadl vzdálenost: „Je to nejméně osm set metrů - co si o tom myslíš, Tome?“

„Mohou se otočit a jít po nás!“

„Vidí nás?“ šeptala Sally.

„Ne,“ uklidňoval ji Tom. „Hlavně se vůbec nehýbej,“ a zkoumal celou situaci znovu dalekohledem. „Možná bychom to měli zkusit - třeba armáda pochopí, kde jsou.“

Rory si opřel do ramene pušku, nastavil hledí, velice opatrně zamířil a vypálil jednu ránu. Pohnul závěrem, nabil a vystřelil ještě jednou.

Ozvěna zněla téměř všude. Banda okamžitě zareagovala, všichni se stočili novým směrem a postupovali k cestě na farmu. Za nimi vstali ze svých úkrytů vojáci a začali střílet, ale opačným směrem. Bylo jasné, že je nevidí.

„Mám dojem, že jsi jednoho zranil,“ překvapeně mumlal Tom, když sledoval celou akci dalekohledem.

Banda se právě teď dostala mimo celou plánovanou léčku a stočila se do hustší buše u vyschlého říčního koryta, které je navádělo přímo k farmě.

„Bože můj,“ povzdechl si Tom. „Ti bastardi unikli.“

„Všem stanicím přeji dobré ráno,“ ozvala se Patty ve vysílačce. Každý pracovní den v osm hodin probíhal tentýž rutinní rozhovor v éteru. „Pokud máte něco naléhavého, ozvěte se.“ Obvykle to byly zprávy o tom, že někdo onemocněl či informace o rozbitém vozidle.

Ale dnes, v den zatmění slunce, to byla právě ona, která se potýkala s problémy. Před hodinou a půl se tu objevil Lemaïdok, který dorazil sotva dechu popadal a vše jí vylíčil. Nyní se zotavoval ze své cesty, protože ji celou proběhl, a tak dostal mamutí hrnek přeslazeného čaje.

Během té půlhodiny se snažila navázat spojení se synem, ale nikdo neodpovídal. Musela odhadnout, co se asi tak stalo, a zároveň zorganizovat záchranu. Problém byl v tom, že nevěděla, koho poslat. Měli by se toho zúčastnit alespoň dva, ale jediný muž po ruce byl Galbraith. Vysílačka zase ožila.

„Patty, Patty, Patty, tady je Sophie. Žádné problémy - máš něco pro nás?“

„Zatím nic,“ ubezpečovala ji matka, protože dobře věděla, že dcera má plné ruce práce se svými hosty. „Kdy se tu objevíš?“

„Hned po desáté. Pojedeme přímo na pozorovací stanoviště. Kde je Rory?“

„Na cestě,“ zalhala a dodala ve svahilštině, „měli trochu problémy. Konec.“

Jako další se ozval Ted Allen. Chtěl jet z domu rovnou do kempu. Měla by ho varovat, i když neví, před čím...

„Přijed' prosím tě napřed sem a zkontroluj cestou strážce. Hlavně, aby měli připravené zbraně.“ Ted věděl, kam Rory odjel a proč. Určitě si dá dvě a dvě dohromady a vezme si zbraň s sebou. To by mohl být její muž pro záchrannou akci.

Potom se ozval Lengila, šéf strážců rezervace, který svahilsky nahlásil, že je vše v pořádku. Varovala ho tedy, aby všichni byli ve střehu, protože tu mají tolik návštěvníků.

Zbyla už jenom poslední stanice v synově domě. „Sabi, Sabi, Sabi - jsi tam?“ Po delší době se ozval sluha Joseph, který se mikrofonu velice bál. Podařilo se mu ale nahlásit, že memsahib odjela.

„Kdy?“

„Právě teď. Mám dojem, že jela na safari.“

Patty v duchu proklínala svou snachu, která je tak bezohledná a zhýčkaná. Zavěsila mikrofon a šla za manželem.

„Miláčku,“ začala, „Rory na vysílačce neodpovídá. Pokud pojedu s Lemaïdokem, abych je vyzvedla, udržíš naši pevnost, dokud se tu neobjeví Ted Allen?“

Podíval se na ni a velice něžněji opravil: „Ne, Lemaïdok a já půjdeme. Nechci, aby se ti něco stalo.“ Otočil se a vytáhl ze sejfu svou oblíbenou mauzerovku s dvěma krabicemi nábojů.

Téměř v slzách utíkala Patty za Lemaïdokem a podávala mu klíč od svého landcruiseru.

„Prosím tě, dávej pozor,“ snažila se manžela napomínat. „Lemaïdoku, ty ho dobře hlídáš.“

Dívala se za nimi. Galbraith seděl celý šťastný vedle řidiče, okno stažené a obří hlaveň mauzerovky opřenu o venkovní vypolstrovaný držák, o který si obvykle opírali fotografové své objektivy. Z dálky to vypadalo jako obrněné vozidlo a snad si každý dvakrát rozmyslí, než se mu postaví do cesty, doufala Patty a připravovala se na přivítání vysoce postavených osobností.

* * *

Ibrahim věděl, že pokud nenajde Lucase, zemře. Poznal to podle toho, jak se mu krev valila okolo těsného obvazu na stehně. Osman na něj obětoval poslední balíček první pomoci, jakmile se dostali mezi stromy u říčního koryta.

Ibrahimova ztráta by znamenala jenom to; že on se stane řidičem pro zpáteční cestu. A bez Husaina mu k útoku na rezervaci vlastně zbyli jenom tři muži. Ale nic jiného na vybranou neměli. Proto nechali Ibrahima s instrukcemi, co se bude dít, až začne zatmění. „Uvidíme se brzo, Ibrahim,“ ujistovali ho, i když tomu nikdo z nich nevěřil.

Jakmile zmizeli, Ibrahim si okamžité stáhl krví prosáklé kalhoty, posadil se na kmen padlého stromu a snažil se s ránou něco udělat. Kulka asi protrhla tepnu a krvácení se nedalo zastavit, i když utažením obvazu přece jenom tok krve trochu přiškrtil. Tady ale zůstat nemohl. Podle střelby pochopil, že vojáci na ně připravili léčku. Jeho osud závisel pouze na tom, dostane-li ho armáda. Ulomil si kus větve a kulhal po stezce směrem k farmě.

Slunce už bylo téměř nahoře, když zaslechl hukot motoru. Pochopil, že bude asi blízko hlavní cesty. Zaklekl a čekal s připravenou zbraní. Objevila se kabina zelené dodávky, zahalená oblakem prachu. Jak se dostala na jeho úroveň, pokropil ji dávkou ze samopalů. Ve chvílce se vůz dostal mimo cestu a najel na stromek, který se ohnul. Motor zaječel, kola nadzdvíženého

vozu se protočila a potom vše ztichlo. Umírající řidič totiž v poslední chvíli chtěl stočit volant tak, aby najel na útočníka.

Ibrahim zacvakl další zásobník, s bolestí se postavil a belhal se k dodávce. Krk a ramena Teda Allena byly roztrhány kulkami a všude tekla krev. Auto ale reprezentovalo Ibrahimovu poslední šanci k záchraně vlastního života. Bolestí až zalapal po dechu, když zaklekl, aby se podíval pod vůz. Stromeček totiž nadzdvihl zadní kola tak, že se bezvýsledně točila ve vzduchu. S tím se nedalo nic dělat.

Ibrahim se cítil zesláblý ztrátou krve, ale odhodlání a odvaha patřily k charakteristickým znakům jeho kmene. Musí se dostat na místo, kde se má sejít s Lucasem, než začne zatmění. Vyrazil směrem ke spodní hranici rezervace a uvažoval, jestli se právě Lucas stal zrádcem. Zda to byl on kdo informoval armádu. Navíc celá skupina nabyla přesvědčení, že slavná Osmanova vysílačka se stala také dvojsečnou zbraní.

* * *

Rory je sváděl dolů z Tulimy podél zvířecí stezky a slunce se jim už opíralo do zad. Obešli skálu a konečně v dálce zahlédli rozbitý landcruiser tak, jak ho Sally a Lemaidok opustili. Nákladní vůz však zmizel.

„Kde by mohl být?“ přemýšlel Rory a prohlížel si okolí dalekohledem.

„V dohledu nikde není, to je jisté,“ poznamenal Tom Keen. „Mohlo by to znamenat, že tu na nás někde čeká uvítací komise.“ Rychle padl na zem a Sally stáhl za sebou. „Drž se nízko!“

„Co hloupneš?“ vztekala se Sally a pomalu se oprašovala. „Nejsem přece žádný tvůj nový rekrut. Co budeme dělat?“

„Musíme to propátrat dřív, než se tu objeví máma,“ zamumlal Rory. Věděl, že se objeví, ať tu číhá nebezpečí nebo ne.

Začali se přesunovat k terénnímu vozu s nadějí, že by jim autobaterie mohla posloužit k oživení vysílačky, když se právě v reproduktoru ozval zeslabený hlas ranního Pattyina volání. „Díky Bohu, kavalerie přijíždí,“ oznámil s úšklebkem Rory.

„Tohle můžeme zvládnout jedině tak, že Sally tu zůstane s tvým revolverem a my dva budeme při postupu k cestě kryt jeden druhého.“

Rory vytáhl svůj kolt a podal jí ho. „Už jsi z toho někdy střílela?“ ptal se a přidřepł k ní. „Je to jednoduché. Palcem musíš natáhnout kohoutek a pak už je to jako ve filmu.“

„Raději půjdu s vámi.“

„V žádném případě,“ vrtěl Rory hlavou. „Tihle Somálci jsou schopni znásilnit i svou babičku. A teď pořádně poslouchej,“ pokračoval v instruktáži.

„Pokud proti tobě půjde jakýkoliv domorodec, s výjimkou Lemaidoka, počkej až se přiblíží a potom mu miř na hrud'. Ne na hlavu, ale na hrud' - přímo doprostřed. Rozumíš? My to ale za chvíli zvládneme, takže tě tu brzo vyzvedneme,“ a pohládl ji po tváři.

Odhodili zátěže a okamžitě zmizeli v buši. Metodicky postupovali směrem k cestě, prohlíželi podrobně každou možnost úkrytu nepřátel. Sally připadalo, že sleduje nějaký western. Přesto ale uvažovala, co všechno v jejich plánu může selhat.

Zděšeně propátrávala dalekohledem okolí, ale nikde se nic nehýbalo. Náhle se v dále opět objevil typický oblak prachu, signalizující, že kavalerie skutečně přijíždí.

* * *

Shromážděných dvacet šest pozorovatelů bylo přepraveno se vším, co si pro tuto příležitost přivezli. Někteří měli velice drahé brýle, další zase koupili obyčejné brýle pro zatmění slunce za pouhý dolar. Veškeré fotografické aparáty a kamery měly čočky chráněné zvláštními filtry k fotografování slunce, které bylo schopné do obyčejného filmu propálit díru.

Sám doktor Birnberg měl vše, co potřeboval ke svému soukromému pozorování, doplněno teleskopem. K fotografickému zachycení této nádherly mu měl dopomoci právě i světově proslulý Jim Clements.

„Ted Allen už tu měl být,“ dumal nad jeho zpožděním manažer kempu Mike Rowbotham. „Bůh ví, co se mu stalo. Budeme se asi muset obejít bez něho.“

Nakonec se jim přece jenom podařilo naložit polovinu skupiny do minibusů s tím, že pro, zbytek se okamžitě vrátí. Už o půl desáté se objevili na svém stanovišti a připravovali se na tu událost.

U hlavní brány do rezervace si Lengila právě olejoval svou starou Lee Enfield a připravoval si zásobník s deseti náboji. Měl na sobě ty nejkrásnější maskáče a navíc vše doplnil talisman od šamana, který měl ve váčku připevněn k opasku. Celý kmen věděl, že měsíc spolkně slunce, takže nemohl riskovat a vyhýbat se kmenovým zákonitostem.

Navíc Lengila pečlivě poklidil i zamezl tu malou místnost, kde barevná světla na panelu označovala každou sekci elektrického ohradníku. Potom se ještě vysílačkou spojil s dvěma hlídkami, které poslal ven v sedm. Jedna postupovala rutinně na vnitřní straně plotu, druhá po vnější. V každé měl čtyři muže, kteří se mu hlásili vysílačkou. Zatím probíhalo vše normálně.

Letadlo zakroužilo nad nimi a připravilo se k přistání. Lengila věděl, že tu dnes bude mnoho návštěvníků, a tak si raději sedl a čekal. Divil se jenom, co všichni ti lidé na tom malém kopečku dělají. Nemohl věřit tomu, že by

sem přijeli z Ameriky jenom proto, aby si vyfotografovali zmizení slunce - každý přece ví, že fotografický aparát ve tmě nepracuje...

* * *

Galbraith zahlédl oba dva, jak postupují po svahu kopce tak obezřetně, jako lovec, sledující raněné zvíře. Ihned pochopil, že někde číhá nebezpečí. Prikázal Lemaïdokovi, aby ubral plyn a zároveň nabil svou mauzerovku prsty, které ho sotva poslouchaly.

Z příkopu na levé straně vyčuhoval havarovaný landcruiser a Rory i Keen se pohybovali vpravo. Náhle trochu výš ve svahu zahlédl kohosi zběsile mávat a hned uhodl, že je to Sally. Snažila se ostatní varovat a zděšeně ukazovala kamsi za ně. Ti dva ji ale neviděli.

„Zpomal, Lemaïdoku!“ Jediné, co okolo působilo zvláště, byl rozbitý terénní vůz. Ale Galbraith byl už natolik zkušený, že se tím nenechal nijak zmást. Pokud hrozilo nebezpečí, které Sally viděla, ale muži ne, tak musel být někdo skrytý za tím vozem. A opravdu zaregistroval tam v buši jakýsi obrys.

„A teď velice pomalu,“ nařídil a doufal, že bude mít lepší výhled. Věděl, že ať tam leží kdokoliv, velice brzo začne střílet. Opřel si mauzerovku o rameno a zaklekl na podlahu kabiny. „Stop!“

Zřetelně zahlédl hlavu i ramena muže ležícího na zemi v trávě a mířícího nějakou zbraní. Jakmile Lemaïdok zastavil, ozvala se dávka, ale to už Galbraith pomalu a rozvážně mačkal kohoutek. Ani nezaznamenal, jak Rory a Keen padli na zem. Mauzerovka jenom divoce kopl a srazila ho až na podlahu.

Při zvuku prvních výstřelů se Sally skulila také. Zaslechla hlučný výstřel mauzerovky a všimla si, jak ten, co střílel z buše, sebou trhl a zůstal ležet.

Lemaïdok vyskočil z vozu, vytáhl nůž a jako mrštná gazela se hnál buší mezi kamením. Věděl dobře, čím tvář může očekávat. Byl to Lucasův poskok, ale už mrtvý. Mauzerovka mu prostřelila krk, ale pro jistotu mu nožem ještě prosekl hrdlo. Vzal si samopal ze země a začal hledat nějaký suvenýr, který by bwana ocenil. Nakonec se mu podařilo nožem vydlabat z kmene divoké olivy kulku, se kterou se zase horlivě hnál zpátky.

„Tentokrát, bwana,“ vykřikoval vesele, „jsi trefil leoparda.“ Hrdě ukazoval kulku na dlani, zatímco Rory pomáhal otce zase usadit.

„Leoparda?“ divil se stále omámený Galbraith, než pochopil. „To byl zase jeden z těch Lucasových poskoků?“

„Teď už tu zbývá jenom sám Lucas.“

„Povedl se ti opravdu perfektní výstřel, tati,“ dodával spokojený Rory.

„Toho bastarda jsme vůbec neviděli,“ přidal se Keen. „A málem nás dostal.“

Rory ale hned uchopil vysílačku a snažil se spojit s armádou. Chtěl vědět, zda vojáci mohou zastavit bandity dřív než se dostanou k rezervaci, nebo dokonce k pozorovacímu stanovišti.

„Postupujeme směrem k farmě,“ ozval se major a dodal i souřadnice.

Rory vše zkontroloval na mapě. „Ti pytláci jsou někde před vámi,“ radil jim.

Kam by mohl někdo, kdo zná celou farmu tak dobře jako Lucas, vést útok? Odpověď byla jasná: ne tam, kde se pohybuje osamělý černý nosorožec, ale ke společenskému a ve skupině žijícímu bílému nosorožci. Musí najít místo jejich pastvy a potom je mohou bez problémů postřílet.

Hlídači sice denně hlásili místo jejich výskytu, ale kde je najít teď na deseti tisíci akrech? A za necelé dvě hodiny dojde k zatmění. Spojil se tedy ještě s Lengilou a požádal ho, aby poslal zesílenou hlídku na místo, kde bílé nosorožce viděli naposled.

„Promiň,“ ozval se Keen, když Rory skončil. „Mám dojem, že jsi ještě na něco zapomněl - Sally je pořád ještě tamhle nahoře v buši.“

„Bože můj,“ vydechl Rory a téměř se začervenal. „Musím pro ni honem utíkat.“

Tom Keen ho sledoval a vůbec nebyl překvapen, když viděl, jak Sally Roryho chytila a objala. Plukovník totiž v noci to lví milostné volání i jejich šepot dobře slyšel.

* * *

„Pamatuješ si, mami, jak jsem ti psal o tom, že napíšu článek do novin?“ vyzvídal Don Bohlen, který po vydatné snídani odpočíval na verandě a čekal, až je odvezou na pozorovací stanoviště.

„Neříkej mi, že už jsi s tím něco udělal,“ divila se Laura.

„Ještě ne. Promyslel jsem si ale, že bych mohl popsat, co dělají zvířata a ptáci během zatmění. Kdybych se usadil dole u močálu, tak by to mohlo být zajímavé.“

„Sám?“

„Samozřejmě. Nezajímá mě žádný odborný astronomický výklad.“

Přerušila je Estelle v bleděmodrém safari oblečku a rozevlátých volných vlasech, která jim sdělovala, že se už odjíždí. „Kde máte manžela?“

„Klidně mě můžete prohledat, ale není tu. Určitě se něco děje!“ Rádi by ze Sophie za volantem vydolovali informace, ale buď nevěděla, nebo jim to

nechtěla říci. Pouze oznámila, že velvyslanec a Dick Dyball mají zpoždění. Prý je na letišti v Nairobi velká fronta na odlet.

Přesto pozorovací stanoviště už bylo zaplněno hosty. Vlajka pruhů a hvězd společně s barevnou keňskou se třepetaly na krátkých žerdích hned vedle stanu. Všude vládlo vzrušení, které se úměrně zvyšovalo s blížícím se zatměním.

„A hlavně nezapomeňte,“ neustále opakoval Birnberg, „že do slunce se můžete podívat jedině tehdy, když bude úplně skryté. Jinak si můžete poškodit zrak.“

Mezitím se Don ptal Sophie, jestli by mohl vyrazit k močálu. To mu ale okamžitě zakázala s výmluvou na možné nebezpečí setkání s divokou zvěří. Raději se ale rychle omluvila a vyrazila zpět k domu rodičů.

Přijela těsně poté, co se vrátil Galbraith, Rory i ostatní. Našla matku, která masírovala otcovo rameno i hrud', kde se rozprostírala obrovská modřina.

„Můj starý přítel mě nakopl,“ vysvětloval Galbraith. „Au! Opatrně, drahoušku.“ Cítil se hrozně, náladu však měl výtečnou. Z mauzerovky si už asi nikdy nevystřelí, ale určitě zachránil svému synovi život.

„Poslouchej, zlatíčko,“ a Patty se podívala na Sophii. „Máme problémy!“

„To vím,“ téměř se na matku utrhla. „Ale jaké?“

Patty jí vysvětlila vše, co se dozvěděla a ještě dodala: „A ke všemu Sabi zmizela a Ted Allen je také nezvěstný. O něho mám ale opravdu starosti, protože banda je právě někde ve spodní části naší farmy.“

„A kde je Rory?“

„Jel se podívat domů a pokud tam Sabi není, bude muset sednout do letadla a podívat se po ní,“ a Patty téměř skřípala zubama. Proč Sabina musí vždycky rozjet nějaké drama! Jako kdyby nám nestačilo to všechno ostatní.

„Mám se podívat, kde je Ted?“

„To ne!“ zarazila ji Patty vehementně. „Běž se Sally vítat osobnosti. Hlavně jim nezapomeň vysvětlit, že armáda tu má cvičení, aby se nebáli, když uvidí nějaké vojáky. A zůstaň ve spojení s Lengilou u brány. Kdyby opravdu hrozilo nějaké nebezpečí, tak nácpeme všechny dovnitř za elektrický ohradník.“

* * *

Rory zaparkoval u domu a podíval se na oblohu. Pomalu se blížila jednáctá a nic nenasvědčovalo tomu, že za dvacet minut by mělo dojít k zatmění. Pokud vystartuje, tak by to určitě mohl být zajímavý zážitek, který

by zahrnul do knihy - snad jednou nějakou napíše. Zatím ale musí vypátrat, kde je Sabina.

Joseph se objevil venku a zavalil ho informacemi. Memsahib posnídala časně, sbalila si kufr a neřekla, kam jede. Nechala tu ale dopis.

„Kde?“

„Na ohni,“ upřesňoval Joseph, který nemohl zvládnout slovo krb. Na krbové římse opravdu našel jednu z jejích fialových voňavých obálek, které si šetřila pro osobní dopisy. Rory ho otevřel.

Drahý Rory, začínal dopis, včera to byla poslední kapka do poháru mé trpělivosti. Proto odjždím, abych si promyslela další postup. Stavím se u svých rodičů.

Zbytek už nečetl a dopis si zastrčil do hluboké kapsy uniformy. Nepřekvapilo ho to, protože jejich vztah už celé měsíce směřoval k tomuto bodu. Důležité bylo, jestli je v bezpečí. Vysílačkou zachytil hlídače u brány na staré cestě, který potvrdil, že před třemi hodinami tam memsahib projela.

„A kam jela?“

„Říkala, že do Nairobi, bwana.“

To znamená, že se snad pytlákům vyhnula. Ale její rodiče žili v Dubaji. Určitě se tam u nich už zítra objeví. On však za ní rozhodně nepojede - ani si nebyl jistý, jestli bude vůbec telefonovat. Faktem zůstalo, že ho opustila v té nejnevhodnější chvíli, a to jí nezapomene.

Zašel do koupelny, kde se rychle umyl a potom už se hnal k přistávacímu pruhu. Zkontroloval pouze množství paliva a všechny ostatní kontroly vynechal, takže se v několika vteřinách už vznášel ve vzduchu, těsně před začátkem vlastního zatmění.

* * *

Sally stála vedle velvyslance na malém prostranství, ohraničeném provazy. Tohle místo bylo vyhrazeno pro významné osobnosti. Jeden z personálu obsluhy kempu tu servíroval drinky na stole, zakrytém bílým ubrusem. Měl násobě červený fez a bílou uniformu. Byla spokojená, že může popíjet pomerančový džus a kávu.

Společně se Sophií se dostaly bez problémů k přistávacímu pruhu, ale až o hodinu později. Všech osm návštěvníků nacpaly do jednoho vozu, takže paní Gitongová si stěžovala, že si pomačká nové hedvábné šaty s červenými puntíky. Podařilo se jim sem dorazit deset minut před tím, než měla slavnost začít. Sally se cítila úplně vyčerpaná, lapala po dechu, ale triumfálně zářila.

Naštěstí Sophie převzala veškerou tíhu složitého představování, kdy se seznamovala všechny osobnosti s doktorem Birnbergem. To vše zvládli během malého občerstvení, které se podávalo.

Kdosi z Birnbergovy skupiny se snažil proniknout na území kde byli významní lidé shromážděni, ale stevard včas zakročil.

„Tady je to pouze pro ministra, madam.“

„To mě nezajímá, já chci tamhleten pomerančový džus!“

„Ten máte v baru uvnitř stanu, madam.“

Temný obrys Měsíce se pomalu chystal vniknout do obvodu Slunce. Návštěvníci si okamžitě přiložili k očím kamery, dalekohledy či obyčejné sluneční brýle a připravili se na začátek tohoto zázraku. Překonali tisíce kilometrů, zaplatili tisíce dolarů, a tak si to chtěli skutečně vychutnat. Na obloze nebylo ani mráčku.

„Připraveni?“ vykřikl Ed Birnberg. S Clementsem zaujali pozici na nejvyšším místě zvýšené plošiny, stranou od stanů a jiných překážek a věnovali se svému teleskopu na trojnožce, ke kterému měli přichycený fotografický aparát. „Zmáčknu stopky a ty se připrav na zmáčknutí spouště.“ Oba dva byli vzrušením celí nervózní. „Dvacet vteřin do kontaktu.“

Zaslechli motor letadla, které se objevilo nízko nad rezervací a směřovalo k dolní části farmy. Sally věděla, že je to Rory a jenom se modlila, aby se mu nic nestalo.

„Ted!“ vykřikl Birnberg a zmáčkl stopky., Clements spustil fotografický aparát, jehož elektronický mechanismus začal vrčet a v intervalech bude po dvě hodiny a sedm minut automaticky snímat celé zatmění.

Všichni turisté začali jásat, jako by Birnberg byl tím Hybatelem, který jim toto představení tak perfektně zorganizoval. Nikdo z nich o jeho počtech nepochyboval, a tak zatmění opravdu začalo v 11.17, přesně podle časového rozvrhu.

Pár set metrů stranou, u hlavní brány do rezervace, zaslechl Lengila spuštěný alarm. Hned se hnál do místnosti s kontrolním pultem, aby zjistil, že ve dvanácté sekci, přesně v polovině oplocení, necelý kilometr od návštěvníků, se něco stalo. Ihned chytil vysílačku a začal volat hlídky.

Rory zaslechl Lengilovo volání, a tak okamžitě potlačil nos letadla dolů a hnál se podél oplocení rezervace ve výši korun nejvyšších stromů. Doufal, že při té rychlosti na něho nebudou mít čas ani vystřelit. Porušené místo našel okamžitě.

Nákladní vozidlo prorazilo pletivo a vyvrátilo pár sloupů. Vypadalo přesně tak, jako to Lucasovo. Rory začal okamžitě stoupat a jenom doufal, že řidič dostal nějakou ránu od elektrického ohradníku. Okolo vozu ale neviděl žádné postavy. Raději změnil frekvenci a snažil se spojit s armádou.

Vojáci v maskáčích se v buši zhlédnout nedali, ale ve skutečnosti už byli rozvinuti do útočné linie pod rezervací, takže všechny ústupové cesty tím směrem byly zablokovány. Velící důstojník navíc ještě přislíbil, že další četa zaštití pozorovací stanoviště, které se hlídači a strážci rezervace snažili před pytláky zatím ochránit.

Hned potom Rory zhlédl velkou vojenskou pětítunku, takže asi armáda postupovala podle plánu. Uviděl další vozidlo a hned rozeznal dodávku Teda Allena, která musela mít nehodu. Okamžitě nařídil Lengilovi, aby tam poslal své muže. Měl bohudíky tolik strážců a hlídačů, že je v době krize mohl využít.

Konečně měl čas pátrat, kde je *shifta*. Včera se bílí nosorožci pohybovali na svém nejoblíbenějším místě, v údolí uprostřed rezervace, kdežto černí byli rozptýleni do všech koutů. Pokud jim Lucas vše vysvětlil, tak banda pytláků směřuje tam.

Rory vylétl v širokém oblouku výš a vysílačkou požádal své hlídky o zamávání, aby mohl najít jejich pozice. Potom by je mohl řídit přímo, stejně jako při chytání slonů.

Slunce stále svítlo naplno, ale za pár minut má začít zatmění. Gang si musel naplánovat zabíjení určitě do první fáze, aby se jim podařilo zmizet v době krátké tmy, jež nastane. Moc času mu nezbývalo.

* * *

Pozorovatelé se rozjásali hned při prvním kontaktu, ale i přes všechna technická opatření se jim do plného slunce pohlíželo těžko. Hlavní astronom měl přece jenom pravdu.

„Počkejte, až ze slunce zůstane jenom srpeček,“ vykřikoval Birnberg, který se vžil do role dirigenta a snažil se celou skupinu zvládnout až do hlavního vyvrcholení.

Na místě vyhrazeném pro důležité osobnosti si velvyslanec vzal Sally stranou a usadili se do plátěných židlí. Birnbergovo orchestrální nastudování je nijak nenadchlo, a tak čekali, až dojde k úplnému zatmění. Sally zaslechla spuštěný alarm, který ale nikdo jiný nezaregistroval. Bandité tedy už pronikli oplocením, což jí potvrzoval i Rory, který kdesi v dálce nad jedním úsekem kroužil.

„Slavnostní zahájení se tedy bude dít až při obědě?“ ujišťoval se Greenslade.

„To byla celková idea, pane. Jakmile zatmění skončí, tak se všichni shromáždíme u hlavní budovy farmy,“ vysvětlovala.

„Tvůj přítel Gitonga se mi ale, pokud se týče vašeho projektu, zdá nejistý,“ poznamenal velvyslanec. „Říkal mi to při letu sem. Na jedné straně se mu to líbí, ale na druhé je v tom nějaký problém. Nebyl jeho bratr zrovna tady propuštěn z práce?“

„Tak to skutečně bylo. Ale jeho bratr je poloviční Somálec a policie o něm už určitě ví, že je zapletený do obchodu se slonovinou.“

„Tihle domorodci mají dvojí tvář, a proto jim nerozumím,“ posteskl si Greenslade a položil další otázku, které se Sally tolik obávala. „Kde je ta banda vlastně právě teď?“

„Na druhé straně farmy,“ zašeptala Sally a zakryla si rukou ústa.

„Bože můj, to myslíš vážně?“

„Proto tam máme armádu.“

Velvyslanec zachoval klid. „Musím o tom pohovořit s naším plukovníkem. To ale není to nejhlavnější, o čem jsem s tebou chtěl mluvit.“ Přesto ale pohlédl na oblohu a hned odvrátil zrak. Slunce se zdálo mnohem jasnější, než kdykoliv jindy. „Vám to s Philem Mitchellem moc nejde, co říkáš?“

„Jsou s ním občas problémy.“

„Snaží se mě asi před nimi chránit,“ usmál se Greenslade. „Jsem si ale jistý, že vím, o čem mluvíš. Měla bys raději nějaké jiné zařazení? Pokud ano, tak bych ti k tomu s radostí dopomohl, protože si o tobě myslím opravdu jen to nejlepší, Sally. Nechci tě sice ztratit, ale také nechci, aby tě někdo podrážel.“

„Hmm - to se mi líbí, pane.“ Taková pochvala ji nadchla, i když trochu znervózněla. „Pokud by mi nabídli řízení trustu zabývajícího se ochranou divoké zvěře, myslíte si, že bych to měla přijmout?“

„Ty chceš skončit v diplomatických službách?“ podivil se velvyslanec, protože na tohle ani nepomyslel. „V tom případě záleží na okolnostech,“ ještě dodal. „A teď si přece jenom půjdeme poslechnout trochu odborného výkladu.“

Přicházeli už ke stanu, kde se doktor Birnberg skvěl v plném lesku, když se k nim přihnala Laura Bohlenová.

„Neviděli jste někde Dona?“ ptala se. „Ten můj neposlušný syn už zase zmizel.“

„Není ve stanu?“ snažila se ji uklidnit Sally.

„Chtěl totiž sledovat chování zvířat během zatmění, ale paní Carslakeová mu to jasně zakázala. A jak znám Dona, tak ji určitě neposlechl.“

„A víte, kam chtěl jít?“

„Ona to bude vědět.“

Sally se podívala okolo a všimla si, jak Sophie je zabrána do rozhovoru s mužem od World Wildlife Fund. To nebyla chvíle, kdy by ji mohla přerušit. „Nebojte se, paní Bohlenová - pošleme někoho, aby ho našel,“ a horečně uvažovala, kdo by to mohl být. Možná by se hodil Tom Keen, do kterého právě Estelle cosi hučela. Rozhodla se tedy, že ho zachrání.

* * *

Zarostlé údolí s bahnitým napajedlem přitahovalo před soumrakem zvěř. Jakmile obloha začala ztrácet svůj jas, tak se bílý nosorožec probral z klímbání ve stínu a vydal se na noční pastvu. Tráva v údolí byla prorostlá různými druhy bylin i rostlin, které mu chutnaly a po dlouhém horkém dni se potřeboval také napít. Dnes to ale bylo jiné. Den se zdál podezřele krátký, ale přesto musel uposlechnout svých instinktů a vyrazil s celým stádem k vodě.

Bílí nosorožci se pohybovali v této části rezervace už několik dní, a tak si zvykli i na to, že sem lidé přihazovali trochu čerstvého krmení, což v suché sezoně doplňovalo jejich jídelníček.

Proto, když přišli k napajedlu, je lidský pach nijak nezneklidnil. Postupovali systematicky k vodě - bylo až s podivem, jak tunový kolos dokáže pomalu a opatrně našlapovat.

I když se Osmanovi muži objevili na otevřeném prostranství u napajedla, nosorožce to nevyvedlo z míry. V tutéž chvíli ale stádo pokryl celý déšť kulek. Byla to snadná akce. Za pár minut se pět zdravých nosorožců proměnilo v mrtvé hory masa.

Cawstonovi zaplatili třicet tisíc dolarů za jednoho. Za jejich rohy získá gang dva tisíce dolarů. Taková byla matematika těchto jatek.

Krev se pomalu mísila s vodou napajedla, zatímco tři pytláci odřezávali rohy, které ukládali do pytlů. Kořist si přehodili přes ramena a vyrazili za svým velitelem, který na ně čekal vedle oplocení. Slunce nad nimi bylo už

ze sedmi osmin zakryto. V několika minutách vše zahalí neproniknutelná tma.

* * *

Don Bohlen se usadil hned vedle močálu a sledoval průběh zatmění. Redukované světlo prostupovalo buší, a tak mohl pozorovat velice zajímavé stíny, které ho fascinovaly. Tohle určitě na pozorovacím stanovišti neuvidí.

Zahoukala sova. Ptáci se začali slétávat jako kdyby dostali příkaz a vybírali si nejvýhodnější místa k uhnízdění. Náhle se okolo přehnala vyděšená antilopa. Don pochopil, že chování tohoto zvířete cosi změnilo. Odněkud se ozvala stfelba, která připomínala nekonečné dávky kulometu.

Don zaklapl poznámkový blok a rozhodl se k cestě zpět. Celý močál jako by zadržoval dech. Obrátil se tedy a prodíral se trávou směrem k cestě. Uprchl ze světa lidí a nyní ho to děsilo. A kdo to vlastně střílel? Ani ho nenapadlo přečkat těch pár minut tmy a dát se na cestu až za světla. Když se v tomto hrobovém tichu ozvala další dlouhá dávka, dal se do běhu. Děsilo ho to.

* * *

Ibrahim omdlel ztrátou krve. Ještě předtím si uvědomil, že místa setkání u Lucasova nákladního vozu asi nedosáhne. Pokud to byla vůle Alláhova, tak se proti ní nemůže postavit. Chtěl by ale zemřít alespoň důstojně, proto se posadil ke kmeni stromu, o který se opřel, se samopalem položeným v klíně.

Probral ho podivný chlad a hnilobný pach. Otevřel oči a díval se tváří v tvář na hyenu s nastraženými ušima a otevřenou tlamou. Děsem zaječel.

Hyena pospávala ve své noře, ale když den takhle brzo skončil, vyrazila za potravou. Velice brzo odhalila pach zaschlé krve, jíž měl Ibrahim kalhoty celé prosáklé a začala svou nalezenou kořist obcházet v soustředných kruzích. Nevěděla, zda to zakrvácené maso náhodou nezaútočí, a proto se přibližovala velice pomalu. Žádný náznak života nezahledla, a tak se právě rozhodla uchopit tu podivnou mršinu pod krkem.

Výkřik zachránil Ibrahimovi život. Hyena zděšeně uskočila, takže mohl včas chytit samopal a vypálit přímo do její hlavy dlouhou dávkou. Ty hroící čelisti se rozdrobily v řídkou červenou kaši kostí a mozku, když zvíře padlo na zem.

Dlouhou minutu zíral Ibrahim na mrtvého mrchožrouta a uvažoval. Hyena určitě bude mít nějakého partnera, takže iluze přicházející noci sem přivede další. Některé černošské kmeny opíjejí své umírající rodiče a vyná-

šejí je v noci mezi stromy, aby hyena ukončila jejich život. Kdyby totiž zemřeli v chýši, potom by tak hodnotnou stavbu museli podle tradice strhnout, a to by byla nedozírná škoda.

Ibrahim byl však Somálec a černochy rád neměl. Proto tu za plného vědomí nezůstane opřený o strom, aby ho takováhle mrcha roztrhala. Když to nejde jinak, musí zemřít jako správný muslim. Strčil si ústí samopalu do úst a zamumlal: Alláh je veliký - a pak lehce stiskl palcem spoušť svého oblíbeného ruského samopalu značky Kalašnikov.

* * *

„Také můžete vidět, jak sluneční světlo proniká po obvodu měsíce mezi údolí. Klidně se s vámi vsadím, že něco takového nikdy neuvidíte,“ přehrával své city doktor Birnberg. „A teď se dočkáte té největší slávy, kdy při plném zatmění vynikne sluneční koróna!“

„Co to bylo za zvuk?“ přerušila komentář Laura Bohlenová, celá nervózní, že se Don ještě nevrátil. „Nebyly to náhodou výstřely?“

„To jsou jenom vojáci,“ ujistňovala ji Sophie. „Vůbec nechápu, proč mají cvičení během zatmění Slunce, ale rozmluvit se jim to nedalo.“

Ozvala se další dávka a zněla až nepříjemně blízko.

„Není to náhodou tím směrem, kam odešel Don?“ obávala se paní Bohlenová.

„Ve skutečnosti ne,“ snažila se vyhnout přímé odpovědi Sophie. „Pokud šel k močálu, tak tomu není blíž než my tady.“

„Říkáte, že tu někdo střílí, a my jsme docela blízko?“ natahovala uši ministrova manželka, který ji okamžitě chytil za loket a cosi jí šeptal do ucha. Určitěji to ale vůbec neuklidnilo.

Ozval se ještě jeden výstřel.

„Kde je Don!“ Paní Bohlenová začala strachy téměř naříkat.

„Tom pro něho šel,“ chlácholila ji Sally. Hned si ale všimla, že vlna nervozity zasáhla i skupinu okolo astronoma, a tak se na sebe snažila upoutat pozornost.

„Prosím, věnujte mi trochu pozornosti,“ a zdvihla ruku. „Dámy a pánové, nenechte se zneklidnit. Vojáci tu mají manévry, takže se nejedná o opravdovou střelbu.“

Její typický americký přízvuk všechny uklidnil a doktor Birnberg mohl pokračovat dál.

Nyní vše okolo připomínalo noc za úplňku jedině s tím rozdílem, že světlo okolo horizontu odhalovalo den vzdálený třicet kilometrů.

Čtyři minuty uplynuly docela rychle. Kamery vrčely, fotoaparáty cvakaly a Birnberg tam stál jako skála. Spíš připomínal biblického proroka, kterému se splnila předpověď - jenom s tím rozdílem, že v ruce třímal stopky.

Úplné zatmění skončilo a Sophie i Sally už ani nečekaly, v čem Birnberg zase vynikne. Pomalu odváděly všechny významná osobnost k čekajícím vozidlům a pokud se přidají i ostatní, nebudou jim v tom bránit.

* * *

Strážci rezervace leželi ve skrytu na svých místech. Jakmile Rory zahlédl nosorožce postupující k napajedlu, pochopil, že tam dojde ke krveprolití. Celé údolí bylo jen pár stovek metrů od oplocení, ke kterému se celý gang po ukončení akce bude zřejmě stahovat. Obrovská průrva v polovině plotu sloužila pouze k odlákání pozornosti. Z toho důvodu nechal rozmístit své lidi v nejužším prostoru podél oplocení. A pokud je uvnitř nechytí strážci, venku je dostane armáda.

Domorodci by zajisté v běhu na dlouhé tratě zvítězili, protože zaujali své pozice ještě předtím, než došlo k zatmění slunce. Čekali na Somálce ve skrytu. Jakmile zaslechli střelbu na nosorožce, nabili zbraně a vyčkávali. Temnota zakryla rezervaci, ale přesto vše zůstalo podivně osvětleno.

Náhle uviděli téměř jasně tři Somálce s pytlí hozenými přes rameno. Byli si tak jistí mystickým působením zatmění slunce, že si i vesele povídali. Došli až ke kravinám blízko oplocení, kde se zastavili.

Osmana, který na druhé straně čekal s pákovými nůžkami, však neviděli. Ten jenom pískl a začal prostříhávat plot. Věděl dobře, že elektrický okruh byl již dávno porušen.

Na dokončení jeho práce už strážci rezervace nečekali. Byli čtyři, takže se jejich počty vyrovnaly, i když palebná síla nepřítelů převažovala. Měli však na své straně okamžik překvapení.

První výstřel směřoval na Osmana, který okamžitě padl, ale ihned, skrytý v husté trávě, střelbu opětoval. Strážci tedy přenesli palbu na zbývající pytláky, kde první salvou zabili jednoho Somálce.

Zbýlí dva padli na kolena a pokropili vše dlouhou dávkou ze samopalů, kterou zabili jednoho z hlídačů. Potom se rozhostilo krátké ticho, které rušilo kovové cvakání výměny zásobníků u samopalů. Instinkt je hnal do boje, ale tušili, že důležitější je dopravit kořist do bezpečí. Proto okamžitě vyrazili směrem k Osmanovi, který pro ně přece jenom únikovou cestu prostříhal.

V téže chvíli strážci rezervace udělali chybu. Začali se radovat nad svým nenadálým úspěchem v domněnání, že z celé skupiny pytláků zbyli jenom

dva a hukot motoru nákladního vozu za plotem je ujišťoval, že konečně přijíždí armáda s posilou.

Osman však nebyl vůbec zraněn a za volantem přibližujícího se vozu seděl Lucas. V prvních paprscích znovu se objevujícího slunce se Osman vynořil z vysoké trávy, popadl pytle s trofejí, které mu dva jeho kumpáni přece jenom donesli a hnál se k přijíždějícímu vozu.

Jeden ze strážců se pokusil o střelbu, ale v tak podivném světle se mu záslah na už poměrně velkou vzdálenost nepodařil. Mezitím Lucas z kabiny pětistupňové vystřelil několik dávek do vzduchu, takže strážci rezervace měli dojem, že teď mají vše v rukou vojáci.

Náhle však k jejich překvapení nákladní vůz s jedním z pytláků odjel.

* * *

Den, i když trochu podivně, opět začínal, protože slunce vycházelo přímo nad hlavami. Vyděšení ptáci, kteří několik minut předtím zastrčili hlavy pod křídla, poskočili a začali oslavovat příchod nového svítání. Daleko na pláni se dvě lvice divily rychlosti proběhlé noci, když se jim ještě ani nepodařilo ulovit vyhlédnutou zeburu. Šakal zvědavě obcházel mrtvá těla Ibrahima i hyeny.

V hlavním domě na farmě zatím Patty odříkala krátkou modlitbu díky za to, že se návštěvníkům nic nestalo. Lengila právě nahlásil vysílačkou, že dva pytláky zabili a jednoho chytili hned po tom, co banda zastřelila pět nosorožců. Jednalo se o těžkou finanční ztrátu, ale bezpečí rezervace za to stálo.

Také se musela připravit na příchod hostí a dodělat ještě poslední úpravy na švédských stolech, které byly připraveny pod velkými stany na trávníku.

Moses se dokonce objevil v perfektní bílé uniformě stevarda, a tak ho musela pochválit. Dokonce mu tvrdila, že vypadá jako člen královské flotily - ale to už zase Moses chtěl vědět, co to znamená. Budou mu muset najít nějakou fotografii v časopise.

Rory přistál po tom nejpodivuhodnějším letu svého života, kdy kroužil okolo farmy a viděl sluncem jasně ozářený horizont, kdežto krajina pod ním byla osvětlená jako pro natáčení filmů o vlkodlacích či vampýrech. Dalo by se říci, že teprve až teď pochopil, proč měl Lengila ten hrůzně páchnoucí váček s kuřecími kostičkami u pasu. I přes všechna vědecká vysvětlení působilo zatmění opravdu mystickým dojmem.

Jel právě od přístávacího pruhu podél močálu, když zahlédl prchajícího Dona, který mu okamžitě skočil do auta.

„Bože můj,“ lapal po dechu. „Tak rád vás vidím!“

„A co jsi tam vůbec dělal?“

Don začal vše vysvětlovat, ale Rory mu stroze sdělil, že pokud tady chce pracovat na nějakém projektu, tak to bylo naposledy, co si tu sám vyrazil na procházku.

Při příjezdu k hlavní budově našli Donovu matku téměř šílenou strachem. Celá skupina sice přijala vysvětlení ohledně výstřelů, které podala Sally, ale Laura ne. Proto byl výsledkem celý vodopád výčitek milující matky, který se přede všemi osobnostmi snesl na nezdárného syna.

* * *

Hlídka na spodní silnici měla přes cestu spuštěnou závoru. Desátník se postavil před ni a zdviženou rukou zastavil příjíždějící nákladní vůz. Hned si všiml symbolu Kenya Wildlife Service na dveřích. Řidič měl na sobě uniformu a klobouk strážců parku a prokázal se identifikační kartou.

„Kam jedete?“ chtěl vědět desátník a trochu ustoupil, aby si vůz lépe prohlédl. Byla to obyčejná pětitunka značky Mercedes, kterou používala nejen armáda, ale i KWS. Plachta okolo postranic byla pevně stažena.

„Správce mě posílá do parku Tsavo,“ vysvětloval řidič.

„A co máte vzadu?“

„Nějaké pytle s krmením.“

„Můžete jet,“ zasalutoval desátník a jeho muži zdvihli závoru.

„Vidíš?“ jásal Lucas před Osmanem, který seděl vedle něho. „Kdybyste nebyli hlupáci, mohlo to být takhle snadné. Mé vozidlo bylo v pohotovosti, ale vy jste se nechali zaskočit. Kolik rohů jsi vlastně přinesl?“

„Tři. Ale máme také slonovinu,“ podotkl hořce vůdce Somálců, protože nesnášel takovouhle kritiku. Navíc mu vadilo, že se drali tolik stovek kilometrů vlastně pro nic a jejich šéfové v Nairobi slibovali největší kořist všech dob.

Pytlačení cestou mělo jenom odlákat pozornost. A teď je on vlastně jediný, kdo přežil. A navíc má kořist, za kterou dostane možná pár tisíc dolarů, ale nebude to žádný slíbený poklad. Proto měl dojem, že je někdo zradil. „A co ten tvůj bratr. Co on pro nás udělal?“

„Můj bratr?“ opakoval Lucas. „Můj bratr je přece nástroj. Já jsem ve styku s těmi, kteří mají skutečnou moc.“ Byla to ale pravda jenom zpoloviny, a pokud by nájezd skončil úspěchem, pak by jistě mluvil jinak.

Dojeli ke křižovatce cest, ale neodbočili doprava na Tsavo, ale pokračovali rovně k řece Tana, která byla v tom vyschlém, rozžhaveném terénu téměř dvě stě kilometrů daleko. Jakmile ji překročí, bude se cítit jako doma. Musí si jenom vyzvednout slonovinu, kterou má ukrytou v opuštěném kempu Sankuri.

„Vážený pane ministře, Vaše Excellence, dámy a pánové,“ zahájil oslavy Galbraith, stojící na improvizované tribuně z beden, zakrytých kobercem. „Při této příležitosti vás chci seznámit s velkým projektem naší rodiny a zároveň vás požádat o důvěru a podporu.“

To mu stačilo, a tak se raději uprostřed potlesku usadil - dál už pokračovali Sophie a Rory. Sally se držela v pozadí a raději sledovala dopad slov a reakci přítomných. Veškeré cíle, jmenované v projektu, sklidily potlesk - obzvlášť ten s ohradou proti slonům, která by měla chránit domorodé osady v sousedství proti nájezdům těchto obrů.

Také vybudování malého tréninkového centra pro školáky se zaměřením na ochranu divokých zvířat a s výhledem výuky pro budoucí strážce i hlídače rezervace sklidilo velký a zasloužený ohlas.

Nakonec velvyslanec slíbil veškerému dění spojenému s tímto programem podporu a doporučil celý projekt organizaci Peace Corps. Laura Bohlenová zdvižením ruky dodala svůj souhlas a Dick Dyball jí radostně přitakal.

Ostatní zástupci přítomných organizací víceméně souhlasili také. Každý, kdo chtěl mít v Evropě či Americe trochu publicity pochopil, že studie projektu záchrany slonů i nosorožců bude pro všechny tou nejlepší reklamou.

Ale Gitonga tam seděl nezvykle potichu, i když vlastně měl promluvit jako domorodý ministr první. Zdálo se, že se chce něčemu vyhnout.

Náhle se objevil Tom Keen a vzal si Roryho stranou. Chvilí rozmlouvali a nakonec přešli k hlavnímu ministrovu sekretáři. Odvedli ho z doslechu ostatních a sdělili mu tu nemilou zprávu.

„Ministrův bratr pomohl banditům při nájezdu v naší rezervaci,“ přešel k věci Rory. Dostal totiž zprávu od vojáků, že jejich zátarasem projelo vozidlo KWS, a tak vše pochopil. „Uprchl i s kořistí.“

„Toho jsem se obával,“ pokyvoval sekretář hlavou. „To je hrozné. Musíme mu to nějak sdělit.“

Výsledkem zprávy bylo, že Gitonga s manželkou se zvedl a přešel k Sally s prosbou, zda by je velvyslanec nevzal okamžitě zpátky do Nairobi. Greenslade ale nechtěl nic uspěchat, protože vyčkával na závěr celého aktu. Jednalo se převážně v technických termínech.

Gitonga se ženou tedy musel“ netrpělivě čekat na verandě, zatímco Rory se Sally zmizeli v obývacím pokoji.

„A co s tím máme teď dělat? Přece Lucas měl jedinou možnost, jak se dostat k vozidlu KWS,“ a Rory znechuceně vrtěl hlavou. „Vždyť jsem to viděl na vlastní oči! I já sám jsem měl dojem, že jsou to vojáci. Gitonga se

dostal do pěkného maléru. Po něm nastoupí další ministr a my můžeme začít zase od začátku.“

„Ne, to ne,“ vzepřela se Sally. „Okamžitě půjdeš zpátky a jakmile celý program skončí, oznámíš založení trustu. K tomu jednoduše dodáš, že doufáš v oficiální souhlas. Ať tě ani nenapadne to vzdávat.“

Rory se zašklebil, prohrábl si kapsu a vytáhl fialkovou obálku. „Mám tu novinku - Sabina mi napsala dopis na rozloučenou a chce rozvod.“ Zbytek dopisu si dočetl teprve po přistání, až na konci celé akce.

„To že chce? Mohu se radovat? Ach, Rory,“ padla mu do náruče a začala ho divoce líbat. Nakonec ho ale přece jenom něžně odstrčila: „Už ať jsi tam - ale honem.“

Zasmál se, ještě jednou ji políbil a zmizel.

Vzrušením celá bez sebe vyšla na verandu, kde zastihla samotného ministra, protože jeho manželka odešla do koupelny.

Sally věděla dobře, že jakmile skončí rozvodové řízení, opustí diplomatické služby a stane se ředitelkou trustu. Ale teď stále ještě mohla využít svých diplomatických privilegií, které se rozhodla napnout až k samým hranicím únosnosti.

„Pane Gitongo,“ zahájila tažení, „dostaneme vaši podporu, nebo ne?“

„K čemu by vám to vůbec bylo?“

„Je to velice důležité a také nutné!“

„Někdo by řekl, že jsem byl zahnán do kouta.“

„Chcete snad říci, že jste s těmi bandity spolupracoval? Myslíte si, že vás Langat zatkne, až se vrátíte do Nairobi?“ bušila do něho tvrdými otázkami.

Zhluboka se nadechl. „Slečno Facettiová, to opravdu nevím. Vím, že můj bratr je špatný, ale bratr je bratr. S těmi pytláky jsem nebyl v žádném spojení. Jak to však mohu prokázat, když jsem jim přece jenom přes bratra nepřímo pomohl?“

Opuštěný kemp Sankuri se koupal ve sluneční výhni. Místa pro stany již dávno zmizela pod vegetací a rozlámané kusy betonu a zrezivělý bojler označovaly místo, kde se původně nacházela kuchyně.

Lucas se usadil na okraji bývalé verandy a popíjel z plechovky limonádu. Přemýšlel, co bude dál. Přebíral si v mysli události těch posledních hodin.

Jeli z Tulimy až sem celých dvacet čtyři hodin k řece Taně a po jejím jižním břehu až k mostu u Garissy. Ve vyschlém řečišti ještě navíc museli měnit prázdnou pneumatiku. Potom tam přesпали a většinu času se dohadovali, zda byli zrazeni či ne.

Lucas Osmanovi odporoval s tím, že pokud by zrazeni byli, tak by se za nimi už hnala keňská armáda a helikoptéry by je dávno měly. Navíc tvrdil, že dokud neprojedou policejní kontrolou na mostě, musí spolupracovat.

Tam se přece jenom dostali a policie jim prohlédla veškeré dokumenty, které měl Lucas díky zaměstnání u Kenya Wildlife Service, a konečně vjeli do Garissy.

A tady, právě uprostřed městečka, Lucas nemohl předpokládat, co se může stát. Znal velice dobře divoký somálský charakter - vždyť i on sám to častokrát poznal sám na sobě. Ale tady ho sled událostí zastihl naprosto nepřipraveného.

Osman chtěl zastavit u malého obchodu, aby si koupili jídlo. Ve dveřích visel korálkový závěs, aby se mouchy nedostaly tak snadno dovnitř. Lucas měl peníze a Osman tvrdil opak.

Než aby se zase dlouze dohadovali, Lucas raději vytáhl klíčky od zapalování, strčil si je do kapsy a šel nakoupit sám.

Indovo hokynářství nabízelo v šeru téměř vše od mouky a sušených ryb až po žluté plastické kontejnery s kuchyňským olejem, petrolejové lampy či umyvadla. Lucas musel počkat, až mu všechno z polic seženou. Konečně se objevil venku s velkým hnědým papírovým pytle plným čaje, cukru, těstovin - Somálsko bylo italskou kolonií a mnoho Somálců zůstalo věrno špagetám - a kukuřičné mouky.

Tam ale vedle nákladního vozu stál Osman s plastickými pytli obsahujícími rohy nosorožců. Ve druhé ruce držel samopal. Kalašnikov mířil Lucasovi přímo na břicho, a tak dodával Osmanovým záměrům nepochybnou jistotu.

„Polož ten nákup na zem,“ nařizoval.

„Co děláš?“

„Jdu domů, ty hlupáku,“ a Osman významně zhoupl hlaveň. „Polož to na zem.“

Lucas uvažoval, zda by ho přemohl, ale jediný pohled do Somálcových očí ho odradil. V duchu se proklínal za to, že se tak vžil do role zaměstnance KWS a podle předpisů národního parku měl vlastní zbraň připevněnou v kabině řetězem.

Nakonec tedy nákup složil k nohám, zatímco pár místních čumilů se zastavilo a s velkou radostí sledovalo přehrávané představení.

„A teď ustup!“ nařídil Osman. „Naposledy se tě ptám, kdo nás zradil?!“

„Opravdu nevím,“ a Lucas se začal potit. „Ve jménu Alláha přísahám, že nevím!“

Osman zaváhal. I přes rozhodnutí k odplatě by přece jenom chladnokrevná vražda uprostřed ulice za bílého dne mohla vzbudit rozruch. Proto popohnal Lucase k sedadlu řidiče a ústím samopalů ho nahnal do kabiny. Lucas nastartoval a neochotně vyrazil po ulici plné výmolů a děr.

Mercedes zmizel v prachu, a tak Osman popadl pytle s rohy a zabočil do malé uličky za obchodem. Tam bydleli členové jeho klanu, kteří se o něho postarají a určitě také pomohou.

Cítil se docela dobře: jako jediný přežil a má u sebe alespoň šest kilogramů té nejvzácnější suroviny, kterou v těchto dnech může Afrika nabídnout. To předá svému generálovi. Za tento hrdinský čin ho určitě povýší, takže si bude moci přikoupit další manželku. A Lucas má ve voze těch pár malých klů a dalších, které jsou dobře ukryty v Sankuri.

Musel si ale odplivnout, když si uvědomil, že to černé prase přísahalo ve jménu Alláha. Pokud se s Lucasem ještě někdy sejde, pak se postará o to, aby ho Alláh s jeho pomocí už konečně zničil.

Lucas seděl opět v Sankuri a čekal. Měl by se tu objevit manažer KWS, který dodal na vůz emblémy i uniformy pro jeho lidi a zároveň předával všechny příkazy vysílačkou ze svého domu nedaleko kasáren v Nairobi.

Potřeboval totiž zaplatit splátky na dům trochu rychleji, proto se s nimi dal do spolku. Určitě sem nepřijde hlavní ministrův sekretář, který vydával rozkazy a jehož bankovní konto každým procentem úspěšných pytláckých akcí utěšeně vzrůstalo.

Možná se tu objeví jenom obyčejný kurýr, který ale bude mít dostatečné pověření k tomu, aby poslední zásilku slonoviny dostal k pobřeží na arabskou *dhou*, která na ni čeká. Už od útoku na Lake Lodge se veškerá slonovina, kus po kuse, přesunovala do skladu ve starém arabském přístavu Lamu.

Ale i ve stínu bylo horko. Hroši v řece se potápěli a vystrkovali jenom oči a nozdry, kterými vyfrkovali oblaka vodní tříště.

Lucas si otevřel další plechovku limonády a náhle ho napadlo, že by přece jen měl zkontrolovat místo, kde kly uschovali. Přešel mýtinu a došel ke

stromu se značkou vyrytou v kůře. Odhrnul větvičky a listů na zemi a několikrát zabodl do půdy nůž. Ucítil cosi pevného a po chvíli hrabání narazil na špičku klu. Slonovina tu byla.

Náhle zaslechl zvuk motoru nějakého blížícího se vozidla. Lucas se postavil a nebyl si jistý, zda má jít až ke stezce nebo vyčkat. To už ale uslyšel kroky. Objevil se muž v uniformě strážce parku, přesně takové, v jaké byl oblečen i on sám. Nerozeznal ale tvář, kterou stínila čepice se štítkem.

Měl s sebou samopal a přes rameno plátěný pytel. Cosi v jeho chůzi se mu zdálo povědomé. Držel se zpříma a nepřipomínal bdělé strážce, kteří byli trénováni armádními instruktory. Lucas sledoval, jak se postava blíží.

„Jak se máš, bratře?“

Lucas nevěřícně zíral, o krok ustoupil a vztekle se ptal: „Proč jsi tady? Jakou sis to oblékl bláznivou uniformu? Kde je kurýr, se kterým jsem se tu měl setkat?“

„Je to přání naší matky. Řekla mi jasně, abych se s tebou sešel.“

„Jsi blázen!“ vyjekl Lucas, i když zase tolik jistý si nebyl. Jejich stárnoucí matka mohla říci cokoli. „Jak ses dozvěděl, kam máš jít?“ chtěl okamžitě vědět.

„Manažer totiž onemocněl,“ pronesl chladně Gitonga. „Kde je ta slonovina?“

„A on tě poslal?“

„Vždyť jsem ti už řekl, že mě poslala naše matka.“

Lucas začal hbitě uvažovat: pokud to je léčka, tak potom ten somálský generál rozhodně věděl, že bratr je ministrem. Takže při veškerém plánování se prokázal jménem svého bratra, aby se sešel s manažerem, aniž by o tom ministr věděl. Ten zase vše prozradil hlavnímu sekretáři, který si chránil vlastní záda oznámením na policii, že ministr je zkorumpovaný.

„Ale jak ses to přece jenom dozvěděl?“

„Vždyť ti to říkám, že mi to sdělil nemocný manažer.“ Ve skutečnosti už byl zatčen a ke všemu se přiznal, takže ministr se dozvěděl vše o tom, jak Lucas prchá v uniformě a s vozidlem KWS.

„Jsi sám?“

„Mám tam řidiče, ale ten zůstane u vozu.“

Lucas opět vytáhl nůž a přešel ke stromu, kde začal hrabat. „Musíš mi pomoci, protože kly jsou těžké,“ a vytáhl na světlo první pytel. Potom přišel na řadu další a když skončili, měli na hromadě šestnáct klů, z nichž některé byly až dva metry dlouhé.

„To je tedy docela dobrá kořist,“ konstatoval Gitonga suše. „A teď - co uděláme, bratře? Mohou ministři, kteří poslouchají své matky, pracovat též jako nosiči?“

Odjakživa cítil Lucas ke svému bratru pouze pohrdání. Málokdy totiž dělal Paul nějakou fyzickou práci a určitě byl zkorumpovaný jako všichni ostatní. Za chvíli už bude zřejmě chtít za odměnu roh nosorožce.

„A proč nepožádáš o pomoc řidiče?“ snažil se ho Lucas vyprovokovat. Určitě se bojí, protože řidič by ho mohl vydírat prakticky až do smrti.

„Možná bych měl!“ Gitonga odcházel a stahoval si samopal z ramene. Potom se otočil, jako by ho napadla ještě nějaká jiná myšlenka a s naprostým klidem oznámil: „Naše matka měla ale ještě jedno přání...”

„Neříkej? Že by tě zase k sobě přivinula?“

„Ne,“ zasyčel Gitonga a zdvihl samopal. „Tohle!“

Lucas náhle pochopil, a vrhl se k němu s nožem, ale bratr byl přece jenom příliš daleko. Kulka byla rychlejší. První ho udeřila do prsou a další kaskáda střel mu trhala tělo na kusy, dokud si ministr neuvědomil, že musí uvolnit spoušť.

Teprve potom se v podíval na bezvládné tělo a cítil, jak se mu ulevilo. Lucas ležel na zemi s rozepjatýma rukama a v sevřené pěstí svíral svůj dlouhý nůž. Krev pomalu vsakovala do země.

Řidič okamžitě přiběhl se zbraní v ruce a nemohl uvěřit svým vlastním očím: ministr byl schopný se sám ubránit. Šofér totiž patřil k protipytláckým týmům, a tak měl dojem, že ministr nikdy nezvládne obsluhu automatické zbraně, o jejímž použití ho právě před začátkem celé operace několik minut podrobně poučoval.

„Musel jsem ho zabít,“ mechanicky vysvětloval Gitonga, který po přestálé akci právě prožíval šok. Věděl ale, jak je důležité mít po ruce věrohodného svědka. „Šel po mně s nožem!“

Řidič vytáhl poznámkový blok a zbytkem tužky si napsal několik složitých poznámek. Ministrovi věřil, ale nevěděl, jak se to stalo. „Nemáte s sebou náhodou fotografický aparát, bwana?“ nadhodil. „Bylo by dobré udělat několik snímků, než se s něčím pohne.“

Přesně s tím ministr počítal, takže vytáhl z kapsy fotoaparát i se zabudovaným bleskem. Předal ho řidiči, který ofotografoval mrtvé tělo i slonovinu. Potom přijel s dodávkou, aby mohli vše naložit a jeli rovnou do kanceláře Wildlife Service ve městě.

Odtud vše nahlásili policii, protože ta oficiálně řídila protipytlácké týmy. Gitonga tedy musel jednat velice opatrně, a proto dal policii o všem vědět už dopředu, aby nemohlo dojít ke zmatkům. Teď si mohou mrtvé tělo klidně prohlížet tak dlouho, jak chtějí.

Po své výpovědi začal ministr telefonovat. První hovor vedl s matkou, potom přišel na řadu superintendant Langat a nakonec americké velvyslanectví.

„Jsem rád, že jste dospěl k tomuto závěru, pane ministře,“ radoval se Greenslade. Projekt s Tulimou si opravdu zaslouží uvést v život. A co vás k tomu rozhodnutí přimělo?“

„Něco, co řekla má matka.“

„Ona se zajímá o ochranu divoké zvěře?“

„Zajímá se o tradiční africké hodnoty,“ vyhnul se úmyslně pravdivé odpovědi. Jakmile se matka totiž dozvěděla o Lucasově zradě na svém ministerském bratru, souhlasila s jeho zabitím.

„Poděkujte jí, prosím, i za nás.“

„Musím vám také sdělit, že z celého gangu uprchl jenom jeden, ale brzo ho dostaneme.“

„To mě tedy těší.“

„Ještě se musím zmínit o tom, že slečna Facettiová i ten váš plukovník včera udělali opravdu velký kus práce. Skutečně si toho velice cením.“

„Opravdu vám velice děkuji, pane ministře,“ končil svůj hovor velvyslanec a přidal ještě několik lichotivých slov. Potom zavěsil. Kroutil hlavou a usmíval se. Takže matka! Ti domorodci jsou opravdu zajímaví lidé. Okamžitě požádal sekretářku, aby zavolala Sally i Mitchella.

Ta se objevila ve chvilce, protože tušila dobré zprávy. Mitchell se ovšem zase loudal, jelikož se právě chystal na tenis.

„Posaďte se,“ přivítal je Greenslade. „Konečně mám pro vás nějaké dobré zprávy. Pytlácká banda byla zničena - právě mě o tom informoval ministr Gitonga. Navíc - a teď mě, Phile, dobře poslouchej - díky Sally máme teď docela dobré vztahy s ministerstvem ochrany životního prostředí a o něco lepší vztahy s policií.“

Mitchell se udiveně podíval na Sally, protože dobře věděl, že celá skupina astronomů ze zatmění odletěla do New Yorku bez jakéhokoliv incidentu. Proč se ale velvyslanec tváří tak rozjásaně? Asi se během včerejšího výletu na zatmění slunce muselo stát něco zvláštního.

„A ještě něco, Sally, co tě určitě potěší,“ dodal Greenslade. „Gitonga konečně odsouhlasil projekt pro Tulimu.“

„Cože?“ a Sally chtěla začít tleskat a snad i zpívat nebo obejmout samotného velvyslance. Nakonec neudělala vůbec nic, protože jí stačilo sledovat udiveně prkenný výraz Phila Mitchella.

„Teď už do sebe všechno zapadne tak, jak se patří. Inženýr z Peace Corps může začít práci a Cawstonovi mohou zaregistrovat svůj trust. Paní Bohlenová to podpoří a USAID se už může pustit do tréninku nových strážců,“ a velvyslanec se usmíval na ženu, která mu teprve včera řekla, že bude končit v diplomatických službách. „To není špatný výsledek zajeden den práce. Musím ti, Sally, opravdu ze srdce poblahopřát.“

„To je opravdu fantastické,“ jásala Sally a uvažovala, kdy vlastně celá tahle sága začala. Ty necelé tři týdny se jí zdály jako dlouhé měsíce. A co všechno se během tak krátké doby stalo! Vždyť se změnil i její život!

Cítila sice trochu smutku z toho, že odejde z diplomatických služeb, ale ty krásné novinky za to stály! Musí okamžitě zavolat Sophii. A Rory se to musí také dozvědět. Cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Vždyť je dnes ve městě a jedná s právníkem. Pozval ji na večeři a ona pro něho má tak krásný dárek! Vlastně je to dárek pro ně pro oba!

„A co konečně donutilo Gitongu k rozhodnutí?“ chtěla ještě vědět.

„Zdá se, že se na to vyspal a jakmile mu k tomu dopomohla jeho matka, změnil svůj názor.“ Greenslade se podíval na Mitchella, který si hrál s prsty na rukou a zeptal se ho: „Rozumíš těm domorodcům, Phile?“

„Myslím si, že ano, pane. Jejich intelektuální procesy jsou rozhodně velice zajímavé.“

„Kecáš!“ a Greenslade udeřil dlaní do stolu. „Úplně kecáš! Nikdo nerozumí vůbec ničemu.“ Postavil se. „Myslím si, že na tebe čeká tvůj tenisový partner. Uvidíme se zítra.“

„Děkuji vám, pane,“ odsekl Mitchell, který neměl vůbec radost z toho, že byl kritizován před očima svého podřízeného. Byl ale rád, že může zmizet.

„A ty, Sally, můžeš chvíli počkat?“ pozdržel ji velvyslanec. „Uvažoval jsem o tvé budoucnosti. Měla by ses dát na tu ochranu divoké zvěře - přece jenom je to opravdu tvůj styl. A já ti dodám ta nejlepší doporučení.“

„Děkuji vám, pane,“ usmála se a prohodila. „Phil bude mít radost...“

„Už tu dlouho nepobude... Mezi námi ti mohu sdělit, jak jsem vysvětlil ministerstvu zahraničí, že v mé kanceláři není nutná přítomnost nějaké chůvy,“ a uličnický se zašklebil. „A víš, co se stalo? Přezkoumali si jeho africké znalosti a potom rozhodli, že mu konečně dají, jakmile se znovu otevře, to velvyslanectví v Somálsku.“

Sally se nahlas rozesmála. „Chudák Phil,“ lapala po dechu. „Vždyť přece tak špatný zase není. Copak si to vůbec zaslouží?“